

HZ.ALİ(A.S)’NİN İMAMETİ

Yazar:

MUHAMMED CEVVAD MUGNİYYE

Türkçe

2010-08-24 12:03:56

HZ.ALİ(A.S)’NİN İMAMETİ HZ.ALİ(A.S)’NİN İMAMETİ

HZ.ALİ(A.S)’NİN İMAMETİ

KUR'AN VE AKIL ÇERÇEVESİNDE HZ.ALİ(A.S)’NİN İMAMETİ

MUHAMMED CEVVAD MUGNİYYE

ÇEVİRİ: NEDİM AYBACI

İLAHİ ADALETTEN

Muammalı Evren

Evrenden Daha Muammali Olan:Akil

BİRİNCİ KİTAP

HZ.ALİ(A.S)’NİN İMAMETİ VE AKIL

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

YAZARIN ÖNSÖZÜ

“Kur'an ışığında Hz. Ali” ile “Hz. Ali'nin İmameti ve Akıl” adlı kitaplarım dört kez basıldı, her defasında bütün nüshaları kısa zamanda tükendi. Bu durum, her iki kitabımın da hakkettikleri ilgiyi gördüklerini göstermektedir.

Bu nedenle ve bir çok yerden gelen yoğun isteğe dayanarak her iki kitabı “Kur'an ve Akıl çerçevesinde Hz. Ali'nin İmameti” adı ile tek bir kitap halinde yayımlamağa karar verdim. Başarı Allah'tandır

M.C.MUĞNİYYE

ÇOĞU HAKTAN NEFRET EDER

HAK'TAN BAŞKA İMAM YOKTUR

Herkes "Hak'tan başka imam yoktur" der, ancak iş fiile geldiği zaman büyük çoğunluk bunun tersini yapar.

Örneğin: Hak der ki "Sen başkasının hatalarından önce kendi hatalarından sorumlusun, başkalarının hatalı olabileceği gibi sen de hatalı olabilirsin." İnsanın hırsı, taraftarlığı,

öğrenimi, eğitimi, yetiştirme tarzı; araştırmacı ise eksik araştırması, sıradan okuyucu ise tek yanlı kitap okuması gibi değişik faktörler hatanın oluşmasında büyük rol oynar. Bütün bu unsurlar başkası için ne kadar geçerli ise senin için de o kadar geçerlidir.

Eğer başkasının delillerini yeterince incelemeyen senin yüzde yüz haklı, ötekilerin yüzde yüz haksız olduğuna inanıyorsan kendine Haktan başka imam edinmişsin demektir. Bu durumda sen, Hak yolunda değilsin.

Evet başkasının düşünceleri yanlış olabilir; peki bunun tersi mümkün değil mi? Onların düşünceleri de sağlam bir temele dayanmış olamaz mı? Eğer, "ne olursa olsun

ötekiler hatalıdır" diyorsan her şeyden önce önyargılı olduğun için hatalı olan sensin. Onların düşüncelerinin doğru yada yanlış olduğuna karar vermeden önce araştırma ve inceleme yapmalısın.

Eğer kendini hatadan ve çelişkiden sakınmak istiyorsan, düşünceleri atalarının düşüncelerine ters düşse bile peşin hükümlü olmaktan vazgeçmeli, seni gerçeğe götürecek yolları aramalısın.

Bunun yöntemi, gerçeğini öğrenmek istediğin şeye göre değişir. Görülebilir, işitilebilir veya dokunulabilir ise, bunun göz, kulak veya dokunma yoluyla yapılması mümkündür.

Ancak akli bir konu ise bunu sadece akıl yolu ile bulabilirsin. Örneğin Hz.Muhammed'in (s.a.a), İmameti, Nass'la (metin) Hz.Ali (a.s)'ye bıraktığını okursan veya duyarsan bunun doğru olup olmadığına hemen karar vermeyebilirsin, ama emin olmak istiyorsan senin muteber kabul ettiğin hadis kitaplarını incelemen yeterlidir.(1)

"Hakka ve doğruluğa giden yol bellidir" diyebilirsin. Mutlaka bu böyledir; ancak her hataya düşen hatalı olduğunu bilmemekte, dolayısı ile Hakka giden yolu arama gereği duymamaktadır. Hatalı insanları iki gruba ayırmamız mümkündür:

Bilinçli olarak hatasında ısrar edenler ve bilgisizlikten dolayı hatalı olduğunu bilmeyenler.

Hatasından bilinçli olarak dönmek istemeyenlere yapabileceğimiz hiç bir şey yoktur. Onlara bin bir delil de getirsek hatalarından dönmeyeceklerdir.

Bilgisizlikten dolayı hatalı olduğunu bilmeyenlere ise delilleri göstermek ve elimizden geldiğince onları ikna etmeğe çalışmak vazifemizdir.

AKILDAN BAŞKA İMAM YOKTUR

Akıldan başka imam yoktur, bu gerçek Kur'an-ı Kerim ve Hz.Muhammed (s.a.a) tarafından dile getirilmiştir. Hz.Muhammed (s.a.a) insanlara akıllı imam ve önder edinmelerini emretmiştir. Yağmurun gerçekliği bile aklın ve düşüncenin ürünüdür. Hatta bir hadise göre Hz.Muhammed (s.a.a) "Dinimin aslı akıldır" demiştir.

Aklın elle tutulan, gözle görülen veya kulakla işitilen bir şey olmadığı şüphesizdir. O dokunamadığımız ama içimizde hissettiğimiz bir şeydir. Aklın İmametinin anlamı Hakkın imametidir. Her kim ki Hak daima onunla ve o daima Hakla beraberse akıl ve din buyruklarına göre imam odur.

Soru: Bu vasıfta biri var mıdır?

Cevap: Evet vardır. Hz.Muhammed (s.a.a)'tir

Soru: Bu vasıfta Hz.Muhammed (s.a.a)'ten başka biri var mıdır?

Cevap: Evet vardır. Hz.Muhammed (s.a.a) kim için "Hak daima onunla ve o daima Hakla beraberdir" demişse odur.

Hz.Muhammed (s.a.a)'in Hz. Ali İbn-i Ebu Talib (a.s) için:

"علي مع الحق والحق مع علي، يدور معه كيفما دار"

"Hak daima onunla ve o daima Hakla beraberdir, ne tarafa dönse Hak onunla döner"

dediği bütün Müslümanlarca bilinmektedir.(2)

Bunun anlamı "Hz Ali (a.s) hiç hata yapmayan bir alim, hiç zulüm yapmayan bir adil, Allah'a hiç karşı gelmeyen bir itaatkar"dır.

Eğer din ve akıl böyle birine itaat etmeyi emretmiyorsa, insanlığın ne bir anlamı ne de bir kıymeti vardır!

TUHAF BİR İDDİA

İlginç olan bir durum da bazıların, "Mademki Hak Ali ile beraberdir o halde Hak ondan önce hilafete gelenlerle de beraberdir, çünkü Ali Halifelerle birlikte idi" demeleridir.

Bunu diyenler aynı zamanda Abdurrahman İbn-i Avf'ın hilafeti Hz. Ali (a.s)'ye vermek için Allah'ın Kitabı, Peygamberin sünnetinin yanı sıra iki şeyhin -Ebu Bekir ve Ömer'in- yolundan gitme şartını ileri sürdüğünde,

Hz. Ali (a.s)'nin: "iki şeyhin yolundan gitmektense Hilafeti hiç almam" dediğini gayet iyi bilir. Buna rağmen Abdurrahman İbn-i Avf'ı haklı kabul ederler.

Çelişkiyi görüyor musun sayın okuyucum, "Ali Hak'la beraberdir....." hadisi Hz. Ali (a.s)'nin haklı olduğunu ispat ettiği kadar iki şeyhin haklı olduğunu da ispat etmektedir,

çünkü Ali onlarla birlikte idi!. Aynı zamanda Hz. Ali (a.s) iki şeyhin yolunda yürümediği için haksızdır. Biri sana "Halil'in bütün serveti babası İbrahim'den, İbrahim'in bütün serveti

oğlu Halil'den miras kaldı" derse ne kadar mantıklı bulursun?.

Çelişkinin gerçek netliğini, Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim'i 'incelediğimizde görebiliyoruz, Sahih-i Buhari'nin El Fiten kitabının birinci bölümünde harfiyen şöyle yazmaktadır:

قال النبي: (ص) أنا فرطكم على الحوض، ليرفعن إلي رجال منكم ، حتى إذا أهويت لأناولهم اختلفوا "دوني - أي أخذوا - فأقول: أي ربي أصحابي ... يقول: لا تدري ما أحدثوا بعدك"

"Peygamber dedi ki: Ben Havz'ın başında bana yükseltilecekleri beklerken, eğilerek ellerini tutmak istediğim kişiler göreceğim; ancak bazıların bana ulaşması engellenecektir 'Allah'ım bunlar benim Sahabem", diyeceğim, Allah da bana 'senden sonra ne yaptıklarını bilmiyorsun' diyecektir."

Sahih-i Müslim, baskı 1348 H, cilt 2, S:61'de ise şöyle yazmaktadır:

إني على الحوض انتظر من يرد علي منكم، فوالله ليقطعن دوني رجال ، فأقول لن : أي ربي مني ومن أمتي... فيقول لا تدري ما عملوا بعدك؟ . ما زالوا يرجعون على أعقابهم"

Havz'ın başında sizden gelecek kişileri bekleyeceğim zaman, gördüklerime elimi uzatacağım ancak benden uzaklaştırılacaklardır, 'Allah'ım bunlar benden, benim ümmetimden' diyeceğim, Allah da bana 'senden sonra ne yaptıklarını bilmiyorsun' diyecektir."

Bu hadisler Al-i İmrân suresinin 144. ayeti ile pekişmektedir.

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى
(عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَصُرَ اللَّهُ سَيِّئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ) {آل عمران/144}

"Muhammed Bir peygamberdir ondan önce de peygamberler gelip gitmiştir, şimdi ölür yada öldürülürse gerisin geriye mi döneceksiniz ?"

Buna rağmen derler ki "Ayırt edilmeksizin bütün sahabeler adildir." bize göre bu konudaki ısrarlarının nedeni, Halifelerin haklılıklarından kuşku duymamak için Sahih-i Buhari, Sahih-i Müslim hatta Kur'an-ı Kerim'den bile olsa gerçek delilleri görmek istememeleridir. Neden mi: Ata inancı söz konusudur.

O inanç, Kur'an-ı Kerim'in ve sahihlerin delillerine karşı da olsa kıyasın temelidir.

■

İMAMETİN AKIL İLE İLİŞKİSİ

AKIL VE AKIL DIŞI

Akla İbrahim'in evin içinde olup olmadığını sorarsan, sana bunun kendi ihtisas alanına girmediğini söyler. Ama onun nerede olduğu veya yerin altında ne gibi hazinelerin ve madenlerin olduğunu öğrenmek istediğini söylersen, senden araştırmanı, deney ve gözlem yapmanı ister ve doğrulara ulaşman için her zaman sana ışık tutacağını söyler.

Bu tür bilgiler akıldan gelmez; ama akıl sayesinde gelir. Görsel veya işitsel delillerin bile aklın yardımına ihtiyacı vardır; çünkü insan akıldan yoksun olduğu zaman bir hiçtir. Ancak, aklın delilleri kabul etmesi ayrı, delilleri eleştirip doğrusuna ulaşması ayrıdır.

Eğer akla "İbrahim evde olabilir mi" diye sorarsan sana hemen evet cevabını verir ki bu bilgi akıl dışından değil aklıdan gelir. Çünkü doğru bilgiye ulaşmak sadece akıldan veya sadece deney ve gözlemden gelmez;

eğer öğrenilmesi istenen gerçek, araştırmayı gerektiren nazari bir olgu ise mümkün olup olmadığını ancak akıl sayesinde öğrenebilirsin. Ama eğer gerçek sadece maddi ise -cismın kapsadığı elementleri öğrenmek gibi- o zaman bunun yöntemi deneydir.

Eğer Uluhiyet (Tanrısallık), Peygamberlik veya İmametle ilgili konuları sorarsan bu sorular aşağıdaki detayları gerektirir.

ULUHIYETLE İLGİLİ

Yaratıcıyı ancak akıl yoluyla idrak edebiliriz; çünkü doğa ötesini deneyle

öğrenmemiz imkansızdır. Allah'ın vahyi ile onun varlığını kabul etmek, doğru ve Hak olduğu iddia edilen bir şeyin doğru olduğu iddia edildiği için kabul etmeye benzer.

Bu yüzden Allah'ın varlığını ispat etmekte aklımızı kullanmalıyız. Kur'an-ı Kerim de, insana Allah'ın varlığını akıl yoluyla idrak edebileceğini söylemiştir.

Eğer akla: "Allah'ın varlığının ispatı nedir?" diye sorarsak, bize: "Evrene, evrenin içindeki harekete, düzene ve dengeye bakın, sonra bunu açıklamak için dilediğiniz kadar teori ve varsayım düşünün ilim ve mantığın, tek bir açıklama dışında hepsini reddettiğini göreceksiniz, o da her şeyi bilen ve her şeye kadir olan Allah'tır diyen açıklamadır." der.

Mantık ehline göre imkansız olan şey aklın imkansız kabul ettiği şeydir. Örneğin, iki çelişğin birleşmesi veya birlikte yükselmesi gibi, eğer "evrende su vardır" iddiası gerçekse bunun tersi olan "evrende su yoktur" iddiası gerçek dışı demektir.

Bir şeyin aynı anda iki çelişik şeyle vasıflandırılması düşünülemez. Bu durumda "evrende her şey rastlantı sonucu meydana geldi" teorisi yalan ise, bizim "evren bir irade ve tasarı sonucu meydana geldi" diyen tezimiz doğrudur.

Bu konuda bir örnek vermek istiyorum, eğer adının ve soyadının ufukta ışıkla yazıldığını görürsen, bunun zekalı bir insan tarafından yapılan bir aletle gerçekleştirildiğini düşünürsün.

Bunun yerine "çarpmış iki otomobilin veya iki trenin veya patlayan yanardağın saçacağı ışıkların rastlantı sonucu senin adını soyadını havaya yazmalarının mümkün olduğunu" ileri sürer ve "bu bir varsayımdır" diyecek olursan, şüphesiz bunu akıllı hiç bir insana kabul ettiremezsin.

"Varsaydığımız bir şeyi gözümüzle görmedikçe elimizle dokunmadıkça o varsayımın ne anlamı var" diyebilirsiniz. O zaman, gözümüzle görmediğimiz, elimizle dokunmadığımız aklının varolduğu varsayımının da bir anlamı yoktur. Doğa bilimcileri bile delile ihtiyaç duymaksızın varsayımın geçerliliğini kabul etmekte.

Görmeden dokunmadan akılları ve önsezileri ile atomun varlığını hatta şeklini, özelliklerini ve etkinliğini belirlediler. Eğer bilim adamları sadece duyularla bilinenlere değer verselerdi bilimin kapıları her zaman kapalı kalmaz mıydı?

"Bu dünyanın gerçeğini en iyi anlatan şey gözle görülmeyen, bilinmeyen, gizemli, ancak aklımızla ve vicdanımızla var olduğunu bildiğimiz yönleridir" diyen ne kadar doğru söylemiştir. (3)

PEYGAMBERLİK

Peygamberlik, Allah (c.c)'la kulları arasında bir elçiliktir, iyiliğe davet eder, şerden sakınmayı tavsiye eder,

peygamberliğin varlığı gereklidir ve gerekli olanın varlığı kaçınılmazdır. İnsana, kedisine ve topluma karşı olan görevlerini ve haklarını belirler. Filozofların çoğu:

"Akıl, insanın Allah'a karşı yapmakla yükümlü olduğu hükümlerin var olduğunu bilir, yalnız bunun ne olduğunu ancak peygamber yardımı ile öğrenebilir" der.

Bu durumda biz, Peygamberliğe Hz. Muhammed (s.a.a)'in penceresinden bakarız, onun hayatı, sıfatı, şeriatı ve öğretileri bizi şüphe duymaksızın Peygamberliğin varlığına inandırır.

Onun şeriatı ve öğretilerine peygamberlik dışında bir varsayım düşünecek olursak mantıklı bir düşünce olmayacaktır. Bilim ve bilgiden uzak bir ortamda büyüyen bir ümmi,

insanlığın bilmediği farklı bilim ve sanatlarda insanlığın o güne kadar tanımadığı, yüceliği ve azameti akıllara durgunluk veren, bunlarla insanlığı karanlıktan ışığa çıkaran muhtelif öğreti ve nazariyeler getirsin!. Bunu ancak doğaüstü olarak açıklamamız mümkündür.

Hz. Muhammed (s.a.a), peygamberliğini inkar edenlere Kur'an-ı Kerim'le meydan okumuştur. Bizde aynı şeyi yaparak, "ümmi bir kişinin hiç kitap okumadan, bilim ve bilim adamları hakkında hiçbir şey duymadan nasıl yasa, ahlak,

tıp ve matematik konularında bir kitap yazabileceğini peygamberlik dışında bir açıklama ile açıklamaları için ihtisas sahiplerine meydan okuyoruz." Nasıl bu evrenin düzeni mutlaka güçlü bir düzenleyen olmadan açıklanamıyorsa,

bu doğa üstü olayın açıklaması da sadece vahiy ve peygamberliktir. Bilim, öğretmen olmadan öğrenmeyi, tedavi olmadan ölüyü diriltmeyi - bilimsel olarak açıklamaktan aciz kaldığı zaman metafiziğe başvurmak zorunda kalmaktadır.

İMAMET

Burada kastettiğimiz imam, peygamberden sonra peygamberin istisnasız bütün yetkilerini kullanan yetkilidir. Bu, tamamen peygamberlik gibi ilahi bir makamdır. Bunun için "Peygamberin Hilafeti" olarak adlandırılır ve ümmetin peygamberine yaptığı itaati İmam'ına yapmasını gerektirir.

İmam Zeyn El Abidin (a s) "Sahife i Seccadiye" de imamı dua üslubu ile tarif ederken şunları söylüyordu:

"Allah'ım; kitabını, haddini (ceza uygulamasını), şeriatını ve peygamberinin

sünnetini onunla tesis et, zalimlerin senin dininde yok ettiklerini onunla dirilt,

yolundaki zulmün pasını onunla gider, yolundaki sıratı onunla inşa et, haksızları sıratından onunla uzaklaştır, eğri yolun yolcularını onunla yok et, senin yolunda olanlara karşı onu yumuşat,

düşmanlarına karşı onun elini serbest bırak, Allah'ım bize onun şefkatini, rahmetini, acımasını ihsan et ve bizi onu dinleyen ve ona itaat edenlerden kıl."

Dedesi Ali İbn-i Ebu Talip (a.s) ise imamın görevlerini anlatırken: "İmam, Rabbinin emirlerini vaazla bildirmek, nasihatte ıctihat yapmak, sünneti ihya etmek, hak edenlere haddi uygulamak, hakkı sahiplerine vermekle yükümlüdür." Der.

Bu sözler akıl ile imametın ilişkisini açıklamaktadır. Aynı ilişki, Allah'ın kitabını, haddini, şeriatını, peygamberlerinin sünnetlerini uygulamak, zalimlerin yok ettikleri din izlerini diriltmek,

Allah'a giden yolu aydınlatmak, Allah'ın yolundan sapanları uzaklaştırmakla bağlantılıdır. Bu konuyu özetlememiz gerekirse, Aklın İmamet konusundaki hükmü, bilimin, adaletin ve itaatın iyi, çirkinliğin, cehaletin, zulmün ve günahın kötü olduğunu kabul ettiği hükme eşittir.

TUHAF BİR DURUM

İlginç ve tuhaf durumlardan biri de, Şiilerin İmamda "ilimde hatasız, amelde günahsız" şart ve sıfatlarını arama, hatta olmazsa olmaz kabul etme görüşünü,

Ehl-i Sünnetin kınaması ve hor görmesidir. Bunu kınamalarının sebebi, onların, "cahil ve fasık da olsa yöneticinin itaati vaciptir (gereklidir)" demeleri ve ona karşı gelmeyi haram saymalarıdır!

Şeyh Ebu Zehra "Mezehib El İslamiyye" adlı kitabının "yönetici şeriattan dışarı çıkarsa" bölümünde harfiyen şöyle yazmaktadır. "Ehl-i Sünnete göre imamda aranan şartlarda esas tercih onun adil, erdemli ve hayır sahibi olmasıdır. Eğer değilse zalimin zulmüne katlanmak ona karşı gelmekten daha iyidir."

Ebi Ya'la El Ferra, (Vefatı 458 Hicri), "El Ahkam El Sultaniyye" adlı kitabında (Baskı yılı 1938) 4. sayfada derki" "Fasık olmak imametın devamını engellemez, ister bu ahlak, -yani şehvete kapılarak günah işlemek olsun-, ister inanç -yani yorumda Haktan şüpheyne düşmek olsun.-"

Bunun anlamı da cahil ve fasık bir kişi Müslümanların imamı olabilir. Allah ve din adına hükmedebilir!... Doğrusu anlayamıyorum! Bir cahil, fasık ve günahkar nasıl insanları Hakla yönetecek ve Hakka yönlendirecektir?!

Keşke bunu, Kur'an, Şariat ve İslam adına hükmedene değil de kendisini seçen ve imam kabul eden kişilerin imamı olarak kabul etselerdi.

Ayrıca "Kur'an-ı Kerim (Bakara suresi ayet 193) derki:

(قَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ ائْتَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ) (البقرة/193)

"Bir fitne kalmayınca, din tamamıyla Allah'ın dîni oluncaya dek onlarla çarpışın. Vazgeçtikleri zaman, düşmanlık ve saldırı sadece zalimleredir."

Buna karşın Sahihi Buhari, 9. bölüm, kitabı Fiten'de, Peygambere mal edilen şu hadis geçmektedir: "yöneticilerinden kötü bir şey görenler sabretsin".

bu durumda; ya Hz. Muhammed (s.a.a)'in sözleri ona vahiy inen Kur'an-ı Kerim'le çelişkilidir ya da ona mal edilen bu hadis yalan ve iftiradır. Şiiler, birinci şıkkın imkansız olduğunu bildiklerinden ikincisini kabul ettiler.

Dolayısı ile bütün sahabelerin adil olduğuna inanmadılar. Ehl-i Sünnet ise, tam tersine bütün sahabelerin adil olduğuna inanarak Buhari'nin naklettiği hadisleri aynen kabul ettiler.

Oysa bunun kaçınılmaz sonucu, Peygamber (s.a.a)'in sözlerinin Kur'an-ı Kerim'le çelişkili olduğuna inanmaktır. Allah da Peygamber de bundan münezzehtir.

İLAHİ ADALET

MUAMMALI EVREN

Evrende bulunan her şey Allah'ın bilgisi ve gücünü gösteren birer ispattır. Modern keşiflerden önce gördüğümüz deliller, gecenin ve gündüzün değişimi, yerde biten bitkiler,

yediğimiz ve içtiğimiz, veya gözümüz görmeden aklımızın görebildiği idi. Bilim ve bilimsel araçlar geliştikçe öğrendik ki, çok küçük olan atomdaki güç, bir saniyede şehirleri, dağları yıkıp milyonlarca canlıyı öldürebilmektedir.

Ayrıca, evrendeki yıldız sayısının kum tanelerinin sayısından daha fazla olduğunu, en küçük yıldızın dünyadan bir milyon kat daha büyük olduğunu, her yıldız kümesine galaksi dendiğini ve her galaksinin yüz milyondan fazla yıldız barındırdığını,

galaksi sayısının iki milyondan fazla olduğunu ve bütün bu evrenin hacminin boş uzaya göre dünyanın boşluğunda uçan bir sinekten farksız olduğunu biliyoruz.

Bu örnek modern bilimin keşfettiği ve Allah'ın gücünü gösteren milyonlarca örneklerden sadece biridir. Kur'an-ı Kerim'in ayeti de alim ve mucitlere belirgin bir

Arapça dili ile "Size verilen ilim çok azdır. İbret alın ey akıllı insanlar" demeye devam etmektedir.

EVRENDEN DAHA MUAMMALI OLAN: AKIL

Ya aklımız? O evren hakkında okuduğumuz ve öğrendiğimizden de ötedir. Evren maddedir, çapı ve ölçüsü vardır. Enistein, evrenin çapını 70 milyon ışık yılı olarak hesapladı.

Akıl ise dibi olmayan bir kuyu, tavanı olmayan bir gök ve sonsuz bir evrendir. O, her şeyi kendisine sığdırır ama hiçbir şey onu kendisine sığdıramaz. O, Hz. Ali'nin (a.s) aşağıdaki beyitlerinde sözünü ettiği büyük alemdir.

وتزعم أنك جرم صغير

وفيك انطوى العالم الأكبر

"Küçük varlık olduğunu iddia etmekte sin - oysa büyük alem sende saklıdır."

Evet akıl evrenden daha büyüktür, ve ondan daha büyük sadece onun yaratıcısıdır. Ancak benzetme yapacak olursak kelimenin kelimeyi söyleyenle oranı, veya daha azıdır.

İLAHİ ADALET

İlahi Adalet, tıpkı İlahi güç gibi sadece onun (c.c) bilgisinin kapsamındadır Evrende, insanda, Allah'ın şeriatı ve hükümlerinde delil ve belirtileri vardır. Bunu, şu şekilde izah etmek mümkündür:

HÜCCET

Eğer birinden alacağın varsa, alacağını istemen senin hakkındır. Eğer ödemeyi reddederse eksiksiz olarak zorla alma hakkın doğar, bağışlarsan Allah bağışlayanları sever.

Allah da (c.c) Adil ve Cömerttir. Cömertliği ve rahmeti ile günahları denizin köpüğü kadar olsa bile günahkarı affedebilir, mükafatlandırabilir de... :

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّي إِلهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ {المائدة/116}

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ {المائدة/117}

إِنْ تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ المائدة/118}

قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ الْقَوْرُ الْعَظِيمُ (المائدة/119)

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ { (المائدة/120)

"Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara, "beni ve annemi Allah'tan başka iki Tanrı bilin" diye sen mi söyledin? Buyurduğu zaman o, "Haşa! Seni tenzih ederim; hakkım olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz, hem ben söyleseydim sen şüphesiz onu bilirdin. Sen benim içimdekini bilirsin, ben senin zatında olanı bilmem.

Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin. Ben onlara, ancak bana emrettiğini söyledim. Benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin dedim. İçlerinde olduğum müddetçe onlar üzerinde kontrolcü oldum.

Beni vefat ettirince onlar üzerinde gözetleyici yalnız sen oldun. Sen her şeyi hakkıyla görensiz. Eğer kendilerine azap edersen şüphesiz onlar senin kullarıdır. Eğer onları bağışlarsan şüphesiz sen izzet ve hikmet sahibisin

Maide Suresi 116-117-118-119-120

Yukarıdaki ayette "Eğer onları bağışlarsan şüphesiz sen izzet ve hikmet sahibisin" dediğini okuduk. Bu Allah'ın dilediği kimseyi -başkasını ilah edinse bile- affedebileceğini göstermektedir.

Kulun amelinde yeterli neden olmadan ve aşağıdaki şartlar oluşmadan adalet sahibi Allah (c.c)'in azap ederek cezalandırması imkansızdır.

TEBLİĞ

Geçerli nedenin oluşması için ilk şart, tebliğin emin bir Peygamber tarafından yapılmasıdır. Tıpkı devlet memurunun ödemen gereken gelir vergini veya birine olan borcunu ödemen gerektiğini,

ödemen için gerekli mühleti ve ödemediğin takdirde hapis ile cezalandırılacağını veya malına el konulacağını ihtar ederek bildirmesi gibidir. Devlet, vatandaşın ödemeyeceğini bilse de gerekli ihtar yapmadan nasıl cezalandırmıyorsa,

Allah da (c.c) emrettiği zaman kulunun itaatsizlik yapacağını günah işleyeceğini bildiği halde cezalandırmaz, önce emrederek ona gerekli fırsatı verir. itaatsizlik ve isyandan sonra duyduğu, anladığı ve bilerek karşı geldiği için cezalandırır. Allah (c.c) Kur'an-ı Kerim'de diyor ki.

وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ يَعَذَابٍ مِنْ قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَذِلَّ وَنَخْرَى { (طه/134)

"Eğer biz bundan önce onları bir azapla helak etseydik, derlerdi ki: Rabbimiz! Bize bir elçi gönderseydin de, şu aşağılığa düşmeden önce ayetlerine uysaydık!"

Taha suresi: 134.

(وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّى تَبْعَثَ رَسُولًا) {الإسراء/15}

"Biz bir peygamber göndermedikçe -kimseye - azap edecek değiliz.

İsra Suresi: 15"

رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لَّأَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا
(حَكِيمًا) {النساء/165}

Müjdeleyici ve sakındırıcı peygamberler gönderdik ki insanların peygamberlerden sonra Allah'a karşı bir bahaneleri olmasın!

Nisa Suresi: 165"

ÜSLUP VE AHENK

İkinci şart, tebliğin yapısı ve üslubudur. İkna edici olmalıdır ki önyargıdan ve taraftarlıktan arınan insanlar inansın... ikna için gerekli olan üslup, dava sahibinin dava gerçeğini basitleştirerek,

yumuşak ve davet edilen kişiyi çekecek şekilde yapmasıdır. Ayrıca izah etmek için örnekler vererek düşünme, inceleme, olayları dikkatle tartma ve ondan sonra karar vermeyi salık vermesidir. Davasını emrivakiyle dayatmaması, kendini daha alim, üstün ve kutsal göstermemesi gerekir. Allah (c.c) der ki:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا
(الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا) (البقرة/26)

"Şüphesiz Allah, bir sivrisineğin üzerindekiinden - yani sivrisinekten küçük misal vermekten çekinmez. İman etmişlere gelince onlar böyle misallerin Rablerinden gelen Hak ve gerçek olduğunu bilirler. Kafir olanlara gelince: Allah böyle misal vermekle ne demek ister?. Derler." Bakara suresi 26

Ayrıca, Hz. Muhammed'e (s.a.a)

(ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ ... (النحل/125)

"Sen Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde tartış... Nahl:125"

diye seslenir. Hz. Musa ve Hz. Harun'a da

(اٰدْهَبَا۟ اِلٰى فِرْعَوْنَ ۖ اِنَّهٗ طٰغٰى / { فَقُوْلَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهٗ يَتَذَكَّرُ } اَوْ يَخْشَىٰ) (طه/44)

Firavun'a gidin çünkü o iyice azdı, ona yumuşak söz söyleyin belki o aklını başına alır veya korkar." Taha:44

Diye hitap eder. Hak İnsanlara anlatılırken gönüle yakın olması için daima güzel ve mütevazı bir üslup kullanılmalıdır.

Bütün şüphe ve kuşkuları gidererek ikna etmenin en temel şartlarından biri de, çağrı sahibinin yaptığı çağrıyla uyum içinde olmasıdır. Uyum sözü ile sadece davet ettiği şeyleri kendisinin uygulaması değildir.

Yaptığı çağrının, canı, kanı ve eti ile kaynaşması ve kişiliği ile bütünleşmesi gerekir. Konuştuğu zaman sanki çağrı konuşuyor, eylem yaptığı zaman sanki çağrı eylem yapmış olmalıdır.

"Buna karşın "Benim bir şeytanım vardır. Bazen beni etkiler" diyen bir kişi, (4) Kur'an-ı Kerim'de "O arzusuna göre konuşmaz , bildirdikleri vahiyden başka değildir" denilmiş olan -

peygamberin Halifesi olamaz. O, tıpkı dünkü ve bugünkü yöneticiler gibi kendi zamanının dünyevi bir yöneticisidir! O kendisini seçenlerin ve onu kabul edenlerin adıyla konuşabilir. Eğer Allah ve Peygamber adına hükmettiğini iddia ederse bu iddia onu bazen etkileyenden kaynaklanır!

Diyebilirsin ki: "Hz. Muhammed (s.a.a)'den başka, bu İslam çağrısıyla -yukarıda izah ettiğimiz şartlara- uyum sağlayacak kişi var mıdır?"

Cevap: Evet! Kim söz ve fiille Hz. Muhammed (s.a.a)'in uzantısı ise İslam çağrısı ile uyum içerisinde.

İkinci soru: Hz. Muhammed (s.a.a)'in süreği var mıdır?

Cevabı öyle birine bırakıyorum ki, o mecbur kalmadan ve ancak kaçma imkanı bulamadığı zaman Hz Ali (a.s) veya oğulları ile ilgili bir fazilet anlatır. Öyle bir hadisçi ki Ehl-i Sünnet ona güvendiği kadar hiç kimseye güvenmez.

Yani Buhari'den söz ediyorum. Buhari, Sahihinin beşinci kısmında bulunan Hz Ali (a.s)'nin faziletleri bölümünde şöyle demektedir: "Peygamber Hz. Ali'ye dedi ki: Sen bendensin bende sendenim."

Bilindiği gibi Hz. Muhammed (s.a.a) Hz. Ali (a.s) 'nin ne babası nede oğludur. Sen bendensin derken, kendi ruhunu Ali (a.s)'nin ruhuna, aklını aklına, ilmini ilmine,

İmanını imanına, ahlakını ahlakına empoze ettiği anlamına gelmektedir. Hz.

Muhammed (s.a.a) onu istediği gibi yetiştirdikten sonra bütün sahabelerin içinden kardeşliğine seğti.

Kardeşliğin sırrı da burada yatmaktadır. Ahmed'in Mesned'inde Hz. Ali'nin peygambere "Ben hariç bütün dostlarını birbirine kardeş ilan ettin" dediği zaman Hz. Muhammed (s.a.a) ona "nk seni kendime ayırdım, ben senin kardeşinim sende benim kardeşimsin. Senden başka bunu kim iddia ederse yalancıdır" diye yazmaktadır.

Bu konuda Hz. Ali (a.s) "Peygamber (s.a.a)'i yavru devenin annesini takip ettiği gibi takip ederdim, her gün ilminden bir şeyler verir ve onun gibi uygulamamı isterdi." Demektedir.

nc ve son olarak diyebilirsiniz ki "Ehl-i Sünnete göre en büyük ve en güvenilir Muhaddis (Hadisi şerifi nakleden) olduğu halde nasıl Buhari için O mecbur kalmadan ve ancak kaçma imkanı bulamadığı zaman Hz Ali (a.s) veya oğulları ile ilgili bir fazilet anlatır diyebiliyorsunuz?"

Cevap vereyim: Zaten onun büyüklüğünün ve yüceliğinin sırrı da budur! şimdi Ali ve oğullarına karşı olan taassubunu gösteren bir örnek vereyim: El Hafız El Askalani,

Feth El Beeri Bişerh Sahih El Buhari adlı 1959 baskılı kitabının C:8 S:71'de aralarında Nesai'nin de bulunduğu bir grup Alim ve Muhaddisten naklederek harfiyen derki:

"Hiçbir sahabe hakkında Ali (a.s) kadar doğru hadis anlatılmamıştır" aynı bölümün 76'ncı sayfasında da İmam Ahmed dedi ki: "Ali (a.s) hakkında duyduğumuz kadar hiçbir sahabe hakkında hadis duymadık."

Buna rağmen Buhari bu sayısız hadislerden çok azını zikretmiş ve bu çok az olan hadisleri de normal hali ile bırakmamıştır! Tahrif, budama, değiştirme ve eksiltme yoluna başvurmuştur.

Müslim dahil bir çok Muhaddis "Al Raye" (sancak) hadisini "Sancağı yle bir kişiye vereceğim ki Allah'ın Fethi onun eli ile gerçekleştirecektir. O Allah'ı ve Resulünü sever; Allah ve Resulu de onu sever.Diyerek sancağı Ali'ye verdi." Diye anlatır.

Buhari hariç hepsi "O Allah'ı ve Resulü'n sever Allah ve Resulu de onu sever." ibaresini nakletti. Doğrusu Buhari'nin bu cümleyi neden eksilttiğini anlayamadım.! Buhari, Allah'ın ve Resulü'nn sevdiğini sevmediği için mi?

yoksa çok sahih (doğru) (!) olan kitabını onurlandırabilmek için Muaviye ve ciğer yamyamı olan annesini yazarken fazileti dünyayı dolduran kişiden bahsetmek zorunda kalınca faziletini budayarak yazdı? Ancak zavallının unuttuğu şey onun adı

Levhi Mahfuzda yazıldığı gibi kalplerin ve akılların derinliğinde de yazılıdır.

Demek ki Buhari'ye ve kitabına duyulan bu güvenenin ve mal edilen bu yüceliğin sırrı, onun Ali ve oğullarına karşı olan taassubunda gizlidir.

HZ.ALİ(A.S)'NİN İMAMETİ HZ.ALİ(A.S)'NİN İMAMETİ

KUDRET

Azap veya cezalandırmanın vuku bulması için Allah'ın (c.c) kuluna emrettiği şeyi mutlaka yapma, sakın dediği şeyden sakınma gücü vermesi gerekir. Yoksa imkansız istemek anlamına gelirdi.

Buda Şiilere göre Allah'ın adaleti ve hikmeti ile ters düşer. Kul, yapma gücüne rağmen Allah'ın emrettiğini yapmazsa kusuruna karşı cezalandırmayı hak eder.

Bu duruma göre hüccetin tamamlanması için mutlaka çağrı sahibinin çağrısı ile özdeşleşmesi lazımdır... Ayrıca peygamberin Halifesi olabilmek için bütün Halife ve vasiler gibi mutlaka ve mutlaka vahiy hariç bütün sıfatlarında peygamber gibi olması gerekir.

Böyle olunca da kendisi için "hatalı yorum yaptı veya içtihadı hatalıydı" denen kişi asla peygamberin Halifesi olamaz!. Hakkında nass olan kişiyi, hakkında nass olmayan kişi ile kıyasladığımız zaman; sanki doğruyla yanlış, eksikle bütünü kıyaslamış oluruz. (5)

İLGİNÇ İDDİALARDAN BİRİ

Sünnilerin ilginç iddialarından biri de, Allah'ın ne adil ne de zalim olduğudur. Çünkü adil, Allah'ın emrettiğine itaat eden, sakının dediğinden sakınan, zalim de bunun tersini yapandır.

Allah ise, emredilmeyecek bir amir, uyarılamayacak bir uyarıcıdır. Bu, onların şu sözünün sonucudur: "Allah'ın vacipleri yoktur, yaptıkları da kötülenemez.

İyi şey şeriatın emrettiği, kötü şey de şeriatın sakın dediğidir. Eğer emrettiği şey için sakının deseydi kötü, sakının dediği şeyi emretseydi iyi olurdu."

(Ayci'nin yazdığı ve Cürcani'nin şerh ettiği Mavakif kitabı C:8, S: 19 ve 181, İbni Rüşt'ün Menehic El Edille Kitabı S:113, Adalet ve Zulüm bölümünün dördüncü husus kısmında)

Oysa unuttukları şey, adalet insan eksiğinin tamamlayıcısı, Allah(c.c)'ın ise mükemmel zatının eserlerinden ve gereklerinden biri olduğudur. Hatta bizzat kendisidir.

Ayrıca, adaleti Allah'a mal eden ve (hükmü koyan) ne özel ne genel anlamda asla bir nass koymamış olsa da Fakih kendi takdirini kullanarak hüküm verir.

Şiiler kıyası, Şari (şeriatı emreden), olaya neden olan konuda açık bir hüküm koymamışsa kabul etmezler. Yani hüküm nassa gerek duyuyorsa, hükme neden olan olayda nassı gerektirir.

Allah'ı kötülükten tenzih eden sayısız ayet ve hadisler vardır. Bu konuyu "Maalim El Felsefe El İslamiyye" adlı kitabımızda detaylı bir şekilde işlemiştik.

HZ.MUHAMMED,(S.A.A)HZ.İSA(A.S)VE HZ.ALİ(A.S)İLE İLGİLİ

KİŞİLİK

Her insanın kişiliği, parmak izi gibi kendine özgü olduğu doğrumudur?

İnsan kişiliği; kendi nefsi, duyguları ve görüşleridir. Kişilik dokunulan veya nesneler gibi büyütle görülebilen bir şey değildir.... Kişiliğin gerçekliği, gözle görülmeyen Gaip aleminde... Tabi bu, kişiliğin hiç anlaşılamayacağı anlamına gelmez. Örneğin cömertlik ve cesaret nefsin sıfatlarındandır.

Cömerdi, yaptığı iyilik ve bağışlarla, cesuru fedakarlık ve atılganlığıyla tanırın. Şahsın kişiliğini veya başkasından ayıran özelliğini tanımanın yolu görsel özellik ve izlerdir.

Bunlarla, cömerdi cimriden, cesuru korkaktan, hatta cömerdi daha cömertten, cimriyi daha cimriden ayırabiliriz. O zaman, her insanın, tıpkı ses tonu, yüz hatları ve parmak izi gibi kendine has; başka hiçbir insanın katılmadığı ayrı bir kişiliğinin olması mümkündür.

Hatta insanın özel duyguları olmazsa hayatı da olmazdı. Bu teklik, Allah'ın hikmetinin ve büyüklüğünün sırlarından biridir.

Evet, iki kişilik arasında düşünce ve diğer temel özelliklerde birden fazla benzerlik olabilir. Hz. Ali (a.s) 'nin kişiliğinin, Hz. Muhammed (s.a.a) ve Hz. İsa'nın (a.s) kişiliğine - peygamberlik ve vahiy dışında - benzemesi gibi.

HZ.İSA(A.S)VE HZ.ALİ(A.S)İLE İLGİLİ

Hepimiz, Hz. İsa (a.s)'ya getirilen zina suçlusu kadının olayını biliriz. Ona recm edilmesini (taşlanarak öldürülmesini) arz ettiler. yine hepimiz, Hz. İsa (a.s.)'nın "hanginiz günahsız ise ona taş atsın" dediğini biliyoruz. Bu sözden sonra Hz. İsa (a.s) ve havarileri haricinde herkes utanarak uzaklaştı.

Vesail ve El Cevahir vb. kitaplarda had cezası bölümünde, şöyle bir olay anlatılır:

Kadının biri, İmam'ın önünde zina suçunu itiraf etti. İmam tellalı gönderip halkı çağırdı.

Halk toplandığında Allah (c.c)'a hamd-ı sena ettikten sonra " ey ahali, yarın bu kadına hadd uygulayacağım ellerinizde taşlarla toplanın" diye seslendi.

Ertesi sabah, İmam kadını meydana çıkardığında herkesin elinde taş vardı. Recm vakti geldiğinde katırına bindi, iki parmağını kulaklarına koyup bütün sesi ile "ey ahali,

Allah peygamberine, peygamber de bana bir ahitte bulundu: "Kim haddi hakke diyorsa o had uygulamasın." "Bu kadın gibi günahı olan kim varsa ona taş atmasın" dediğinde herkes dağıldı. Sadece kendisi, Hasan ve Hüseyin kaldı. Tamamen İsa'nın yanından herkesin uzaklaşıp havarilerinin kaldığı gibi.

Bu ahit (söz) yaratan tarafından gelir. yaratılardan değil! Ahdin içeriği ise, Günahların kirli ve lekeli eller tarafından değil, temiz, pak eller tarafından yıkanmasıdır.

Çünkü Allah'ın haddi ve hükümleri sadece müminlerin ellerine emanet edilir. Bu ahit Kur'an-ı Kerim, Tevrat ve İncil'de "kirli eller; tahir elleri kirletmemek, iyilerin rolünü üstlenmemek için kesilir veya zincirlenir" diye kaydedildi.

Bu yüzden, ülke ve vatandaşların kaderi ilim ve ahlakta yeterli olanlara verilmesi, akıl ve akıllılar tarafından benimsenmiştir.

Bundan dolayı, günahkarlar uzaklaştığında sadece Hz. İsa (a.s) ve Havarileri, Hz. Ali, Hasan ve Hüseyin (a.s) kaldı.... Allah'ın peygamberine vahiy ettiği, peygamberinin de vasisine tebliğ ettiği bu ahdin en çarpıcı yanı,

günahkar insanda pişmanlık ve vicdan azabı duygusunu uyandırması, kendi kendinin vaizi olması ve kendine istemediği şeyi başkasına istememesine yöneliktir.

Hz. İsa (a.s) "Ben, kurtuluşun yolu ve kapısıyım" dedi.

Hz. Ali (a s) de "Ben karanlıktaki kandil gibiyim, karanlığa giren benimle önünü görür" dedi.

İmam, bu cümlesi ile "size iki değer bırakıyorum" hadisine işaret etmektedir. Bu hadis Müslim'in, 348 H baskılı, sahihinin Cilt 2, bölüm 2, sayfa 109, Hz. Ali'nin Faziletleri kısmında anlatılmaktadır. Hadisin tamamı harfiyen şudur:

قال رسول الله: إنما أنا بشر، يوشك أن يأتي رسول ربي، فأجيب، وأنا تارك فيكم الثقلين: أولهما كتاب" الله ، فيه الهدى والنور وأهل بيتي

"Allah'ın peygamberi: Ben bir beşerim, Allah'ın elçisi beni davet etmek üzere ve ben daveti kabul etmek üzereyim. Size iki değer bırakıyorum, birincisi Allah'ın kitabıdır. Onda hidayet ve nur vardır. İkincisi ise Ehl-i Beytimdir."

"Ehl-i Beyt kimlerdir? Zevceleri (Hanımları) değil midir?" diye Sorabilirsin.

Cevap: Müslim, yukarıda anılan bölümün 116. sayfasında şöyle yazmaktadır, "Ayşe dedi ki: ...peygamber (s.a.a) ertesi gün üzerinde siyah yünlü bir kisve ile çıktı - bir nevi Yemen elbisesi -

Hz. Hasan (a.s.) geldiği zaman içine aldı. Sonra sırasıyla Hz. Hüseyin (a.s.), Hz.Fatıma (a.s.) ve Hz.Ali (a.s.) geldikleri zaman onları da içine aldı ve: "Ey Ehl-i Beyt! Allah (c.c) sizden günahı gidermek ve sizi tertemiz kılmak istiyor" dedi.

Ehl-i Beyt (a.s), Hz.Muhammed (s.a.a) 'in kisvesinin altına alarak belirlediği kimselerdir.

Bir başka soru da: Bazılarına göre zevceleri de (hanımları) Ehl-i Beytten'dir. Hatta bazılarına göre Ehl-i Beyt sadece peygamberin zevceleridir.

Cevap: bunu söyleyenler, aynı zamanda Müslim'in güvenilir, kitabının da sahih (doğru) olduğunu söylediler. "Müslim'e güvenilir" ve "Ehl-i Beyt peygamber (s.a.a)'in zevceleridir." gibi daha birçok benzeri çelişkinin nedeni, Ehl-i Beyt (a.s)'e velayet etmeyen zümrenin kendi duygularına uymasından kaynaklanmaktadır.

- Hz. İsa (a.s) der ki : "İnsan kendini yitirdikten sonra dünyayı kazansa ne işe yarar."

-Hz. Ali (a s) de der ki: "günah kişiyi kazanırsa. kişi hiçbir şey kazanamaz."

-Hz. İsa (a.s) der ki: "İnsan sadece ekmekle yaşamaz."

-Hz. Ali (a.s) de der ki: "Dünya için sonsuza kadar yaşayacak gibi çalış, ahiret için de yarın ölecek gibi hareket et."

-Hz. İsa (a.s) der ki: "Sizden nefret edenlere iyilik edin."

-Hz. Ali (a.s) de der ki: "Gücün düşmanına yeterse, şükretmeyi affederek yap."

İmam'ın bu cümle ile kastettiği sadece affa davet değildir. Aynı zamanda itaatin en yücesini ve ibadetin en hayırlısını aşılamağa çalışmaktır. Çünkü İbadet ve Allah'a şükretmek sadece namaz, oruç,

hac ve zekatla sınırlı değildir. Namaz, var olduğu için; oruç, sağlıklı olduğu için; zekat da,mülk sahibi olduğu için, kulun Allah(c.c)'a şükretmesidir.

Affetmek de, güçlü kılınmanın Allah'a şükür yöntemi olarak uygun bulunmuştur. İbadetin bu gizemini sadece peygamber, peygamber vasisi veya ibadeti Allah'ın yüce zatına yapan kişi bilir.

Çoğaltacak olursak ciltler dolduracak olan bu örneklerden bu kadarı ile yetinelim.

HZ.MUHAMMED(S.A.A)VE GÜNEŞ

İddiacılardan biri, diyebilir ki: kim ki yücelikte ve Allah'ın katında Hz. Muhammed (s.a.a) 'in dengi var derse o Müslüman değildir; çünkü o peygamberlerin sonuncusu,

elçilerin efendisidir. Allah (c.c) da, düsturunu ona indirerek tamamlamıştır. Öyle ki, onun belagatlı sözlerinden ve mükemmel ahlakından daha üstün, sadece Yaratan vardır.

Başka biri: "Hz. Muhammed (s.a.a) neden son peygamberdir?" diye sorabilir.

Ona cevap olarak "çünkü Hz. Muhammed ve onun dini mükemmelliğin bütün şartlarını tamamlamış, amaç ve sonuca ulaşmıştır. Tıpkı Güneşin ışık ve aydınlatmanın zirvesine ulaştığı gibi.

Güneş ışığının varlığında ne bir yıldız ne de elektriğe gerek kalmadığı gibi Hz. Muhammed (s.a.a)'ten sonra yeni bir peygamberin insanlık yararına getirebileceği hiçbir şey kalmamıştır.

Ancak, Güneş batarsa insanlar Ay ışığından yararlanır. Yalnız Ayın kendinden ışığı yoktur. Onun ışığı Güneştir. İmam, peygamberin gaybetinden sonra peygamberliğin ışığı ile insanlara iyiliğin yolunu gösterir.

Hz. Muhammed (s.a.a) Güneş, Hz. Ali (a.s) de Ay gibidir. Onun hidayetinden mükemmelliğinden alarak yarar. Burada hedef birdir. O da, daha iyiye yönelmektir. " Güneşi ışık kaynağı, Ay'ıda Nur yapan kendisidir -(Allah c.c)'tır- "

KUR'ANI KERİM'İN VE HZ.MUHAMMED(S.A.A)'İN ÜSLUBU

El Hafez El Askalani, Feth El Beri Bişerh Sahih El Buhari adlı 1959 baskılı kitabının C:8 S:71'de şöyle yazmaktadır: "Ali İbn-i Ebu Talib, İbn-i Abdul Muttalib

El kureşi El Haşimi, Ebu El Hasan, Allah Peygamberinin amcasının oğludur. Babası ile Peygamber'in babası -anadan ve babadan- kardeştir. Peygamberliğin doğuşundan yaklaşık on yıl önce doğdu ve peygamber (s.a.a) onu büyüttü. Vefat edinceye kadar onunla birlikte kaldı ve ondan hiç ayrılmadı.

Allah'ın peygamberi, seçkini ve muhatabı ile olan beraberliği sayesinde Hz. Ali

(a.s), İslam'a büyük destek sağlayan Sahabenin bile ulaşamadığı yüksek mertebeye ulaşmıştır.

Berberlikleri doğumdan ölüme kadar sürmüştür. Peygamber onu kucaklamış, yüklemiş, yatağında yatırmış, hatta bir anne gibi lokmayı çiğneyip ona yedirmiştir.

Sabit gerçekler arasında Allah (c.c)'ın kendine en yakın Meleklerinden birini, sütten kesildiği andan itibaren, Hz. Muhammed (s.a.a)'le beraber kalması, ona ahlak ve faziletleri öğretmesi için görevlendirdiğidir.

Hz. Ali (a.s)'ye de çocukluğundan beri Hz. Muhammed (s.a.a)'le birlikte olma lütfünde bulunmuştur. (6) Yavrunun annesini takip ettiği gibi takip eder, peygamber ona ilminden ve ahlakından öğretir,

onun gibi davranmasını öğütlerdi. Peygamber (s.a.a) öğretileri ile onu Allah (c.c) 'a, Muhammed (s.a.a)'e ve Kur'ana yakışır bir tarzda yetiştirdi. Bunları öğrendiğimiz zaman Hz. Ali (a.s)'nin şu sözlerini daha iyi anlarız:

- O susan bir Kur'an bende konuşan bir Kur'anım.

-Beni kaybetmeden soracağınızı sorun.

-Peygamber (s.a.a) bana ilminden, her kapısı bin kapıya açılan bin kapı öğretti (7)

-Hiçbir zaman Allah'ın Peygamberi (s.a.a) benim ne sözümde bir yalan işitti, ne fiilimde bir kusur gördü.

-Hiç kimsenin benden alacağı bir şey, aleyhimde konuşacağı bir sözü olmamıştır.

-.Zelil, hakkını alıncaya kadar gözümde değerli, güçlü de hakkı ondan alıncaya kadar güçsüzdür.

-Allah'ın hükmüne razı olduk, durumumuzu Allah'a teslim ettik.

-Peygamber (s.a.a) adına yalan mı söylüyorum! ona ilk inanan ben değil miyim? Asla onun adına yalan söylemem.

Büyük Peygamber (s.a.a)'in Ali (a.s) ve faziletleri hakkında söylemiş olduğu sözlere gelince, hadis ve fazilet kitaplarını doldurmuştur. (8) bunların bir kısmı Hz. Ali (a.s) dışında biri için söylenmiş olsaydı, Haktan sapanlara göre bu hadisler her şey diğer hadisler bir hiç olurdu.

HZ.MUHAMMED(S.A.A)VE HZ.ALİ(A.S)

Şimdi büyük Peygamber (s.a.a) ile öğrencisi ve vasisi Hz. Ali İbn-i Ebu Talib (a.s)'in kişiliklerinden örnekler verelim:

. Allah'ın elçisi dedi ki: "Allah'a yemin ederim ki bu işten vazgeçmem için Güneşi sağ elime, Ayı sol elime verseler; Allah (c.c)'tan bir emir gelmedikçe ve ben ölmedikçe vazgeçmem."

Öğrencisi İmam Ali de dedi ki : "Allah'a yemin ederim ki, bana yörüngesindekilerle birlikte yedi göğü verseler, bir karıncanın ağzındaki arpa kabuğunu alarak Allah'a itaatsizlik edemem.

. Dünyanızın tamamı benim için bir çekirgenin ağzındaki yapraktan daha değerlidir."

Son Peygamber (s.a.a) dedi ki: "Allah'a yemin ederim ki, Fatıma hırsızlık yapsaydı elini keserdim".

Vasilerin efendisi de "Müslümanların malına el uzatmış valisine dedi ki: Allah'a yemin ederim ki, Hasan ve Hüseyin senin yaptığını yapsaydı asla onlara acımaz, mutlaka onlardan hakkı alırdım. "

Kureyş, Elçilerin Efendisine eziyet etti. Onu evinden çıkardı, onunla savaşmak için ordular kurdu. Savaşı Müslümanlar kazandığında, Hz. Muhammed (s.a.a) " Sizi affediyorum, serbestsiniz" dedi.

Kureyş'in Hz. Muhammed (s.a.a)'e yaptığıнын aynısını Cemel vakasının müsebbipleri Hz. Ali (a.s)'ye yaptı. Allah (c.c)'ın desteği ile zafer kazanınca o da Peygamberin yaptığı gibi affetti. Aynı şekilde Amr İbn-i As ve İbn-i Artaa'yı affetti ve Şam askerlerinin kendisinden esirgediği suyu kendisi onlardan esirgemedi.

Hz. Ali (a.s), Hz. Hatice (a.s.)'yle birlikte Peygamber (s.a.a)' in arkasında ilk namaz kılan kişidir. Bu, öyle bir iftihar kaynağıdır ki, Hz. Ali (a.s)'nin başka hiçbir fazileti olmasaydı bu ona yeterdi.

Altı sahihten birinin yazarı Nesai'nin yazdığı "El Hasais" Kitabında bu olay için şöyle bir hadis vardır: "Afif El Kindi bu -

üç kişiyi ilk namaz kılarken gördüğünde Abbas İbn-i Abdul Muttalib'e 'Bu büyük bir olaydır' dediği ve Abbas'ın ona 'Büyük bir olay mı? Vallahi yeryüzünde bu üçünden başka bu dine inanan yoktur" diye cevap verdiği yazılıdır.

Dr. Ali Sami El Naşşar: "İslam'da Felsefi Düşüncenin Oluşumu" adlı kitabının ikinci bölümünün önsözünde şöyle yazmaktadır: "Küçük delikanlı Peygamber (s.a.a)'in sahabelerinin birincisi ve havarilerinin ilki idi.

Küçük ve güzel elini gururlu ve onurlu bir edayla uzatıp gerekirse onu canı ile feda edeceğini dile getirerek ona biat ediyordu. Olaylar gelişti küçük havari de gençliğe doğru ilerledi.

Peygamber (s.a.a) arkadaşı ile Hicret ederken, küçük havari uzun zaman geçmeden Kureyş şeytanlarının kılıçlarının ona uzanacağını bilerek onun yatağında yattı. Buna rağmen ne korktu ne de umursadı; çünkü onun ruhu peygamberle birlikte idi."

Evet! İmam ölümü de düşünmedi, başının üzerinde parıldayan kılıçları da. Düşündüğü tek şey peygamberin hayatı, çağrısının ve davasının başarıya ulaşması idi.

Bu yüzden Peygamber (s.a.a) ona yatağında yatmasını teklif ettiği zaman; İmam: "Senin hayatın kurtulur mu?" diye sordu. "Evet" cevabını alınca, İmam "Senin için seve seve ölürüm" diye cevap verdi.

Namazına gelince; tarihte bir ilkti. Tarihte ilk İmam Hz. Muhammed (s.a.a), tarihte arkasında ilk namaz kılan kadın Hz. Hatice (a.s) ve yine tarihte arkasında ilk namaz kılan erkek Hz.Ali (a.s)'dir. Bu bütün insanlık tarihinin bu şekli ile kılınan ilk namazıydı!

Yoldan sapanlar, bu durum için dediler ki "Evet ama Ali çocuktu diğer erkek ise yetişkindi(!)"

Cevap olarak deriz ki: "Evet, Hz. Ali (a.s) çocuktu. Zaten yüceliğinin sırrı da burada yatmaktadır. Şartlar ve tesadüfler söz konusu kişinin, putperestlik,

şirk ve cahilliye günahları ile boynuna kadar batarak yetişmesini, putları secdeyle doyurmasını ve ancak yetişkin yaşa girdikten sonra şahadet kelimesini getirmesini sağlarken,

Allah'ın iradesi, Hz. Ali (a.s)'nin peygamberliğin, taharetin ve imanın kucağında yetişmesini sağlıyordu. Daha çocuk yaşta iken putları kaidelerinden indirip Peygamber (s.a.a)'in ayakları altına sermişti.

Allah (c.c); onun, Uluhiyet ve Peygamberliğin iradesine göre yetişmesini ve Hilafete hazırlanmasını istiyordu. Eskiler "İnsan ne ile yetişirse onunla yaşlanır" demişlerdi.

Böyle insanlar (Hz. Ali gibi olanlar) en azından geçmişteki kişilikleri ve imanları ile yeni kişilik ve imanları arasında bocalamaları söz konusu değildir.

Bunun yanı sıra Hz. İsa (a.s) kundakta iken konuşmuştu. Hz. Muhammed (s.a.a) de doğar doğmaz yüzü peygamberlik nuru ile ışıldamış; çocukluğunda daima yalandan, tezyiften,

ihanetten ve puta tapmaktan nefret etmişti. Bu da onun faziletlerindendir. Ayrıca kutsal kişiliğinin ilk günden beri peygamberlik gizemine sahip olduğu bütün

Müslümanlarca kabul edilmektedir.

Aynı durum Hz. Ali (a.s) ve çocukluğu için de geçerlidir. Çocukluğunun ilk günlerinden beri kendisinde İmamet'in ve yüce Peygamber (s.a.a)'in Hilafetinin sırrı teşekkül etmişti.

Bu kerameti kim Hz. Muhammed (s.a.a)'e kabul eder de Hz. Ali (a.s) için inkar ederse bilerek veya bilmeyerek kendini çelişkiye ve mantıksızlığa düşürmüş olur. Daha önce de işaret ettiğimiz gibi bu durum arzularına uyup doğru yoldan saptıklarından kaynaklanmıştır.

Bu durumda imamet ve hilafetin yükünü, ancak hayatı çocukluktan ölüme kadar aydınlık ve taharet içinde süren bir kişi taşıyabilir. Buna karşın hayatında bir kez bile Allah (c.c)'tan başkasına secde eden bir kişi,

tövbe etse de Peygamber (s.a.a)'in yerine İmam ve Halife olamaz. Şüphesiz İslam kendinden önceki dönemi affettirir; ama İslam'ı kabul etmekle Hilafet için yeterli olmak aynı şey değildir. Yoksa her "Lailahe İllallah, Muhammed Resulu İlah" diyenin yeterli olması gerekirdi.

Buna göre, kim Hz. Ali (a.s)'nin ve diğer sahabenin tutum ve davranışlarını inceleyip tetkik eder, akıl ve fitrata (sağduyuya) başvurursa, mutlaka aşağıdaki neticeye ulaşacaktır.

"Ya Ali (a.s) tek başına Hilafete layıktır, ya da hiç kimse bu mertebeye layık değildir!" O zaman da Hilafet müessesesini temelinden inkar etmemiz gerekir.

Bu akıl ve mantığın hükmüdür. O halde neden Allah'ın yarattığı akıl ve fitrata başvuran ve inanan insanlara insafsızca hücum ediliyor?..

BİR SORU KALDI

Bu soruyu herkese soruyoruz; ancak akıl ve vicdanınıza dayanarak cevap veriniz: Reşit olmayan birinin malına bir veli tayin edecek olsanız, ve karşınızda iki aday bulunsa, biri hayatı boyunca

Allah (c.c)'a en ufak bir itaatsizlikte bulunmamış, diğeri uzun zaman, -yetişkin olduktan sonra da- itaatsizlik etmiş, daha sonra tövbe etmiş olsa hangisini tercih edersiniz. Birincisini mi ikincisini mi?

(وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ وَمَا أَنتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ) (فاطر/22)

"Görenle görmeyen, ışıkla karanlık, asılla gölge, sağlarla ölümler bir olur mu? şüphe yok ki Allah, duymak isteyene duyurur, sen mezardakilere duyuramazsın. Fatır:22"

Allah (c.c) ve Peygamber (s.a.a) doğru söylemişlerdir.

(NOT: Şii müfessirlerinin "Allah duymak isteyen duyar" açıklamasına karşılık Ehl-i Sünnet müfessirleri "Allah dilediğine duyar" şeklinde açıklamışlardır. Türkçe meallere de -genel olarak- Sünni açıklaması hakimdir. Ç)

HALİFE

LİDERE DUYULAN İHTİYAÇ

Bana göre insanların, kendilerini yönetecek lidere ihtiyaç duyması ispat gerektirmeyen bir gerçektir ki sosyal durum da bunu gerektirir. Hatta hayvan aleminde bile kuş, arı ve karıncalarda durum böyledir.

Her insan, dini, siyasi, cumhuriyetçi veya kralcı -türü ne olursa olsun - tıpkı yemeğe ve suya ihtiyaç duyduğu gibi kendiliğinden, Liderin varlığına ihtiyaç duyar. Bunun için delil sunmak anlamsızdır.

Siyasi liderlikler konumuz dışındadır. İlk ve son hedefimiz Peygamber (s.a.a)'in Halifesi ve bu Hilafet rütbesine layık temel sıfatlardır.

PEYGAMBER (S.A.A)'İN GÖREVİ

Eğer Hz. Muhammed (s.a.a)'in hayatını ölçüt alarak peygamberliğin görevini inceleyecek olursak; bu görevlerin: "insanları tek bir Allah'a ve ahret gününe imana davet etmek,

insanlara Allah (c.c)'ın helal ve haram hükümlerini belirtmek, onları sevapla rağbet ettirerek veya cezayla korkutarak bunlara yöneltmek, özel ve genel hakları temin etmek,

bu hakların ihlali durumunda ve inceliğin sonuçsuz kaldığı durumlarda bu hakları kuvvetle savunmak, saldıranları cezalandırarak caydırmak ve engellemek." Olarak görürüz.

Peygamber (s.a.a) bu görev ve yetkiyi sadece Allah (c.c) 'tan almaktadır. bu hükümleri isteseler de istemeseler de insanlara farz kılan Allah (c.c)'tır.

İnsanlar, Peygamber (s.a.a)'in tebliğle ilgili her konuda masum (hatasız) olduğunu bilir. Dolayısı ile onlardan kim bu tebliğleri reddeder veya bunlara karşı gelirse Allah (c.c)'a karşı gelmiş olur; çünkü çağrısı Allah (c.c)'ın çağrısıdır.

(وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ... (الأحزاب/36)

"Peygamber, müminlere kendi nefislerinden daha yakındır (yetkilidir) Ahzap suresi, ayet 6"

"Allah ve Resûlü, bir işe hükmetti mi erkek olsun, kadın olsun, hiçbir inananın, o işi istediği gibi yapmakta muhayyer olmasına imkân yoktur. Ahzap suresi, ayet 36"

قَلَا وَرَبُّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا
(تَسْلِيمًا) {النساء/65}

" Hayır, Rabbine ant olsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın onu tam manasıyla kabul etmedikçe iman etmiş sayılmazlar. Nisa suresi ayet 65"

Buna benzer ayet ile hadisler yorum kabul etmeksizin, açıkça Peygamber (s.a.a)'in iradesi söz konusu olduğu zaman -kim olursa olsun- hiç kimsenin iradesi söz konusu olamaz.

Bunun tek nedeni de batılın, Peygamber (s.a.a)'in ne önünden ne arkasından ne de yanlarından gelemeyeceği gerçeği ve Allah (c.c)'ın vahyi ile konuşmasıdır.

Birisi, aşağıdaki ayetleri kastederek:

قَاغْفِرْ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ
(آل عمران/159)

"Şu halde onları affet; bağışlanmaları için dua et; iş hakkında onlara danış ... Âli İmrân Suresi- 159" ve

(وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ) (الشورى/38)

"Onların işleri, aralarında danışma iledir. Şura Suresi -38"

Bu ayetler için ne diyorsun? Diye sorabilir. Alimler ve müfessirler bu ayetleri açıklarken şöyle yazarlar: "Peygamber (s.a.a) dini değil, dünyevi konularda sahabelerine danıştırdı.

Ordunun düzenlenmesi, savaş taktiği vb. gibi" ikinci ayet için de "bu peygambere değil mükelleflere hitap ediyor" dediler. Ayetin başlangıç kısmı da bunu açıkça göstermektedir.

Dünya işleriyle ilgili konuları, tecrübe ve fikir sahiplerine danışmasını tavsiye ediyor. Bu konuda Peygamber (s.a.a)'in bir çok hadisi vardır. Bunlardan biri: "Kim bir konuda danışırsa o doğru yolu bulur" der.

Dini konulara gelince Allah (c.c)'ın kitabına, Hz. Muhammed (s.a.a)'in sünnetine başvurulur. Yoksa bunları insanlara soracak olsaydı ne peygamberlere ne de indirilmiş kutsal kitaplara ihtiyaç olurdu.

HALİFE

İslam'a göre, peygamberin yerini alabilecek, din ve dünya işlerini yönetecek bir Halifenin varlığına ihtiyaç var mıdır? Var ise bu makamı ele geçiren kişinin yerleştiği makama ve elinde tuttuğu yetkilere "kutsaldır" demeğe hakkı var mıdır? Yoksa bu sadece Peygamber (s.a.a)'e özgü müdür. Yani İslamiyet'te Hilafet var mıdır yok mudur?

Halifeliğin İslamiyet'te gerekli olduğunu kabul edersek, bu gereklilik, akıl yoluyla mı, Yoksa duyum ve şeriatla mı anlaşılmıştır? Özellikle Halifenin varlığı peygamberin varlığı kadar gerekli olduğunu

ve bu konuda şeriat kaynaklı bir nassın (metin) olduğunu göz önünde bulundurursak; bu durum, kurul yöntemi ile seçimi değil; aklın yolunu pekiştirmektedir.

Gereklilik nedeni ne olursa olsun! Halifeyi tanımlayıp filanın oğlu filandır demenin yolu nedir? Bunun yöntemi bizzat Peygamber tarafından nassla tayini mi, seçim mi, yoksa akıl mı? Kişiyi bu muazzam ve tehlikeli rütbeye layık kılan meziyetler nelerdir?

Müslümanlar arasında mükemmel denebilecek iki kişi varsa, biri diğerinden daha mükemmel ve daha yetenekli ise, onun bırakılıp daha az mükemmel ve daha az yetenekli olanı başa getirmek caiz midir?

Bu konu inanç ve kelam kitaplarında sayfalar dolusu yazıldı. Şii ve Sünni alimler arasında da büyük tartışmalar ve mücadeleler yarattı. Ben, aşağıdaki paragrafta bir yandan kitabın hacmine uyması,

bir yandan da okuyucuyu sıkmaması için bu konuyu özetlemek istiyorum. Çünkü kelimeler -özellikle yazılı olanı - okuyucu bulamazsa, veya okuyucuda etki yaratamazsa ölü harf sayılır ve sahibi ile birlikte ölür gider.

HALİFELİĞİN GEREKLİLİĞİ

Şiiler ve Sünniler Hilafetin gerekliliği konusunda anlaşmış durumdalar. Ancak Hilafetin tayinini kimin belirleyeceği konusunda ihtilafa düştüler. Allah (c.c) mı, Müslümanlar mı?

Şiiler, İmam'ın insanları itaate yaklaştırıp hayra yönlendirdiğine; varlığının isyankarlıktan ve şerden uzaklaştırdığına inandıkları için Allah'ın lütfü gereği Allah (c.c) tarafından tayin edilmesi gerektiğine inanırlar.

Sünniler ise, Allah (c.c) tarafından tayin edilmesinin gerekmediğine, çünkü Allah (c.c)'a hiç bir şeyin vacip olmadığı ondan ne iyi ne kötü hiçbir şeyin gelmeyeceği,

dolayısı ile imamı tayin etmenin yolu akli yolla değil meşru yolla Müslümanların işi olduğuna inanırlar.

Durum ne olursa olsun, bir halifenin varlığının şart olduğu konusunda anlaştıklarına göre bu ihtilaf ve çekişmeden daha önemli konu Hilafete gelecek kişinin Peygamber (s.a.a)'in Hilafetine layık olup olmadığını belirleyen sıfatları, onu başkasından ayıran özellikleri ve bunları anlamanın yollarıdır.

HALİFENİN SIFATLARI VE KURTULUŞ YOLU

Şiilerle Sünniler, Halife ve İmam'ın sıfatları özellikle masumiyet sıfatı konusundaki tartışmaları çok uzundur. Ayrıca bunu belirleme yönteminin nass mı, seçim mi olduğu konusunda da uzun uzun tartışmışlardır.

Bana göre, Halifenin sıfatları, özellikleri, onu belirleme yolları ve buna benzer ihtilafların hepsinin veya çoğunun tek bir kaynağı vardır. "Kutsal Peygamber (s.a.a)'in Halifesinin Allah'a itaati, helal ve haram konularında ki masumiyeti gerekli mi; yoksa cahil ve fasık olabilir mi" Konusudur .

Birinci şıkka göre masumiyet yeterliliğin ölçüsüdür ve Hilafet kesinlikle masum olan kişinin hakkıdır. Eğer şeriatı emreden Allah (c.c) tarafından bir nass gelmişse bu akıl hükmünün kesinleşmesi anlamına gelir.

İkinci şıkka; yani masumiyetin şart olmadığı varsayımına karşı bir sorumuz vardır: Halifenin alim ve adil olması gerekir mi yoksa hem cahil hem fasık biri halife olabilir mi? Onu belirlemenin yolu nass mı, seçim mi?

Doğrusu, her şeyden önce araştırmanın bu noktadan başlayarak başka noktalara yönelmesi gerekir. Bize göre masumiyet peygamberden ayrı düşünülmeyeceği gibi hiçbir şekilde Halifeden ayrı düşünülemez.

çünkü masumiyet peygamberin şahsına değil işgal ettiği makam ve görevi için gereklidir. Halife de vahiy haricinde aynı görevi üstlenecek, Peygamber gibi Allah (c.c)'a davet edecektir.

Allah'ın hükümlerini zan ve içtihadı dayalı olarak değil; Allah'ın ve peygamberinin belirlediği gibi gerçekçi ve kesin bir şekilde belirleyecektir. Böylece Hakkın kullara olan hücceti yerine gelmiş olacaktır.

Dolayısı ile masumiyet Halifeye gerekli değilse Peygamber (s.a.a)'e de gerekli olmamalıydı. Eğer Peygamber (s.a.a)'e gerekli ise Halifesine de gereklidir. Cemaat karar versin!

Burada sorarsın: " Ehl-i Sünnet, Her iki fırkanın da masum olmadığı hususunda anlaştığı Ebu Bekir'in Hilafetine dayanarak masumiyetin gereksizliğini iddia etti.

Ebu Bekir'in hilafeti yeterli bir delil değil midir? (El Ayci C:8, S:350)

Cevap: Bu iddia, ortaya atanın aleyhinedir. Çünkü her iki tarafın masum olmadığına kanaat getirmesi Ebu Bekir'in Hilafeti hakketmediğini gösterir.

Diyebilirsin ki: " Vahiy bildirmek için Peygamber (s.a.a)'in, masum olması gerekirdi, Halifeye vahiy gelmeyeceğine göre masum olmasına gerek yoktur. Onun görevi her içtihat sahibinin yaptığı gibi şeriatı Allah (c.c)'ın kitabı ve peygamberin sünnetine başvurarak açıklamaktır.

Bilindiği gibi onlara başvurmak ve onlardan hüküm çıkartmak için masumiyet şart değildir. Yoksa bu her alim ve içtihat sahibi için geçerli olurdu."

Cevap: Bilinen bir gerçektir ki, Allah (c.c)'ın kitabına ve Peygamber (s.a.a)'in sünnetine başvurmak, onları yanlış anlamamak ve hükümleri doğru çıkartmak için yeterli bir neden değildir.

Böyle olsaydı ilim ve fıkıh adamları arasında hiçbir ihtilaf olmaz, Hz. Muhammed (s.a.a)'in ümmeti de birbirini kafirleştiren mezheplere bölünmezdi! Eğer Kitabın ve sünnetin varlığı alimler

ve din önderleri arasındaki ihtilafı önleyemiyorsa o zaman ihtilafa düştükleri ve mahkemeleştikleri zaman hiç hata yapmayan yanlış doğrudan ayıran bir merci (Başvurulacak kişi) olması gerekir.

Hakkı hiç şüphe götürmeksizin açıklayacak kişinin ya Peygamber (s.a.a) ya da O Hakka kavuştuğu zaman onun yerini tutabilecek bir Halife olması gerekir.

Eğer peygamberin Halifesinin diğerleri gibi hata yapabileceğini kabul edersek ihtilafın hep kalacağını, Halifenin kendisini doğru yola çevirecek bir mürşide ihtiyacı olacağını o mürşidin de hata yapması halinde onun da bir mürşide ihtiyacı olacağını kabul etmemiz gerekirdi. Bu durumun, sonu belirsiz olduğuna göre imkansızdır.

O zaman iki seçenekten birini kabul etmekten başka çaremiz kalmaz: ya şeriatı anlama ve beyan etme konusunda Halifenin masum olması gerekir; ya da İslamiyet'te Hilafet yoktur

ve Muhammed (s.a.a)'in ümmetindeki ihtilaf kıyamet gününe kadar devam edecektir. Bu durumda Kur'an-ı Kerim'in ve sünnetin anlaşılması ve beyanı konusunda hata yapabilecek bir Halifenin caizliğine inanmak, vahiy ve vahyin beyanı konusunda hata yapabilecek bir Peygamberin caizliğine inanmakla birdir. Cemaat karar versin!

Halifenin varlığı bütün Müslümanlar tarafından gerekli görüldüğüne göre masum

olması zorunludur. Ebu Bekir de tüm Müslümanlar tarafından masum olmadığı kabul edildiğine göre Halifelik unvanını ondan alarak masum olduğu kesin olan kişiye vermek gerekir.

Ve son soru: Peygamber (s.a.a)'in sahabelerinden herhangi birinin masum olduğu kesinleşti mi?

Cevap: Evet, Hz. Muhammed (s.a.a) Hz.Ali (s.a)'nin masumiyetini ikrar etmiştir. Hz.Muhammed (s.a.a)'in Hz. Ali İbn-i Ebu Talib (a.s) için "Hak daima onunla ve

o daima Hakla beraberdir, ne tarafa dönse Hak onunla döner" dediği bütün Müslümanlarca bilinmektedir. Ne yazık ki Allah (c.c)!ın Kur'an-ı Kerim' de dediği gibi

(وَأَكْثَرُهُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ (المؤمنون/70)

".... ancak çoğu Haktan nefret eder. Müminun suresi: 70" (9)

Hatta Sünniler de iltizam (zorunluluk) ilkesine bağlı olarak Ali'nin masumiyetini ikrar ederler. Dediler ki: "Ümmet neye ittifak etmişse o Haktır; çünkü Peygamber hadisinde :

(Ümmetim dalalette birleşmez) demiştir. Dolayısı ile ümmet, çevresinde bütünleştiği konularda masumdur (hatasızdır). "Ümmetin tamamının Ali'yi kabullendiği ve

Ebu Bekir ile Ömer hakkında ihtilafa düştüğü" Herkesin bildiği bir gerçektir. Ve "Ali (a.s)'nin Hilafet için kendini Ebu Bekir'den daha layık gördüğü" herkesin bildiği başka bir gerçektir.

O halde masum olan ümmetin itirafı ile Hz.Ali (a.s.)'dir. Hilafet konusunda kendini Ebu Bekir ve Ömer'den daha layık olduğunu söylüyorsa haklıdır. Onlar da, Hilafeti kendilerine istemekle haksızlardır. (10)

ÜSTÜN VE DAHA ÜSTÜN OLAN

Ehl-i Sünnet: "İki kişi fazilet ve üstünlükle nitelenirse daha faziletli ve daha yetenekli kişi ihmal edilerek ondan daha az faziletli ve daha az yetenekli kişi başa getirilebilir" dediler.

Bu düşünceyi Ebu Bekir'in "Başınıza getirildim ve ben en iyiniz değilim" lafına dayanarak savunurlar. Hilafet için masumiyetin gereksizliğine de Ebu Bekir'in Hilafetini delil olarak gösterirler.

Onlar Ebu Bekir'in Hilafetini Hakla değil, Hakkı Ebu Bekir'in Hilafeti ve sözleri ile

tanımlarlar. Yani kişileri Hakla değil, Hakkı kişilerle tanırlar.Şiiler ise bunun tam tersine inanır ve

Hz. Ali (a.s)'nin Hilafetinin delillerini Allah (c.c)'ın Kitabı, Peygamber (s.a.a)'in Sünneti, akıl, masum ümmetin Ali(a.s)'de bütünleşip Ebu Bekir ve Ömer'de ihtilafa düşmesinde gördüler.

Şüphesiz ki insanın mantığı daha az yeteneklinin önderliğini reddeder. Hatta uzmanların belirttiği gibi hayvanlar bile daha düşük ve daha zayıfın komutasını reddeder.

Eğer Ehl-i Sünnetin görüşü doğru olsaydı, Peygamberin zamanında ondan daha iyisinin varlığı caiz olurdu ki bunu söylemeye hiç bir Müslüman'ın cüret edeceğini sanmıyorum.

BENZERLİK VE ORTAKLIK

Hz. Peygamber (s.a.a)'in hayatını ve çağrısını başından sonuna kadar inceleyen kişi, Hz. Ali (a.s)'nin, Peygamber (s.a.a)'in kazandığı bütün zaferlere, çağrısı uğruna çektiği bütün çilelere ortak olduğunu,

Hz. Ali (a.s)'nin hiçbir yerde Resulü Ekremden ayrılmadığını ve her alanda desteklediğini görecektir. Hatta Tebuk savaşında Medine'yi ona emanet ederken "Musa için Harun'un yakınlığı

ne ise, benim için senin yakınlığın odur." dedi. Hz.Ali (a.s) Peygamber(s.a.a)'in cihadında onunla birlikte olmasaydı bu gün İslam diye bir şey olmayacaktı.

Bunun yanısıra Hz. Ali, (a.s) Hz. Muhammed (s.a.a)'in en yakını ve ona vahiy dışında her özellik ve sıfatta benzeridir. Peygamber (s.a.a)'in Ali (a.s) ile ilan ettiği kardeşliğin nedeni de budur.

Allah (c.c) nasıl çağrısı için kimin daha layık olduğunu biliyorsa Hz. Muhammed (s.a.a) de bilerek bütün sahabelerin içinden Hz. Ali (a.s)'yi seçmiştir.

İslam devletinin temelini oluşturan Faziletteki bu benzerlik, cihattaki bu ortaklık ve ilkeler için yapılan fedakarlıklar Ali (a.s)'yi Halife yapmak için yeterli değilse İslamiyet'te Hilafet yok demektir!

Eğer Muhammed (s.a.a)'in bir Halifesi var ise o Hz. Ali(a.s)'dir. Kim, Hilafeti kendisi veya Hz. Ali (a.s) dışında başka biri için talep ederse Allah (c.c)'ın aşağıdaki ayetinde anılanlara benzer:

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَى رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ {هود/18}

"Kim Allah'a karşı yalan uydurandan daha zalim olabilir! Onlar Rablerine arz edilecekler, şahitlerde: "İşte bunlar Rablerine karşı yalan söyleyenlerdir" diyecekler. Bilin ki Allah'ın laneti zalimlerin üzerinedir. Hud suresi. 18"

Soru: Eğer Hilafet Ali (a.s) 'nin hakkı ise, neden Ömer; peygamberin mübarek cesedi henüz sıcakken Ebu Bekir'e biat etti.

Cevap: Ömer, Müslümanların büyük çoğunluğunun Hz.Ali (s.a)'ye yöneleceğini bildiği için onun önünü kesmek ve komplo girişimini garantilemek istemiştir. Kronolojik ve bilimsel araştırmalar da bu gerçeği ortaya çıkarmıştır.

Bu olaylardan bin üç yüz yetmiş üç yıl sonra 1965 yılında yayınlanan El Kâtib dergisinin 0046 nolu sayısında anılan derginin yayın müdürü ve tanınmış Mısır edebiyatçısı Ahmad Abbas Saleh, "Orta tabakadakiler iktidarı ele geçirdi." başlıklı makalesinde şunları yazdı:

"Hz.Ali (a.s) yakınları, dostları ile birlikte Peygamber (s.a.a)'e ağırlarken ve defin işleri ile uğraşırken; hatta bazı tarihçilere göre henüz mübarek cesedi soğumamışken;

Ömer, Hilafet işini bağlamak için Ebu Bekir'i Sakife'ye (biatın gerçekleştiği çardak) sürüklüyordu. Olay, Ali (a.s)'ye bildirildiği zaman kızdı, yakınları ve destekleyicileri ile birlikte biat etmeyi reddetti.

Tam altı ay biat etmedi." Yine aynı makaleden: "Ali (a.s), yokluğunda toplanan Sakife toplantısını Ömer'in komplosu olarak niteledi ve aralarında çok uzun süren bir düşmanlık oluştu.

-Sayın Saleh ayrıca- Ömer'in kişiliğini, araştırılması ve incelenmesi gerekli garip bir kişilik olarak gördüğünü belirtti." Elimizde bu kişiliği araştıran çok sayıda

çağdaş araştırmalar olmasına rağmen bence hala araştırmağa ihtiyaç vardır. Bu adam güçlü, adeta ikisi bir anda oluşan seri bir düşünce ve uygulamaya sahip muazzam bir girişimcidir"

İnsaf sahibi bir araştırmacı bu konularda ne kadar şüpheyi düşerse düşsün Ömer'in Hz.Ali (s.a)'ye komplo kurduğundan, onu arkadan vurduğundan hiç şüphe duymaz.

yoksa, Halife seçmek gibi önemli bir konuyu onun yokluğunda ve ona danışmadan nasıl uygular?. İmam da, bu konuyu Ebu Bekir'e hitaben söylediği bir şiir beytinde şu şekilde dile getirir:

فان كنت بالشورى ملكت أمورهم

فكيف بهذا والمشيرون غيب

Şura ile hükmettinse gerçekten!

İstişare edilen yoktu (!)

Acaba neden?

HZ.ALİ(A.S)'NİN İMAMETİ HZ.ALİ(A.S)'NİN İMAMETİ

"İSLAM'DA FELSEFİ DÜŞÜNCENİN VAR OLUŞU" KİTABININ YAZARI NAŞŞAR İLE

TARİH

Tarih, ilk yazıldığı zaman ihtiyaca göre, eğilime yönlendirilerek yazıldı... veya en azından inceleme ve araştırma yapılmadan.... Bundan emin olmak isteyen kişi, günümüzde doğu veya batı dünyasında yayınlanan gazetelerin durumunu değerlendirsın.

Görecektir ki şüphe ve güvensizlik uyandıran konularla doludur. Bu şüphe ve güvensizliğin haklılık payı mutlaka çok büyüktür. Örneğin herhangi bir ülkede önemli bir olay meydana geldiği zaman, o ülkenin gazeteleri bir kaç saat sonra aynı olayı farklı, hatta çelişkili bir şekilde verdikleri görülür.

Bu farklılığın ve çelişkinin nedeni kişilerin taraftarlığı ve tutuculuğudur. Eğilim ve cehalet ne belli bir zamana ne de belli bir topluma özgüdür. Bu sıfatlar insanlığın var olduğu ilk günden beri vardır.

Eskilerin yazdıkları tarihi olaylar, bilhassa karşıt mezhebe mal ettikleri inançlarla ilgili yazılar yalan, tezyif, tezyif ve kehanetlerle doludur. Şüphesiz ilmin birinci kuralı akıllı insanın duyduğu veya duyduğu konu hakkında şüphe etmesi, daha sonra araştırıp incelemesidir.

Müslümanların, şüphe duymadan Hak kaynağı olarak kabul ettikleri kitap sadece Kur'an'ı Kerim'dir.

İnsan, kitap okurken özellikle Hz. Muhammed (s.a.a)'e isnat edilen hadis söz konusu olursa hiç şüphe ve araştırma gereği duymadan körü körüne inanıyorsa akıllı düşünme özelliğini kaybetmiş demektir. Tıpkı sadece şüphe için şüpheye düşen insan gibi.

Evet, bir çok okuyucu okuduğuna veya sevdiği yazara şimşek hızıyla inanır. Özellikle kendilerinin ve atalarının ait olmadığı bir topluluk hedef alınıp hurafe ve saçmalıklar yazılmışsa, okumaktan zevk bile alır.

YÖNTEM VE HEDEFLER

Buradaki yöntem, insanın gerçeği ararken başvurduğu yoldur. Bu yol; bazen duygu, -Duygunun yol olması ne kadar doğrudur?(!)- bazen akıl, bazen açıklama veya geleneksel ata fikirleri olmaktadır.

Bazı araştırmacılar, suyun her kaba girip kabın şekil ve rengini aldığı gibi; ilkesizce, durum ve şartlara göre değişebilmektedirler! Şiiler hakkında yazanları

ve yayımlayanları izledim. yazılarına temel aldıkları kaynak ve yöntemleri dikkatle inceledikten sonra şu sonuca ulaştım: Yöntemlerin, hedef ve güdülere göre değiştiğini gördüm.

Kimi kin ve düşmanlık duyguları ile yalanı, iftira ve aldatıcılığı temel ilke edinerek yazmış, (Muhibbiddin Al Khatib'in 'El Hutut El arida', Hafnawi'nin 'Ebu Süfyan' adlı kitapları gibi.)

kimi de ataların inançlarına uymayan her şeyi önyargılı olarak reddederek, aklına ve kalbine hükmeden gelenek ve soya bağlılıkla yazmıştır -Bunlarda çoğunluğu teşkil etmektedir-.

Kiminin de belli hiçbir yöntemi yoktur. Bazı durumlarda hiç inceleme gereği duymadan kâh eski kaynaklardan kâh yeni yazarlardan gelişigüzel alır, veya sezgi ve tahmine dayanır.

Üçüncü bir yöntemi de önce bir şeyi kesin bir dille yazar daha sonra kendi kendiyi çelişkiye düşerek ve sanki başka bir insanmış gibi tam zıddını yine aynı kesin dille yazmaktan çekinmez.

Bütün bu saydıklarım, çok açık ve net bir şekilde İskenderiye Üniversitesinde İslam Felsefesi Hocası Dr. Ali Sami Al Naşşar'ın yazdığı "Neş'et El Fikr El Felsefi Fi El İslam

(İslam'da Felsefi Düşüncenin Oluşumu)" adlı kitabının bir ve ikinci cildinde görülmektedir. Aşağıdaki paragraflarda kitaptaki saçmalıkların ve dedikoduyu temel almanın örneklerini göreceksiniz.

İBN-İ SEBA HURAFESİ

Dr. Al Naşşar çocukken okuduğu okuldan ve öğretmenlerinden, Hz. Ali (a.s)'nin kutsallığının kaynağı İbn-i Seba olarak öğrenmiş, kendisi de Doktora kazanıp Üniversitede okutunca öğrencilerine aynı şeyi öğretmiştir.

1965 baskılı Kitabının 1.C, 46. Sayfasında şöyle yazmaktadır: "Neredeyse bütün İslam inanç kitapları, Ali (a.s)'nin kutsallık fikrini ilk ortaya atanın Yahudi kökenli İbn-i Seba olduğunu yazmaktadır."

Doğrusu anlamadığım bir şey var burada, neden filozof (!) Al Naşşar İbn-i Seba hakkında çocukken öğrendiği, büyüdükten sonra da öğrencilerine öğrettiği şeyleri hatırlıyor da Kur'an-ı Kerim'deki şu ayetleri hatırlamıyor !.

(إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا) {الأحزاب/33}

"Allah, ey Ehl-i Beyt, sizden her çeşit pisliği, suçu gidermek ve sizi tam bir temizlikle tertemiz hale getirmek diler. Ahzab Suresi (33)"

İle:

قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَن يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّبْرِزْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ
(شُكُورٌ) {الشورى/23}

"Sizden, tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, istediğim, ancak yakınlarıma sevgidir" Şura: 23

Ve bu ayetlerle Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma (a.s) , Hz. Hasan (a.s) ve Hz. Hüseyin (a.s)'nin kastedildiğini, Muslim'in de sahihinde bunu ikrar ettiğini unutuyor.

Şimdi bu durumda Ehl-i Sünnet, Hz. Ali (a.s)' yi Allah (c.c) 'ın emirlerine değil de İbn-i Seba'ya dayanarak mı kutsallaştırdılar!

Dr. Ali Sami Al Naşşar, 1964 baskılı, İslam'da Felsefi Düşüncenin Oluşumu adlı kitabının C:2, .28. sayfada: harfiyen şöyle yazmaktadır. "Ehl-i Sünnet Hz.Ali (a.s) yi, Kur'an-ı Kerim'in ve Peygamber

(s.a.a)'in sünnetinin derinliğine inerek açıkladı ve Peygamber (s.a.a)'in "Ben ilim şehriyim Ali de kapısıdır" hadisine dayanarak kutsallaştırdılar. ve onu ruhsal anlamda Ebu Bekir ve Ömer dahil olmak üzere bütün sahabelerden üstün olduğuna inandılar."

NOT: Şura Suresinin 23. ayetinde de tefsirciler çelişkiye düştüler. Ehl-i Beyt (a.s) taraftarı tefsirciler : "Sizden, tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, istediğim,

ancak yakınlarıma sevgidir" Diye açıklarken Ehl-i Sünnet tefsircileri "Ben bu tebliğime karşı sizden akrabalıkta sevgiden başka hiçbir ücret istemiyorum." Diye açıklamışlardır. N.A

Yani Şiiler Hz. Ali (a.s)'yi kutsallaştırırken Allah (c.c)'ın ve Peygamber (s.a.a)'in sözlerine uyararak değil İbn-i Seba'ya uyararak kutsallaştırmışlar. Ehl-i Sünnet ise Kur'an-ı Kerim'in ve

Peygamber (s.a.a)'in sünnetinin derinliğine inerek açıklamış ve Peygamber

(s.a.a)'in "Ben ilim şehriyim Ali'de kapısıdır" hadisine dayanarak kutsallaştırmışlar. Doğrusu "El İnsaf" dedirten bir mantık.!

İlim ve araştırma uzmanları, İbn-i Seba'nın bir hurafe, hiç yaşamayan vehmi bir kişilik olduğunu ve uyduranın sadece Şiileri kötülemek ve onlara eziyet etmek için uydurduğunu ispat ettiler.

Dr.Taha Hüseyin, "Ali ve Çocukları" adlı kitabında da bu konuyu belirtmiştir. (11) 1965 yılında Mısır'da yayınlanan El Kâtib dergisinin Mart ayı sayısının 56. sayfasında;

Ahmad Abbas Saleh, harfiyen şöyle yazmıştı: "Şüphesiz İbn-i Seba vehmi bir kişiliktir. yoksa bunca önemli olayda neden hiç rolü olmadı? Vehmi bir kişilik yaratıp ona olağanüstü rol vermek ancak safdillikle nitelenebilir ki eski kaynak kitaplarında da bu kişiliğe hiç rastlanmamıştır.

Demek ki onun hakkında yazılan bunca hurafe, haleflerin (sonrakilerin) uydurmasıdır!

ONİKİ İMAM İNANCI

Dr. Naşşar: kitabının C:1, 448. ve C:2, 218. sayfalarında "Oniki İmam düşüncesi İslam'da yoktur" diye yazmaktadır. Bu sözü cahil biri yazmış olsaydı onun cahilliğine veya saflığına vererek mazur görebilirdik.

Ancak bu sözleri yazan; Üniversitede İslam Felsefesi hakkında konferans veren, İslam'da Felsefi Düşüncenin Oluşumu ile ilgili, sayfaları iki bin iki yüzü aşmış bir kitap yazan bir profesör olunca,

ne diyeceğimizi bilemiyoruz! Onun bu fikri temelden inkar etmesi İmamete karşı olan olumsuz duygularını yansıtmaktadır. Bu fikir hakiki bir İslam fikridir ve bunu ileri süren;

Arzularına göre konuşmayan Allah'ın Resulüdür. Buhari Sahihi'nin, C:9, El Ahkam Kitabında ve Müslim Sahihi'nin, 2. kısım, 1. bölüm el İmare kitabında: " Halifeler 12 dir hepsi de Kureyş'tendir." Diye yazmaktadırlar.

Üniversite Başkanı Üstat Efram El Büstani'nin hazırladığı Dairet-ul Maarif El Lübnaniyye'nin (Lübnan Ansiklopedisi) 6. cildinde bu konuyu tafsilatıyla işledim. "El Hafez El Askalani,

Feth El Beerî Bişerh Sahih El Buhari" adlı kitaptan naklen: Şiiler ve Sünniler, Tahir ve Mümin İmamların sayısının 12 olduğunda anlaşıldı; ancak kim oldukları konusunda anlaşmazlığa düştüler.

Hatta Ehl-i Sünnet'in bir kısmı bu 12 rakama Hz. Hüseyin(a.s)'in katili ve Kâbe'yi yıkıcısı Muaviye'nin oğlu Yezid'i ve Kur'an-ı Kerim'i yırtan Mervan oğullarından Velid İbn-i Yezid'i katmaktadırlar.! Bu şahıs bir gün Kur'an-ı Kerim okurken :

(وَاسْتَفْتَحُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ / مِنْ وَرَائِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَى مِنْ مَاءٍ صَدِيدٍ (İbrahim/15/16)

"... ve her inatçı Cabbar, mahrûm olup gitti. Önünde de cehennem vardır, orada kanlı, irinli su içirilecek ona. İbrahim 15-16

Ayetine rastladığı zaman Kur'an-ı Kerim'i hedefe koyarak onu okla parçalamış ve şu şiiri okumuştur:

أتوعد كل جبار عنيد

فها أنا ذاك جبار عنيد

إذا ما جئت ربك حشر

فقل يا رب خرقني الوليد

"Her inatçı ve Cabbarı tehdit mi ediyorsun? İşte o inatçı ve Cabbar benim. Yarın Mahşerde Rabbini görürsen ona de ki 'Beni Velid parçaladı.' "

Diyebilen biridir.!

CAHİLLİYE ÖLÜMÜ

Naşşar kitabının C:6, 217. sayfasında "Zamanın İmam'ını tanımadan ölen, cahilliye üzerinde ölmüştür." Hadisinin, Şiiler tarafından mezheplerinin doğrulanması amacıyla konduğunu yazmaktadır.

Bu ifadeyi kitabının değişik yerlerinde de tekrarlamıştır. Bu durum Doktorun Hadis ilminden uzak değil en uzak kişi olduğunu göstermektedir. Çünkü bu hadisi Ehl-i Sünnet,

Hız. Ali (a.s)'nin en büyük düşmanı Muaviye'den naklettiler, El Emini, Gadir kitabının C:1, S:158.de bu hadisi nakledenler arasında: El Hafez El Heysemi Mecme El Zevaid kitabını, Ebu Davd El Tayalisi Mesned kitabını zikretmektedir.

ON İKİ İMAMA İNANANLAR

Naşşar, yazdığı kitabın ikinci cildinin önsözünde şunları yazmıştır:

Yaygın olan düşünce, Ehl-i Sünnet ve Mutezilenin İslam felsefesini Hristiyan, Yahudi, Zındık ve bazı felsefe sahiplerine karşı savunurken, Şiilerin yegane işinin İslam Toplumuna karşı sataşmak ve fikirlerini çürütmek olduğudur.

Bu da büyük bir hatadır. Çünkü Şii Alimleri, İslam'ın ilk çağlarında olduğu gibi son çağında da İslam'ı düşmanlarına karşı İslam ruhuna uygun bir tarzda savundular. Ehl-i Sünnet ve

Mutezile ile birlikte Hıristiyan, Yahudi, Zındık ve bazı felsefe sahiplerine karşı tetikte durup, aydınlatıcı meşaleler misali İslam inancının ahengi ve bütünlüğü için çalıştılar. Tarihi bir gerçektir ki, Hz.Cafer Sadık (a.s)'ın Medresesinin büyük alimi Hişam İbn-i El Hakem bu uğurda büyük rol oynamıştır.

Aynı önsözde şu yazısı da yer almaktadır:

Şiilik tarih boyunca vardı, halen de İslam aleminde milyonlarca Şii vardır. İsna Aşeriyya (Oniki İmama inananlar), İsmailiye, Zeydiyye, ve Gulatlar (aşırı olanlar).

Ancak çağımızda en büyük fırka olan "İsna Aşeriyya" hakiki bir İslam fırkasıdır. Asla diğer kapalı gruplara benzememekte, inançları neredeyse Sünni inancının aynısıdır.

El Naşşar, aynı bölümde 11. sayfada "Bu gün İsna Aşeriyya Şiilerinin sayısı seksen milyondur."

221. sayfada ise, ".....Bu gelişmeler mezhebin - İsna Aşeriyya- canlılığını, esnekliğini ve akli gelişmeleri kabul ettiğini göstermektedir." demiştir.

Gördüğünüz gibi O bu sözlerle İsna Aşeriyya'yı kesin bir şekilde İslam fırkası olarak görmekte ve inançlarını neredeyse Sünni inancının aynısı olarak nitelemekte,

akli gelişmelere açık bir mezhep ve aydınlatıcı meşaleler misali İslam inancının ahengi ve bütünlüğünü Yahudilere ve diğerlerine karşı savunduklarını ifade etmektedir.

Ancak Naşşar çoğu zaman bir konuyu kesin bir dille yazdıktan sonra, çelişki ve tutarsızlığa düşeceğini fark etmeden onun tam tersini yine aynı kesin dille yazmaktan geri kalmaz!. Örneğin: "Tutucuların fikri, ılımlı olanlara bile tesir etmiştir" başka bir yerde "Şiilerdeki tutucu fikrin nedeni Yahudilerdir." Demektedir.

Doğrusu anlayamıyorum Naşşar, Ehl-i Sünnet inancını tutuculuktan uzak tuttuğu halde nasıl tutucu olarak kabul ettiği İsna Aşeriyyanın fikrini Ehl-i Sünnet' in fikirlerine benzetti?! Ayrıca Şiiler İslam'ı Yahudi ve diğerlerine karşı savunurken, tutuculuğu nasıl Yahudilerden aldı?!

Naşşar'ın kendi yazdığı ile çelişip tutarsız olduğu yer sadece burası değildir...

221. sayfada İsna Aşeriyya mezhebinin ılımlı ve gelişmeye kabil olduğunu yazdıktan sonra 228. sayfada: "İsna Aşeriyyanın ne kıyası ne icmaı vardır, sadece

Kur'an-ı Kerim'in ayeti veya İmamların birinden hadis veya zil sesine benzer içtihatları vardır" demiştir.

Anlamadığım şeylerden biri de zil sesinin Naşşar'ın aklına nereden geldiği ve birinci fikrinden birkaç adım uzaklaşmadan neden vazgeçtiğidir? Yani bunlar İslam'ın Felsefi Düşüncelerinden mi, Yoksa kendi modern felsefesinin metotlarından mıdır?

Eğer Naşşar, Şiilerin Usul ve İstidlal (delil yardımı ile sonuçlandırma) kitaplarına göz atsaydı, onların teşri (yasa) kaynaklarının Kur'an-ı Kerim, Sünnet, İcma ve akıl olduğunu görecekti.

Ayrıca, Peygamber (s.a.a) sünnetini Şii veya Sünni güvenilir kaynaklardan alırlar. Onların yanında "Rivayet ettiklerini alın ama görüşlerinden uzak durun" ilkesi vardır.

Ben bu görüşü en güvenilir kaynaklardan naklettim ve "Mâ Eşşia El İmamiyye" (İmamete inanan Şiilerle) ile "Eşşia ve Etteşeyyü" (Şiilik ve Şiileşme) adlı kitaplarımda ve

gazetelerde Şiilere fütursuzca iftira atanlara defalarca cevap olarak yazdım. Ama kendi bildiğinden şaşmayan ve gerçeği sadece kendi vehminde arayan kişilere ne yapabiliriz.?!

Şiilerin içtihat ehli olduklarını, (12) içtihat kapısını açtığını ve hâla o kapının ardına kadar açık olduğunu herkes -hatta çocuklar ve yaşlılarda- bilir.

Akli usullerde yazılan onlarca kitapları bunun somut örneğidir. Bunların arasında Necef Üniversitesinde ve bazı İran Enstitülerinde okutulan Şeyh Ensari'nin Feraid el Usul kitabı,

Şeyh el Horasani'nin Kifayet kitabının ikinci cildini sayabiliriz. Eğer Naşşar bu kitapları okumadıysa bile İslam Felsefesinde Doktor olduğuna göre şüphesiz felsefe ve kelam kitapları okumuştur ve okuduğu kitaplarda mutlaka Şiilerin:

"iyiliğin ve kötülüğün akli olduğuna, Allah'ın iyiliği iyi olduğu için emrettiğine kötülüğü de kötü olduğu için men ettiğine" inandıklarını, buna karşılık Ehl-i Sünnet' in: "akli iyilik ve kötülüğü reddettiğini, iyiliğin Allah emrettiği için iyi, kötülüğün de Allah (c.c) men ettiği için kötü olduğunu, eğer Allah (c.c)

kötü şeyi emretseydi iyi, iyi şeyi men etseydi kötü olurdu." Dediklerini bilir.

Kıyasa gelince, Şiiler hakkında meşru nass olmayan konularda bile şeriatla çalışmaması, ilim ve şeriata uygun olması şartı ile aklın bütün ilke ve kurallarını kabul eder.

Kesin olması halinde tatbik ederler. Çünkü; ilim, aydınlatıcı kitap ve hidayet olmadan Allah hakkında tevil yapmazlar. Şeriattan kaynaklanmayan ve zanna dayalı hareket etmek istemezler. Sünnilere gelince, onlar;

(وَمَا يَتَّبِعْ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا طَنًّا إِنَّ الطَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ) (يونس/36)

"Şüphe yok ki Allah, onlar ne yapıyorlarsa hepsini bilir. Onların birçoğu zandan başka bir şeye uymaz. Zan ise haktan hiç bir şeyin yerini tutmaz. Şüphesiz ki, Allah onların ne yaptıklarını bilir. Yunus Suresi 36"

Ayetini okudukları halde zanna dayanarak hareket edebiliyorlar.

Naşşar da bilinen nağmeleri çaldı, "Recat (Geri Dönüş), Cifr, (Hz. Ali (a.s)' ın yazdığı ve geleceği haber verdiği varsayılan bir kitap), Bidâ (İmam olacağı söylenen kişinin ölmesinden kaynaklanan şüphe), Takiyye, Guluv (tutuculuk), Mushaf-ı Fatıma, Mehdi" gibi. O da bunları bin küsur yıldan beri çalan yüzlercesi gibi hiçbir şey eklemeyen,

araştırmadan çaldı. Bunun için kendisine "El Mehdi El Muntazar ve El Akıl" ile "Eşşia ve Etteşeyyu" adlı kitaplarımı okumasını tavsiye ediyorum. Ben bu kitaplarda Şiiler hakkında yapılan her tenkidi, onlara atılan her iftirayı ve onlara mal edilen her eksikliği topladım, şaşkın fikirleri, gerçek ve sabit rakamlarla çürüttüm. Burada uzatmamak için tekrarlamak istemiyorum.

İMAM ALİ

Naşşar, İkinci cildinin dördüncü bölümünde "Ehl-i Sünnet ve Mutedil Şiilere göre Hz. Ali (a.s)" başlığı altında şunları yazmış: "Sünniler İki şeyhin, -Ebu Bekir ve Ömer'in- velayetini kabul ederken Şiiler kesinlikle onları inkar etti. Buna karşılık Hz. Ali (a.s)'yi Sünniler de Şiiler de kendilerine mal ettiler.

Sünniler (Selefleri dahil) Hz. Ali (a.s)'nin ilk inanan çocuk olduğunu, (13) Peygamber (s.a.a)'in kucağında büyüdüğünü, Peygamber (s.a.a) tarafından yetiştirildiğini, Müslümanların ilk anneleri olan Hz. Hatice tarafından da korunup sevildiğini, ilk andan itibaren ve her konuda Peygamber (s.a.a)'e destek olduğunu kabul eder.

Büyük hicret gününde Peygamberin yatağında ve meleklerin nezareti altında Kureyş zalimlerine karşı duruşuna duydukları hayranlık Şiilerin hayranlığından daha az değildir.

Ali (a.s) daha sonra Hz. Fatıma (a.s) ile birlikte Medine'ye hicret etti. Haşimilerin bu genç yiğidi Savaşlarda da nice Kureyşli azılıyı öldürdü. Hz. Muhammed (s.a.a)'i savunmak için defalarca ölüme atıldı."

Naşşar aynı bölümün 28. Sayfasında şunları yazmıştır: "Ehl-i Sünnet, 'Ben ilim şehriyim, Ali de kapısıdır' hadisine binaen Hz. Ali (a.s)'yi İslam'ın alimi olarak kabul etmektedir.

Çünkü o Kur'an-ı Kerim ve Sünnet fikhının derinliğine inmiştir. Ebu Bekir'in de Ömer'in de Fakih (Alimi) idi -Fıkıh konusunda ona başvururlardı- her iki şeyhin zamanında da züht hayatını tercih etti. Ayrıca Ehl-i Sünnet'

in kitaplarında İmam olarak anılan tek sahabedir. Hatta Hasan El Basri ona bu ümmetin Rabbanisidir. derdi. Emevilerin yaptığı bütün kötöleme propagandalarına ve Nâsibilerin düşmanlığına rağmen;

Ehl-i Sünnet'e göre Peygamber (s.a.a)'in amcasının oğlu ve damadı olan Hz. Ali(a.s) İslam'ın ruhsal önderi idi. Ruhsal anlamda da istisnasız bütün sahabelerin Ebu Bekir ve Ömer'inde üstünde idi."

Naşşar, ayrıca şunları beyan etmiştir:

1964 baskılı kitabının C:2, 223. sayfasında: "Gerçek o ki Hz. Ali (a.s) Hilafetin, Ebu Bekir yerine kendisinin, kendisinden sonra çocuklarının ve torunlarının hakkı olduğunu görüyordu."

6. sayfada: "Ebu Bekir, Hz. Fatıma (a.s)'yı hatırladığı zaman ağladı ve ölümü sırasında adamlarının onun evine zorla girmesinden duyduğu pişmanlığı dile getirdi. Şüphesiz Hz. Fatıma (a.s) da Halifeliliğin, Hz. Ali (a.s)'nin İlahi bir Hakkı olduğunu görüyordu."

8. sayfada: "Hz. Muhammed (s.a.a), Ebu Bekir'e Küçük İmamlık sayılan namaz kıldırma teklifini yaptığı için Müslümanlar kıyasla büyük İmamlığın da -Hilafetin- ona verilmesini uygun gördüler."

217. sayfada: "Eşariler -Yani Ehl-i Sünnet- 'Ümmetim dalalette birleşmez' hadisine inandıklarını ilan ettiler." Diye yazmıştır. Bizde bütün bunlardan şunları anlayabiliriz:

1- Ümmetin tamamı Hz. Ali (a.s)'yi kabul etmiş, buna karşın Ebu Bekir ve Ömer'i ümmetin bir kısmı kabul etmiştir.

2- Bütün ümmetin çevresinde toplandığı konu Haktır; aksi taktirde masumiyetin bir anlamı olmayacaktır. (14)

3- Hz. Ali (a.s) Hilafet konusunda kendini Ebu Bekir ve Ömer'e karşı hak sahibi olarak görmüş, onların hilafeti sırasında züht ve yoksul bir hayatı tercih etmiştir. Peygamber (s.a.a)'in bir parçası olan Hz. Fatıma (a.s) da, Hz. Ali (a.s)'nin Hilafetteki hakkının İlahi olduğuna ve bu hakkın sadece onda olduğuna inanmıştır.

4- Ebu Bekir Hz. Fatıma (a.s)'ya eziyet etmiştir. (15) Allah da Kuranı Kerim'de - Ve bir şeyde ihtilâfa düştünüz mü onun hükmü, Allah'a âittir. Diye buyurmuştur.

Ehli Hakkın az olduğuna dair bir çok rivayet vardır, bu konuda Allah da "Çoğu kavrayamaz" diye buyuruyor. Bu durumda Sünni inancına göre masumiyet için, mutabakat yeterlidir. Çoğunluk hatadan masum değildir hatta çoğu zaman Hak azınlığın tarafında olmaktadır.

5- Ehl-i Sünnete göre Hz. Ali (a.s)'nin yerine Ebu Bekir'in halifeliğinin gerekçesi cemaat namazındaki imamlıktır.

Sünnilerin inandığı, Naşşar'ın da kitaplarından ve kaynaklardan naklettiği bu beş konu bizim için yeterlidir. Eğer bu konuları toparlayıp birbirine bağlayacak olursak, şu hükme varabiliriz:

Hilafet Hz. Ali (a.s)'nin ilahi bir hakkıdır. Çünkü mutabakat ümmetin masumiyetinin ispatıdır ve ümmet Hz. Ali (a.s)'de mutabakata varmış, başkasında ihtilafa düşmüştür.

Çünkü masum olan ümmetin tamamının kabul ettiği şahıs Hak sahibi olduğunu ilan ediyorsa bu Hakkı inkar etmek dalalettir. Yani gerçeği itiraf etmek ve aksini yapanları savunmak ve kesin olan sonucun nedenini görmezden gelmektir...

Naşşar'ın yaptığı da tam olarak budur. Ön olayları kabul edip, sonucunu inkar etti. Durumu tıpkı "senin sağ elin var sol elin de var ama iki elin yok !" diyenle aynıdır.

İşte; bağnazlık kişiyi Akıldan uzak tutarak bu hale getirir. Delillerle artı olduğu ispat edilmiş, kabul edilmesi gerekeni reddeder. Yine delillerle eksi olduğu ispat edilmiş ve reddedilmesi gerekeni kabul eder.

Bundan daha tuhaf olan şey, Naşşar'ın ve benzerlerinin Ebu Bekir'in namaz kıldırmasının Hz. Ali (a.s)'nin Hilafetteki İlâhi Hakkını iptal ettiğine inanmasıdır.

Zaten bu görüşü ileri sürenler aynı zamanda İyinin ve Kötünün, Adilin ve Fasıkın arkasında namaz kılmayı caiz görenlerdir. Bir gerçektir ki İslam dininin ve İslam Peygamberi'nin Müslüman mallarından uyuz bir dişi keçiyi bile emanet etmeyeceği çok sayıda kişiler cami imamı oldular.

İşte, kısaca Şiilerin Hilafet konusundaki inançları budur. Hilafet başkasının değil Hz. Ali (a.s)'nin hakkıdır. Başka İslam fırkaları ile aralarındaki gerçek fark budur.

Sünni kaynaklardan nakledilenler bu inancı meşru kılmakla kalmaz, açıkça ve kesin olarak haklı olduklarını gösterir. O halde bu inanç nasıl "mantıksız ve kabul edilemez" olur?

Sünni kitaplarına göre İbn-i Seba bu mezhebin temelini ve kurallarını oluşturdu diye mi? Halbuki İbn-i Seba hurafe ve vehmi bir kişilikten başka bir şey değildir!

Yoksa sadece Hz. Ali (a.s)'yi kabul ettikleri için mi? Eğer masum ümmet Hz. Ali (a.s)'de birleşip başkasında ihtilafa düştü ise Şiilerin günahı nedir? Şiilerin,

Ali (a.s)'de birleşen masum ümmeti yalanlaması mı gerekirdi? Şiiler, Peygamber (s.a.a)'e ve onun birer parçası olan Ali ile Fatıma'ya inandıkları ve hilafetin Ali'nin ilahi hakkı olduğunu kabul ettikleri için mi?

Masum olan ümmetin kabullendiği ve başkasında ihtilafa düştüğü Hz. Ali (a.s), Hilafetin kendi hakkı olduğunu söylüyorsa nasıl haklı olmaz? Eğer onun her söylediği gerçek ve doğru ise ona inananlar, dediğini tutanlar, çizdiği yolda yürüyenler nasıl haksız ve müfteri olabiliyorlar?!

Hayır! Doğrusu ben bütün bu delil ve ispatlara rağmen Şiilere sataşanların, onların hakkında yazı yazıp kötüleyenlerin inarak yazdıklarına inanmıyorum. İşin içinde onların ağızlarını açan, kalemlerini oynatan gizli bir sır vardır. Bu sır kara tutuculuk da olabilir, cep meselesi de...

SINIRSIZ VE TEMELSİZ

Naşşar kitabına bu yöntemle devam eder. temel olmadan sınır tanımadan ispat gereği duymadan ahkâm keser. Bazen hiç inceleme zahmetine katlanmadan bir müellifin yazdığına bakarak geliş güzel yazar (İbn-i Seba örneği gibi).

Bazen de hayal ve uydurmaya dayanarak yazar (İsna Aşeriyya fikrinin İslami bir fikir olmadığı gibi). başka bir becerisi de bir konu hakkında kesin hükmünü verir daha sonra yine aynı kesinlikle tam tersini ileri sürer! (Şiiliğin gelişmeye kabil ve ılımlı olduğunu yazıp daha sonra onları taşlaşma ve donuklukla itham etmesi gibi).

Başka bölümlerde yazdıklarının gerçeğe yakın olduğu görülür (Osman ve Emevi taraftarlığı ve Hz. Ali (a.s)'nin büyüklüğü konularında olduğu gibi). Ancak hataları,

Hak ve gerçek konularında olumlu yaklaşımını ve kitaba verdiği emeği boşa çıkartmıştır. Yukarıdaki konularda Naşşar'ın olumsuz ve tutarsız konularını işledik şimdi Hak ve gerçek konusunda dile getirdiklerini yazacağız. Bunu yapmaktaki amacım koskoca bir kitabı sağa sola yalpalayarak nasıl belirsiz bir hedefe doğru götürdüğünü göstermektir.

OSMAN VE EMEVİ TARAFTARLARI

Naşşar'ın Kitabından Alıntılar:

1965 Baskılı kitabında C:2, S:228: "Osman'ın ve Emevilerin taraftarları, büyük bir

kinle İslam'dan, Peygamber (s.a.a)'den, Peygamberin Ehl-i Beytinden (a.s) ve sahabelerinden nefret ettiler. Nefretleri Ebu Bekir'e, Ömer'e ve Ali (a.s)'ye eşit derecede idi. Ancak Osman'ın öldürülmesi bekledikleri fırsatı ellerine verdi.

Şam sokaklarında Şehit Şeyhin sözde intikamı için harekete geçtiler. Şam halkı aldandı. Halk, iki şeyhi (Ebu Bekir ve Ömer) bayrak yapanların gerçekte iki şeyhin en büyük düşmanı olduklarını

ve onların iktidarı zamanında sadece Müslüman halktan korktukları ve yeni toplumda kendilerine yer edinebilmek için boyun eğdiklerini bilmiyordu. Oysa onlar daha düne kadar Tulaka (azat edilenler) ve müellefe-i kulûblerdendi (kalbleri İslam'a ısındırılmak istenenlerdi)".

187. sayfada: "Araştırmacılar, Harb'in oğlu Ebu Süfyan'ın cahilliye döneminde olsun, Mekke'nin fethinden sonra istemeden İslamiyet'i kabul ettikten sonra olsun,

İslamiyet'e duyduğu büyük nefret ve kinin nedenine dikkat etmediler, sebep onun İslamiyet'ten önce zındık olması idi. Yani Yaraticının varlığına inanmıyordu.

Huneyn savaşında Allah'ın Resulü ile beraberken bile beraberinde Azlam (fal okları) vardı ve ona başvuruyordu. O münafıkların mağarası durumundaydı. O Araplığına bile sadık değildi. Çünkü Yarmuk'ta Müslümanların zayıflamasına sevinmişti!"

227. sayfada Osman için ise şunu yazıyordu: "Hilafet Ali'den alınıp, tükenmekte olan, yaşlı, idareyi bilmeyen adaleti sağlayamayan bir ihtiyara verildi."

C:2, 33. Sayfada: "Ali İbn-i Ebu Talib(a.s)'in öldürülmesi ile, Azat edilmişlerden, ciğer yamyamı kadının oğlu Muaviye iktidarı ele geçirdi. ancak Hasan (a.s) hayatta iken o rahat edemiyordu.

Bu yüzden ondan kurtulmağa karar verdi ve zehirle öldürttü. Sonunda, hilafeti oğlu Yezid'e sağladıktan ve Hicr İbn-i Adiy gibi bir çok büyük sahabeyi öldürdükten sonra o da öldü. Ve yönetim Emevilerin tekelinde kalan zalim bir iktidar şekline dönüştü."

2. Cildin önsözünde de: "İktidar, Ebu Sufyan'nın oğlu Muaviye'nin eline geçti. Halk henüz onun babasının putperest ve Mecusi olduğunu ve hiçbir zaman Allah'a inanmadığını unutmamıştı.

Hatta Müslümanlar ona Attalık İbn-i Talik (Azat edilmişin oğlu azat edilmiş) ve El Veseni İbn-i El Veseni (Putperestin oğlu putperest) adını takmıştı.

Muaviye için ne denirse densin, eski selefler ve Ehl-i Sünnet' in bir kısmı ne kadar onu sahabelerin arasına sokmağa çalışırsa çalışsın; Muaviye hiçbir zaman İslam'a

inanmayan,

İslam'a çok büyük kötülükler yapan ve daha fazlasını yapmadıysa elinden gelmediği için yapamayan biri idi! Fatıma (a.s)'nın oğulları ise kanları ile efsane yazmağa başlamışlardı.

Görünüşe göre Naşşar, Ebu Süfyan, Oğlu Muaviye ve torunu Yezid hakkında yazarken dikkatle düşünmeye zaman ayırmış ve kesin olarak onların Müslüman olmadıklarına ve İslam'a düşman olduklarına hüküm vermiştir.

Keşke kitabının diğer konuları için de aynı şeyi yapsaydı, eğer böyle davransaydı Müslümanları birbirine yaklaştırma konusunda İslam'a büyük bir hizmet sunmuş olacaktı. Ne yazık ki Müslümanların arasına; sadece Siyonist ve sömürgecilerin işine yarayan setler ve engeller koydu.

Felsefe doktoru olan El Naşşar, İslam'ın en büyük probleminin Şiiler ve Şiilik değil Siyonist ve sömürgeciler olduğunu bilmiyor mu? Acaba neden Naşşar ve benzerleri tam da

bu birliğe ihtiyaç duyulduğu zamanda İslam fırkalarının arasındaki farklılıkları kullanıp büyük büyük ciltler yazarak Muhammed (s.a.a)'in ümmetini bölmeye çalışarak aralarına sınırlar ve setler koyarlar.

Naşşar bu gerçeği anlamakta aciz mi kaldı? İslam ve Müslümanlara karşı sorumluluk duygusu taşıyor mu? Yoksa şaşkın mıdır? Acaba Birleşik Arap Cumhuriyeti (Mısır'ın o zaman ki adı), Arap ve İslam toplumlarına Naşşar ve benzerlerinin kitapları ile mi önderlik etmek istemektedir.?!

HZ.ALİ(A.S)KİMDİR?

Rivayetler der ki: Hz. Muhammed (s.a.a)'in, Hz. Ali (a.s)'ye, "Ey Ali, Allah(c.c)'ı sadece Ben ve sen tanıdık, Beni de sadece Allah (c.c) ve sen tanıdınız, seni de sadece Allah (c.c) ve ben tanıdım." Demiştir.

Bu rivayet gerçek olsun olmasın, Müslümanlar Hz. Ali (a.s)'yi Alim, Zahit ve cesur olarak tanır. Bu akıllarının kavrayabildiğidir. Ancak Hz. Ali (a.s)'nin gerçeğini sadece ona denk veya ondan üstün olanlar bilir.

Ata sözü der ki "Fazileti sadece Fazilet ehli bilir." Kendisi de der ki: "Alim cahili tanır ama cahil Alimi tanımaz." İnsanlar olaylara, ahlakları ve gelenekleri ışığında özel mantıkları ile açıklama getirirler.

Hz. Ali (a.s)'nin ise halkın ahlakı ve gelenekleri ile benzerliği yoktu! İşte kişiliği, özelliği, meziyeti ve iç yüzü ile ilgili çelişkili, hatalı açıklamaların ve takdirlerin nedeni budur.

Hız. Ali (a.s)'nin Hayat serüvenini derinliğine inceleyip tetkik eden kişi, mutlaka şu neticeye varacaktır. "Eğer Hız. Ali (a.s) insan ise diğer insanlar, insan değildir!"

ona yakıştırılan "insan" vasfı öylesinedir. Tıpkı siyah cariyeye "Fıdda (Gümüş)" veya "Selce (Kar Tanesi)" adının verilmesi gibi. Eğer diğerleri insansa Hız. Ali (a.s) insan üstüdür.

şüphesiz, aynı cinsten olan sebze ve meyve tohumlarının değiştiği gibi insanlar da alışkanlık ile uyuşukluk, cömertlik ile cimrilik, cesaret ile korkaklık, iyilik ile kötölük,

zeka ile geri zekalılık konularında farklıdır. Ama bu farklılık ne kadar olursa olsun özlük ve tür konusunda birdir. Ancak farklılık Hız Ali (a.s) örneğinde olduğu gibi aydınlıkla karanlık, hayatla ölüm boyutunda olursa farkın yukarıdaki örnekler gibi olduğunu söylemek bilgisizlik ve cehalet olur.

Sanırım, "Hız. Ali (a.s) bütün insanlardan daha üstündür" demem için onun yaptıkları ile başkasının yaptıklarını mukayese etmem gerekmiyor. Her ne kadar onların yaptıkları ile kendisinin yaptıklarından anlatılacak çok derin şeyler varsa da bunun sırrını ancak Ali (a.s)'nin büyüklüğüne ve rütbesine denk veya ondan daha üstün olan bilir. Uzatmağa hiç gerek yok; aşağıda anlatacağım örnekler yeterlidir:

Ayşe devenin üzerinde "Bu kel kafalının başını getirene bu keseyi vereceğim" diye haykırıyor; ama o galip gelip Ayşe'nin hayatı iki dudağı arasında kaldığı zaman ona başka keseler de veriyor ve

saygı gösteriyor. İbn-i Mülcem, bir kahpenin kışkırtması ile ona ölümcül bir darbe vuruyor; o da ona kendi yemeğinden yedirip, suyundan içiriyor, öleceğini anlayınca da çocuklarını çağırıyor katili için iyi şeyler tavsiyede bulunuyor ve onlara "af etmek takvaya daha yakındır" diyor.

Alağın biri Ali (a.s)'ye saldırıp öldürmek isteyince, Hız. Ali (a.s.) onu yere savurmuş göğsüne oturup kılıçla vurmağa hazırlanmıştı ki öleceğini anlayan alçak onun yüzüne tükürmüştü.

Bunun üzerine Hız. Ali (a.s.) onu serbest bıraktı. durumu hayretle seyreden kişiler nedenini sorunca onlara: "Ben onu öldürseydim Allah (c.c) için değil bana hakaret ettiği için yani kendim için öldürmüş olacaktım." dedi.

atışmaların birinde, onunla çarpışan müşriklerden birini yere alıp başını kesmek isteyince adam: "Ey Ali beni öldürürsen çocuklarıma kim bakacak?" deyince Hız. Ali (a.s.): "seni çocuklarına bağışlıyorum" diyerek onu bıraktı.

Başka bir çatışmada da vuruştuğu bir atlıya kılıç çekip başına vurmak üzere iken atlı "Ey Ali bu kılıcını bana hibe eder misin" dediği zaman ona kılıcını vermiş ve

karşısında silahsız kalmıştır.

Bu olayların bir çok örneği vardır. Hepimiz Amru İbn-i El As'ın ve Bişr İbn-i Artaa'nın hezimete uğrayınca ölmek için edepsizce avret yerlerini nasıl açtıklarını biliriz!

Bunların açıklaması nedir? El açıklığı mı, cömertlik mi, züht mü, yoksa İlahi İradenin tercümesi mi? Allah (c.c) şiddete karşı şiddeti, ölüme karşı ölümü mubah kılmadı mı?

Benim çok iyi bildiğim şey, onun bu özellik ve meziyetleri insanların yaratılışı ve tabiatları ile bağdaşmıyor. Yani, Ali (a.s) insan ve bu sıradan olanlarda insan. Ali İmam ve bu kendi ve çocuklarına mülk hazırlayanlar da İmam.

Ali Peygamber (s.a.a) Halifesi ve bu komplocu ve fırsatçılar da Peygamber (s.a.a) Halifesi! Öyle mi? Kesinlikle hayır! Ya Ali (a.s) özünde ve gerçeğinde tektir; Halife, İmam ve yetkililer arasında benzeri yoktur. Veya fazilet ile rezillik arasındaki fark evhamdan başka bir şey değildir.

Belki zühtten veya sorumluluktan kaçmak için yetkiyi ve hükmetmeyi reddeden bulunabilir; ama bunu fıtratı ile reddeden; kibirliği ve gösterişi, içgüdüğü ile reddedeni bulamazsın.

Buna rağmen hastanın ameliyata teslim olması gibi yönetimi almak için teslim oldu. Bunu sadece Ali (a.s)'den görebiliriz. O Ali ki: "Bu fani dünya lezzetinden bana ne" demişti.

Yönetimi kabul ederken onu bekleyen zorluk ve problemlerin bilincindeydi. Ama o ülkeyi düzeltmek, halkın emniyetini sağlamak, mazlum ve acılı insanlara yardım etmek için kabul etti..

Hutbelerinin birinde: "Allah'ım biliyorsun bizim yaptığımız ne yetki için rekabettir ne dünya yıkıntılarının artıklardan bir şeyler almağa çalışmaktır.

Bizim istediğimiz senin dininin yapısını tekrar onarmak, ülkedeki düzeni kurmak, mazlum kullarına güven vermek ve iptal edilmiş haddini (ceza uygulaması) tekrar işletmektir." demiştir.

İşte Hz. Ali (a.s)'nin Hilafeti kabul etmekteki ilk ve son nedeni ve gerçek hedefi buydu; Kullara güven vermek ve ülkedeki düzeni sağlamak. Yoksa o ne dünya ve dünyanın yıkıntıları,

ne de kendi menfaati ile ilgileniyordu. Allah (c.c)'a ibadet ederken "Ben ne senin cennetinde gözüm olduğu için nede cehenneminden korktuğum için ibadet ediyorum. Ben senin ibadeti hak ettiğini gördüğüm için sana ibadet ediyorum." Diye seslenen bir kişinin kendi nefsi için bir şey yapması beklenir mi?

İşte buradan hareketle, Ali (a.s)'nin kendi nefsi için bir şey istememesinden, mutluluğu veya mutsuzluğu hiçe saymasından anlıyoruz ki, Ali (a.s)'nin yapısı diğer insanların yapısından farklıdır.

Çünkü insanın yapısının en büyük özelliği; bencilliği ve kendi menfaati peşinde koşmasıdır. "Hak" ise menfaat dışında kaldığı zaman insanlar için boş laftan başka bir şey değildir.

Bundan dolayıdır ki ben, Kuran'a ve Muhammed (s.a.a)'e inanan bir Müslümanım, tek yaratıcının ve rızık başılayıcının sadece Allah (c.c) olduğuna, kıyamet gününde sadece onun hesap sorup cezalandıracağına inanıyorum.

Tutuculuktan ve tutuculardan teberru ediyorum. İnançlarımın tümünde Kuran-ı Kerim'e ve sağlıklı akla dayanıyorum. Allah (c.c)'ın, Muhammed (s.a.a)'in insan olduğunu, yemek yeyip sokaklarda dolaştığını Kur'an-ı Kerim'de tekid ettiğine,

Muhammed (s.a.a)'in de Ali (a.s)'nin öğretmeni ve üstadı olduğuna inanıyorum. Ancak bu durum, Allah (c.c)'ın onları herkesten ayrı kılan güçlerle donatmadığı, Onların insanın üstünde ve yaratıcının altında bir derecede olmadığı anlamına gelmez.

Yani Allah (c.c)'ın bir iki kulunu insanlardan farklı bir güç ve içgüdü ile yaratmasında bir sakınca var mıdır? Doğrusu akıl da onları görüp başkasının asla yapamayacağı şeyleri yaptıklarını görünce ve eserlerine bakınca bu gerçekleri kavramaması mümkün değildir.

HZ.ALİ(A.S)'NİN İMAMETİ HZ.ALİ(A.S)'NİN İMAMETİ

İ K İ N C İ K İ T A P

KUR'AN IŞIĞINDA HZ. ALİ (A.S)'NİN İMAMETİ:

İSLAM VE HZ.ALİ (A.S)'NİN HENDEK SAVAŞINDAKİ VURUŞU

Kur'an-ı Kerim nerede indi? İslam hangi evde doğdu ve büyüdü? Onu güçleninceye kadar koruyan kimdi? Onun için uğraş veren fedakarlık yapan, canı malı ve çocukları ile savunan kim?

Ona ilk inanan, onun için cengaverlere karşı kılıcını çeken, hısım ve akrabalarla çarpışan kimdi? Şahadet kelimesi için hemen her ailede bir kişiyi katleden kimdi? Çocukları kanları içinde yüzen, torunları kundakta iken annelerinin kucağında öldürülen kimdi?

İlk çocuğu zehirle öldürülen ikinci çocuğunun başı kesilip kızları esir alınıp üstleri başları açılan kimdi? Çocukları torunları ve torunlarının torunları şehit edilen kimdi?

Evi yağmalanan ve yakılan kimdi? Bütün yukarıdaki soruların tek bir cevabı vardır: Bütün bunlar Hz.Ali (a.s)'nin Kur'an-ı Kerim'in ilkeleri ile hareket etmesi; ve o ilkeleri yaşatması uğruna oldu. Bu sıfatların tamamı sadece ve sadece Hz. Ali (a.s)'de birleşti.

Hız. Muhammed (s.a.a), Hız. Ali (a.s)'nin yaşadığı evde yaşadı. Babası Abdullah ve dedesi Abdul Muttalib (15) vefat ettikten

sonra amcası Ebu Talib onun sorumluluğunu üstlenmişti. Hız. Ali (a.s)'nin annesi ve Peygamber (s.a.a)'in amcasının karısı Fatıma Bint-i Esed, ona amcasından sonra en çok ilgi gösteren ve seven insandı.

Aynı zamanda o ilk Haşimi doğuran Haşimi idi. Müslüman oldu, hicret etti ve Medine'de vefat etti. Hız. Muhammed (s.a.a) Fatıma Bint-i-Esed'in defin işlerini üstlendi.

Ona elbisesini giydirdi, definden önce mezarında yattı, ona ağladı ve "Allah senin gibi anneden razı olsun" diye dua etti. Ona sorulduğu zaman: "o benim için amcamdan sonra bütün dünyada en iyi davranan insandı." Diye cevap vermişti.

Hız. Ali (a.s) Kâbe'de doğdu. Yıl olarak Hız. Muhammed (s.a.a)'in Hira dağına çekilip dua ettiği yıl olduğu söylenir. (16) Kureş zor günler geçiriyordu.

Ebu Talib'in de çok çocuğu olduğundan, Abbas, Cafer'i, Hız. Muhammed (s.a.a) de Hız. Ali (a.s)'yi aldı. böylece baba evinde fazla kalmadan çocuk yaşta Hız. Muhammed (s.a.a)'in evine taşındı.

Hız. Muhammed (s.a.a)'e vahiy inmesinin ardından yirmi dört saat geçmeden Hız. Ali (a.s) Müslüman olmuştu ve Hız. Muhammed (s.a.a)'in Allah'a kıldığı ilk namazına iştirak etti.

(17) Tebük savaşına katılmak için Medine'yi ona emanet ederken herkese Hilafetin kendisinden sonra sadece Hız. Ali (a.s)'ye ait olduğunu göstermek istiyordu ve o gün ona "Senin bana yakınlığın Harun'un Musa'ya olan yakınlığı gibidir.

ancak benden sonra peygamber yoktur." dedi. Bu hadisin açık anlamı Hız. Harun, Hız.Musa'dan ne hak ettiyse Hız. Ali de Hız. Muhammed'ten aynı şeyi hak etmiştir. "Musa:

(وَاجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِي / هَارُونَ أَخِي / اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي / وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي (طه/29/30/31)

"... Bir de ailemden bir vezir ver, kardeşim Harun'u, onunla beni güçlendir, işimde bana ortak et." Dedi.Ta Ha suresi:29-30-31" Allah (c.c), Hız. Musa'nın isteğini nasıl kabul edip

(قُلْنَا لَا تَخَفُ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ) (طه/68)

"isteğini kabul ettim ey Musa"

diye cevap verdiyse, Hz. Muhammed (s.a.a)'i de "

(وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ / إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ) (النجم 3/4)

"Arzusuna göre konuşmaz ona inen bizim vahyimizdir" Necm: 4

diyerek teyit etmiştir.

Hz. Ali (a.s) bu makamı, sadece Peygamber (s.a.a)'e yakınlığından dolayı değil, ameli ile elde etmişti. Nasıl Hz. Muhammed (s.a.a) makamını amcaları ve dayıları ile değil büyük bir ahlak sahibi olması ile elde ettiyse Hz. Ali (a.s) de Peygambere vefası, savaşlardaki cihadı ile elde etti. Çatışmalarda,

Bedir savaşında olduğu gibi tek başına müşriklerin yarısını katlederken bütün savaşçılar müşriklerin diğer yarısını katletmişti. Uhut savaşında Peygamberin askerleri kaçarken Hz. Ali (a.s)'nin başlarında bulunduğu çok az insan kaçmamıştı.

Hendek savaşında Kureyş, Gâtfan, Fazara ve Yahudiler bir araya gelmiş bir birlik kurmuş ve Hz. Peygamber (s.a.a)'in başkenti Medine'yi ele geçirip İslam'ı ve İslam Peygamberini

yok etmeğe karar vermişlerdi! Şirk ordusu Müslümanların sağından ve solundan saldırıya geçmiş, şiddetten gözler yuvalarından çıkmış yürekler ağızlara gelmiş olduğu bir sırada büyük cengaverin kılıcını çekmesi ile savaşın durumu değişmişti.

Hz. Ali (a.s)'nin Amr İbn-i Vedd El Amri'yi öldürmesi o kadar ünlü ki anlatmaya gerek görmüyorum. Ama benim üzerinde durduğum nokta Hz. Peygamber (s.a.a)'in "Şu anda İslam'ın tamamı, Şirkin tamamı ile karşı karşıyadır" sözüdür.

Şüphesiz ki Amr müşriklerin başı, komutanı ve en büyük savaşçısıydı. Müşriklerin kaderi onun hayatına bağlı idi. Ancak Müslümanların başı Hz. Muhammed (s.a.a)'ti.

Koruyucu ve kefil olan oydu. İslam'ın ve Kur'anın varlığı onun hayatına bağlı idi. O halde neden Peygamber kendi huzurunda Hz. Ali (a.s)'nin şahsını "İslam'ın tamamı" olarak vasıflandırdı?

Cevap: Şirk grupları tek kitle halinde birleşmiş, Hz. Muhammed (s.a.a)'in hayatını ilk ve son hedef olarak seçmişlerdi. Çünkü onun hayatı İslam'ı temsil ediyordu. O olmadan yayılması ve yaşaması mümkün olmayacak ve o anda Peygamberin çevresini saran azınlıktan başka Müslüman kalmayacaktı.

Hz. Ali (a.s) tam aksi yöndeki hedef için sahaya çıkmıştı. Şirkin başını kesip yok

edecek, İslam'ın yayılması önündeki en büyük engel kalkacak ve Arap yarımadasında hiç eseri kalmayacaktı.

Çünkü müşrikler İslam'ın önündeki ilk engeli oluşturuyorlardı. Onun için dir ki Hz. Muhammed (s.a.a) o anda "bundan sonra onlar bizi değil biz onları dağıtacağız" dedi. Hz. Ali (a.s) Amr İbn-i Vedd'in karşısına çıkarken İslam çağrısının tamamlanması, bayrağının doğu ve batıda dalgalanması için çıkıyordu.

O halde bu karşılaşma bir dönüm noktasını teşkil ediyordu, tıpkı ulusal bir ordunun işgalci bir orduyla savaşın kaderini belirleyecek bir çarpışmada karşı karşıya gelmesi gibi.

Buradaki dönüm noktası ya Hz. Ali (a.s) Amru'yu katledecek, İslam'ın bütün karşıtları yok edilecek ve şirk Arap Ülkesinden yok olacak; veya Amr Hz. Ali (a.s)' yi katledecek ve İslam kaybedecek ve şirk kazanacaktı.!

Ancak Allah (c.c), Hz. Ali (a.s)'nin kılıcı ile Müslümanları muzaffer kılmak, nurunu tamamlamak, din ve Kur'an öğretilerini canlandırmak ve İslam'ı yaymak istiyordu.

Eğer Ali (a.s)'nin o gün Amru'ya vuruşu olmasaydı Hendek savaşından kıyamete kadar hiçbir zaman hiçbir cami yapılmayacak, hiçbir minare yükselmeyecek, hiçbir dini müessese kurulmayacak,

hiç kimse namaz kılmayacak veya oruç tutmayacaktı. O vuruş olmasaydı ne İslam ne de Kur'an olacaktı.

Onun için HZ. MUHAMMED (s.a.a): "ALİ (a.s)'NİN HENDEK SAVAŞINDAKİ VURUŞU SIKLAYNIN (İNSANLAR VE CİNLERİN) BÜTÜN AMELİNE EŞİTTİR." Başka bir rivayete göre "ALİ (A.S)'NİN AMR'LA VURUŞMASI, ÜMMETİMİN KİYAMET GÜNÜNE KADAR Kİ AMELİNDEN DAHA HAYIRLIDIR." (18) der.

Bunun için Şiiler "Ali (a.s) Kur'an-ı Kerim'e ortaktır" dediler. Çünkü o Kur'anın etkisine, nuruna, bilimselliğine, gerçek inancın yayılışına ve Kur'anın kıyamet gününe kadar korunmasına neden olmuştur.

Hepimiz "iyiliğe vesile olan iyiliği yapmış gibidir." ile "İyi bir yasa yapan hem yasanın sevabını, hem yasaya uyanın sevabını kazanır." Sözlerine inanırız.

Bunu söylerken de Hz. Ali (a.s)'nin, Hz. Muhammed (s.a.a)'in hayırlı bir eseri olduğuna; ve Onun tüm hayırlı yönlerinin ya Hz. Peygamber (a.s.v)'in duasıyla ya da onun yönlendirmesi ile olduğuna inanıyoruz.

İmam Ali'yi övmek Güneşin ışığını yansıtan Ayın ışığını övmeye benzer. Bunun delilleri arasında Hz. Ali (a.s)'nin sütten kesildiği andan itibaren ahlak ve faziletli olarak yetişmesi için Allah (c.c), Peygamber (s.a.a.)'in yanında yetişmesini

sağlamıştı.

Şimdi sözü ona bırakalım: "Peygamberin yanına girdiğim zaman öyle bir heybeti vardı ki onunla konuşamadım.", "Peygambere olan yakınlığımı biliyorsunuz, çocukken kucağına oturturdu, bağrına basardı,

yatağına yatırırdu, hatta lokmayı çiğner sonra bana yedirirdi. Ne sözde ne fiilde hiçbir zaman benim hiç bir yalanımı görmedi.", "Peygamber (s.a.a)'i yavrunun annesini takip ettiği gibi takip ederdim

, her gün ilminden ve ahlakından bir şeyler verir ve onun gibi uygulamamı isterdi. Bahra dağına çıktığı zaman benden başka hiç kimse onu görmezdi, peygamberlik evi o zaman sadece Allah'ın Peygamberi, Hz. Hatice'yi ve beni barındırırdı. Vahyin nurunu görür peygamberliğin kokusunu koklardım."

Ben, Peygamberlik konusunda fazla bilgi sahibi olmadığı halde İmamı Ekrem hakkında detaylı bir şekilde araştırma yapmış ona adete aşık olmuş bir edebiyatçı ile konuşurken şöyle demişti :

- "İmam'ın insaniyeti bütün gelmiş geçmiş ve geleceklerden daha üstündür." dedi.

- "İstisna yapmak gerekir " dediğim de sözlerinde ısrar etti. O zaman ben ona:

- "Bu sözlerin ispatı gerekir" dedim. "İmam neden ne olursa olsun kan dökmeyi cinayet sayardı." Dedi, ben de dedim ki,

- "Delil getirmek yerine yine ispat gerektiren bir iddiada bulundun."

- "Katili için iyilik tavsiye etti, Cemel vakasında Marvan İbn-i El Hakem'i, Sıffin'de Amru İbn-i El As'ı afetti. Netice olarak da Muaviye başardı ve İmam katledildi." Dedi.

- "Ancak, Bedir, Uhud, Ahzap ve Hayber

vakalarında çok kişiyi öldürdü." Dedim

"Bu savaşlarda görevli bir askerdi." Dedi.

-"Ama Cemel, Sıffin ve Nahrevan'da

komutandı ve yine de onlarca kişiyi

öldürdü." Dedim.

-"Bütün bu saydıklarında hücumda değil

savunmadaydı." Dedi.

-"Bütün peygamberler ve erdemli insanlar

savunma için savaşır, şiddeti yok etmek için

şiddet kullanır ve yüzlerce insanın

kurtulması için bir kişiyi öldürürler." Dedim.

-"Evet doğru, ama tarih hiçbir zaman Hz. Ali

(a.s) gibi merhametlisini ne tanıdı nede

tanıyacaktır." Dedi.

-"Bunu bu şekilde ifade etseydin tartışmayı

bu kadar uzatmazdık, sende rahat ederdin

bende." Diye cevap verdim.

İmam'ın merhamet ve insanlığını tanıtmak için şu sözden daha güzel bir şey ifade edebilir mi?

"Gücün düşmanına yeterse, şükretmeyi affederek yap"

İnsan bütün yaratıklara karşı merhametli olabilir, en kritik zamanda kızgınlığına hakim olabilir, haklarının çoğundan vazgeçebilir, ama düşmana merhamet etmek ve ona şefkat göstermek; bu sadece Allah (c.c)'ın sapmışlara yol göstermek için kandil olarak seçtiğı kişilere mahsustur.

Dine mensup olup bütün suçları kendilerinin kişisel veya parti görüşlerine katılmayan masum ve vefalı insanlardan intikam almak için hile ve nifaka

başvuran bazı kişilerin bu hikmetten yaralanmasını ne kadar isterdim.

KUR'AN VE FELSEFE

Batılıların çağdaş yazarlarından biri: "İslam'ın bağımsız bir felsefesi yoktur. İslamın filozofları; Sokrat, Eflatun ve Aristo'nun felsefelerini anlatmakla yetindiler." Diye yazdı.

Bu görüşe karşı koyan bir grup bunu söyleyenin cahilliğini ve gerçeklere yaptığı haksızlığı kesin delillerle ispat ederek cevap verdiler. Gördüğüm kadarıyla Üstat Kadri Hafız Tuvkan, "Arapların Ölümsüzleri" ve "Arapların Bilimsel Kültürü" adlı iki eşsiz kitapla bu işin hakkını verdi.

Kendini bilgiç sanan bazıları: "Müslümanların felsefesi nereden olacak ki? Diğer toplumlarla irtibatları başlamadan önce Kur'an ve Hadisten başka bir şeyleri yoktu." Diye ahkam kestiler.

Bu kısmen doğrudur. Bir zamanlar Müslümanların Kur'an-ı Kerim ve Hadisten başka bir şeyleri yoktu. Buna karşılık biz soruyoruz; "Kur'an-ı Kerim fal kitabı mıdır?

Hadis halk hikayeleri midir?" Diyebilirler ki: "Kur'an-ı Kerim ve hadisler, Arapça dil bilgisinin ve fıkhnın kaynağı olabilir; ama varlıkları neden ve sonuç açısından açıklamak, alemin eskiliği ile yeniliği, tekabülün bölümleri,

bilinçaltı duygular gibi felsefi araştırmaları ne bir ayete ne de bir hadise bağlamak mümkündür. Araplar o zaman tartışma usullerini ve felsefi muvazeneleri bilmeyen cahil bir millettir.

Bunun için Kur'an-ı Kerim Araplara hitap ederken fitratlarına ve duygularına hitap etti. O halde Kur'an-ı Kerim bir felsefe kitabı değilse felsefe onlara nereden gelecekti?!"

CEVAP

1- Kur'an-ı Kerim belli bir nesil, belli bir toplum, belli bir cinsiyet, veya belli bir grup için inmemiştir. O Hak için bütün nesillere, toplumlara, ve nerede olurlarsa olsunlar bütün insanlara inmiştir.

Kur'an-ı Kerim mademki eşit olarak hem ileri hem geri toplumlara indi o halde insanın fitratına ve aklına hitap etmeliydi. Ayrıca Kur'an-ı Kerim'in hitap ettiği Arapların inanışları farklı idi.

Aralarında Allah'ı ve ahiret gününü inkar eden materyalistler, putperest müşrikler ve Ehli Kitap (Hristiyan ve Yahudiler) vardı. Kur'an-ı Kerim bunlarla tartıştı

ve ihtilafa düştükleri konularda son sözü söyledi. Hakkı; kesin, mantıklı delil, akli kanıtlar ve vicdani hüccetlerle ispat etti. Peki felsefenin bundan başka bir anlamı veya bir hedefi var mıdır?

2- Diğer bilimler gibi felsefenin de bir konusu ve hedefi vardır. Konusu bütünü ile varlık yani varlığın bu evrendeki gerçeğini aramak, hedefi ise gerçeğin kendisini bilmek. Kur'an-ı Kerim de evrenden,

evrenin oluşumundan, aslından ve sonucundan, gökyüzünden ve içindeki yıldızlardan, Yeryüzünden ve yeryüzünün harikalarından bahsetti. Ayrıca insandan, insanın gerçeğinden, eyleminden ve bir çok ilime temel teşkil eden buna benzer konulardan bahsetti.

(وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ) (النحل/89)

Sana her şeyi açıklayıp anlatan ve Müslümanlara hidâyet, rahmet ve müjde olan kitabı indirdik. Nahl: 89

Alimler Kur'an-ı Kerim'in ilmi ile ilgili özel kitaplar yazdılar; bunlar arasında "zarkani'nin yazdığı Manhal El İrfan Fi Ulum-i El Kur'an, İbn-i Kayyim el Cevziye'nin yazdığı Ettibyan,

Dr. Subhi Saleh'in yazdığı Mabahis fi Ulum Al Kur'an" kitaplarını sayabiliriz. Evet Arapların sadece Kur'an-ı Kerim'i vardı; ama o da bilimlerin kaynağı ve denizi idi (Nehru'nun dediğı gibi).

Yoksa Araplar naklettikleri Yunan felsefesi ile değil "sadece Kur'an-ı Kerim'le bugünkü modern bilimlerin öncüsü oldular." Eflatun ve Aristo'nun fikirleri ile değil. İngiliz Üstadı Wels: "Arapların ayak bastıkları her yerde Kur'an-ı Kerim'le bilim şahlandı." Demıştır.

Yunanlıların Mısırlılardan ve Mezapotamya'dan naklettikleri gibi, Araplar da Yunanlılardan nakletti. Bu eğer bir şeyi kanıtlıyorsa onların uygarlığını ve başka uygarlıklarla kaynaştıklarını kanıtlar.

Ayrıca bilimlerine başkalarının da bilimlerini kattıklarını, uygarlıkta belli bir sınırdan kalmayıp uygarlık nerede ise oradan almaya çalıştıklarını, (Peygamberlerin ve Kur'an-ı Kerim'in emirleriyle) hikmet, nerede olursa olsun öğrenmeğe çalıştıklarını kanıtlar.

Eğer cahil bir yabancı: "Müslümanlarda Filozof yoktur." derse, cevap olarak deriz ki: Batının fikir önderleri, İslam uygarlığı ve felsefesi hakkında ciltler dolusu kitap yazdılar ve çağdaş bilimin temelini Müslümanlara ait olduğunu, Müslümanlar olmasaydı söz konusu bilimin birkaç yüzyıl daha geç kalacağını rakamlarla ispat ettiler.

Evet Araplar Yunan Felsefesini tercüme ettiler; ama felsefeye eklediklerini bir benzetme ile izah edecek olursak yelkenli gemi ile motorlu gemi arasındaki farka benzetebiliriz. El Razi, El Bustani, El Beruni, İbn-i Heysem, Şirazi, Tusi, Ğazali, İbn-i Hayyan, Farabi, İbn-i Sina, El Kindi ve benzerlerini doğuran bir ümmete "filozofları yoktur" denemez.

Bu ünlü kişilerin -bütün değil- buldukları teorilerin bir kısmını yazmak istiyorum. El Razi, çekim gücünü Newton'dan önce buldu, çünkü: "yere düşen maddeler için bunları yere çeken çok güçlü bir çekim gücü vardır." demişti. Hasan İbn-i El Heysem, cisimlerin üzerine düşen ışın ve ışığı araştıran görsel bilimi ilk bulan kişidir.

Muhammed İbn-i Musa, Cebir bilimini kurdu. Aristo'nun mantıkta ulaştığı düzeye Cabir İbn-i Hayyan kimyada ulaştı. Hz. Cafer Sadık (a.s)'ın talebesi ve nizam uzmanı Hişam İbn-i El Hakem ise seslerin ve ışıkların sonuç değil cisim olduklarını yazdı.

Tarih sayfaları, Miladi 13. yüzyılın başlarında yaşayan Ebi El Hasan'ın zaman ölçüsü hakkında yaptığı kesin tespitleri yazmıştır. Nasireddin El Tusi, üçgenleri astronomiden ilk defa ayıran ve kendi halinde bir bilim dalı haline getiren kişidir.

Onun "Şekl El Kitaa" adlı kitabı Latince'ye Fransızca'ya ve İngilizce'ye çevrilmiş ve yüzyıllar boyunca Avrupa alimlerinin Kaynak Kitabı haline gelmiştir.

Üstat Kadri Hafız Tuvkan, "Arapların Ölümsüzleri" adlı kitabında: "El Tusi, Hendesede (Geometri) sadece kendi çağdaşlarını değil çağımızın alimlerini de aşmış bir alimdir." der.

Sadr El Mute-Ellihin (19) olarak anılan Muhammed İbn-i İbrahim, Darwin'den üç yüzyıl önce evrim teorisini ileri sürmüş ve sağlam bir temele oturtmuştu.

Bununla ilgili olarak Amerikalı Drouber "Dinle İlimin Çekişmesi" adlı kitabında: "yetişim ve gelişim teorisi Arap ve Müslüman kitaplarında okutuluyordu.

Üniversitelerde okutulması ve madenlere uygulanması konusunda bizden çok daha ileri bir düzeye varmışlardı" demiştir. İsfahan şehrinde Bahaeddin El Amili'nin inşa ettiği "Mescit Şah" isimli bir cami vardır. Bu caminin kubbesinin altında bir kişi konuştuğu zaman

sesin yankısı yedi kere tekrarlanmakta, bir ucunda bir kişi konuştuğu zaman uzak olmasına rağmen diğer ucundaki insan mikrofona konuşuyormuş gibi duyabilmektedir.

Daha sonra bunun sırrının farklı bir geometrik şekilde yaparak caminin ortasına yerleştirdiği iki taşın sayesinde olduğu anlaşılmıştır. Cami günümüze kadar

turistler ve meraklılar tarafından ziyaret edilmektedir.

Tekrar ediyoruz, Arap uygarlığının temeli Kur'an-ı Kerim'dir. Çünkü o sadece bir din kitabı değil, din ile birlikte, Fen, Yasa, Felsefe, İlim, Ahlak, Ekonomi, Siyaset ve diğer ilimlerin var olduğu bir kitaptır.

Gördüğümüz kadarıyla bu ilimler, bu konular için yazılmış kitaplarda olduğu gibi bölümlere ayrılmamıştır ama istisnasız bütün bu ilimlerin temelini teşkil edildiğini ve kurallarının konulduğunu görüyoruz.

Bu gerçek zaman geçtikçe ve yeni buluşlar oldukça anlaşıldı. Ne zaman yeni bir şey keşfedilse, onun temelini Kur'an-ı Kerim'de olduğunu görüyoruz. İbn-i Abbas bu konu ile ilgili olarak "Kur'an-ı Kerim'de öyle anlamlar var ki bunlar zamanla anlaşılacaktır." demişti.

İmam Cafer Sadık' ta dedi ki: " Kur'an'da öyle açıklamalar var ki bir kısmı gerçekleşti bir kısmı da zamanı gelince gerçekleşecektir." Ve dedi ki "helal haram konusu ilimle (Kur'an-ı Kerim'deki ilmi kastederek) mukayese edilirse hiçbir şey sayılmaz! (20) yani Fıkıh, Kur'an-ı Kerim'in ilimlere ayırdığı büyük bölümün küçük bir parçasıdır.

Üstad Nevfel, "Allah ve Çağdaş İlim, Kur'an ve Çağdaş İlim" adlı kitabında, bu konu için söylediğimizin gerçekliğini rakamlarla ispat etmektedir. Renours diyor ki: "Avrupa'yı onuncu yüzyılda ilerleten,

Tabiat, Astronomi, Felsefe ve Matematik gibi ilimlerin Kur'an-ı Kerim'den alındığını itiraf etmeliyiz" Bütün bunlardan sonra Müslümanların felsefesi ve ilimleri yoktur denebilir mi?

Allah'ın ölümsüz ve sonsuz Kitabı göz önünde iken Hz. Ali (a.s)'nin karıncadan, yarasadan ve tavustan bahsetmesi veya Yaratıcının tenzihinden, ilimlerin inceliğinden söz etmesi tuhaf olabilir mi?

Sonra bu akli evvelin Nehc'ül Belağa'nın Hz. Ali (a.s)'ye mal edildiğini ileri sürebiliyor.(21) nedeni de -ona göre- Müslümanların Felsefeleri

olmayışı ve Nehc'ül Belağa'nın İmam'ın bilgisi ve kültürünün üstünde oluşu imiş(!)

Hız. Ali (a.s)'yi ilimden uzak tutmak için sadece iki yol vardır: Hız. Muhammed (s.a.a)'i ve Kur'an-ı Kerim'i ilimden uzak tutmak! Veya Hız. Ali (a.s)'nin hem Kur'anın hem Sünnetin ilimlerini nezdinde topladığını iddia etmek.

Eğer felsefenin kendini ifade edecek bir ortamı varsa hiç bir akıllının bunu söylemeğe cüret edeceğini sanmıyorum.

Birileri garipseyip: "nasıl kesin bir şekilde 'eğer Hz. Ali (a.s) alim değilse; Hz. Muhammed (s.a.a) de alim değildir, Kur'an-ı Kerim'de de ilim yoktur.' Diyebiliyorsunuz" diyebilir.

Böyle bir sorunun cevabını her Müslüman veya İslam Tarihi hakkında az da olsa bilgisi olanlar bilir. Yakın olanlar da uzak olanlar da bilir ki Hz Ali (a.s) Kur'anın tercümanı, konuşan lisanı,

Peygamber ilminin belirli yolu ve (Ayşe'nin dediği gibi) Kur'an-ı ve Sünneti en iyi bilendir. Eğer Hz. Ali (a.s) Kur'an ve sünnette cahil ise sahabelerden alim olan kimdi?

Eğer Peygamberin en yakını, İslam'a ilk inanan kişi olan Hz. Ali (a.s) Kur'anın ve Sünnetin ilmini bilmiyorsa, Uğruna üniversiteler kurulan ve hakkında binlerce kitap yazılan İslam ilimleri nelerdir? Dünyanın dört bir yanına nasıl yayıldı.?

Hız. Muhammed (s.a.a) dedi ki: "Baş insan için ne ise Ali de benim için odur." (22) Ebu Bekir'den nakledilen bir hadiste Hz. Muhammed (s.a.a)'in "Ben Allah için ne isem Ali de benim için odur."(23)

Dediğini rivayet ederler. Ayrıca Hz. Peygamberin "Ey Ebu'l Hasan ilmi su gibi içtin" ve "Ben ilim şehriyim Ali de kapısıdır." dediği rivayet edilir. (24) İbn-i Abbas da der ki:

"Ali'ye ilmin onda dokuzu verildi, diğer insanlara bırakılan onda bire de ortak oldu." Ömer İbn-i El Hattab da der ki: "Peygamber Ali'yi ilimle besledi." Said İbn-i El Museyyeb der ki:

"Ali'den başka Peygamberin hiçbir sahabesi "bana sorun" demezdi. Kendisinin de "istesem fatiha suresinden yetmiş katır yükü kadar anlam çıkarırım" dediğini rivayet ederler. (25)

Doğrusu Hz. Ali (a.s)'nin faziletleri ve ilmi hakkındaki hadislerin bitmesi mümkün değildir; ki doğuda ve batıda Müslüman veya Müslüman olmayan alimler onun hakkında ciltler dolusu yazmışlardır.

İMAM'A GÖRE FELSEFENİN GAYESİ

Eğer felsefe; bir oranlama figürleri, varlıkları zihinsel olan ve olmayan, öz ve yüzeysel, ve sadece evhamda var olan bütünler ise; ve eğer filozof, karanlık bir odada oturup evrenin ve

doğanın bütünlüğünü düşünen, düşünceleri ile yaşamakta olduğumuz hayatın üzerinde uçan, aklını ilke ve kural üretmek için bir laboratuar olarak kullanan ve bunları insanlara birer tılsım ve bilmece şeklinde sunan ise Hz. Ali (a.s) felsefeden

ve filozoflardan en uzak kişidir.

Yok eğer felsefe, düşüncelerin açıklanması, akla doğrusunu eğrisini ayırt edilmesi için sunulması ise; ve filozof gerçeği delil ve mantıkla destekleyen, aklın kabul ettiğine sarsılmaz bir inançla inanan ve inandığı şeyi sadakatle tatbik etmeğe çalışan ise İmam filozofların piri ve efendisidir.

İMAM'A GÖRE FELSEFE

Ben bu özetle İmam'ın felsefesi hakkında yazmak istemiyorum. Ancak onun söylemiş olduğu bir cümleye rastladım. Belki bu cümle onun felsefi yönünü ve felsefedeki gayesini belirlemektedir. Diyor ki:

"Akıllar düşüncelerin, düşünceler kalplerin, kalpler duyguların, duygular da unsurların imamlarıdır."

Örneğin insan, "demokrasi mi daha iyidir diktatörlük mü?" Diye bir düşünce ile karşı karşıya kalsa, akli ile muhakeme yapar. demokrasi ile diktatörlüğün iyilik ve kötülüğünü dikkatle mukayese eder.

Birinin iyiliğinin daha fazla olduğunu görür, ona kesin olarak inanır ve kabul eder. İşte kalbin rolü budur. İnsan ne zaman bir ilkeye tam olarak inanırsa bu onun sembolü olur, hiçbir tenkit eleştiri veya eziyete aldırmandan onun için çalışır ve her türlü fedakarlığı yapar. İşte duyguların ve unsurların rolü de budur.

İmam'ın ne demek istediği açıklığa kavuştuktan sonra onun bu sözlerinden şu neticeleri çıkartabiliriz.

- 1- Aklın görevi fikirleri elemek ve belirlemek, ancak aşağıda belirtildiği gibi aklın geçemeyeceği sınırlar vardır.
- 2- Akılla ve aklın kuralları ile çelişen İnanç, -hangi inanç olursa olsun- hak ve doğru olamaz.
- 3- Gerçeğe uygun ve aklın doğru olduğunu kabul ettiği bir teori eğer tatbik edilmezse faydalı değildir.

Burada dile getirdiğimiz düşüncenin özeti: düşüncenin inanca dönüşmesi, inancın da his edilen bir eyleme dönüşmesi gereğidir.. Hz. Ali (a.s)'nin "İman ve fiil birbirinden ayrılmayan iki ikiz kardeş, iki yoldaştır. Allah (c.c) hiçbirini tek başına kabul etmez." sözü bunu ifade etmektedir.

İMAM VE MATERYALİSTLER

Birisi: "Materyalistlerin felsefesi; sadece fiili değer olarak kabul eden ve bu temele

dayanarak üretimle dağıtımı ve insanların ilişkilerini düzenleyen bir görüştür".
Diyebilir.

Cevap olarak: " Evet, din de materyalistlerin sadece maddeyi asıl, ruhu da sonuç olarak kabul eden felsefelerini reddeder."

Ütopycıların da "Asıl olan fikirdir, maddede onun sonucudur, yeryüzü ve bütün gökteki yıldızlar madde şeklinde birer ruhtur." diyen felsefelerini de reddeder diyebilirim.

Varlığı sadece maddeyle veya sadece ruhla sınırlamanın nedeni; bazı filozofların, "Akıl, gerçeği idrak edilen şeylerden farklı olsaydı idrak etmesi imkansız olurdu,

çünkü çelişkili iki şeyden biri çelişkili olduğu diğerini aralarındaki ilişki yokluğundan dolayı idrak etmesi mümkün değildir." Demesidir. Aralarında bir uyum sağlamak için akılla maddeyi birbirine bağladılar ve aklın beyindeki ve sinir sistemindeki atomların titreşimlerinden oluştuğunu iddia ettiler.

Ütopycılar da bunun tam tersini dile getirdiler, onlara göre de maddenin varlığını akla bağlayarak, aslında tabiatın varlığı maddi değil ruhsaldır dediler. Yani birileri akıllı maddeleştirdi diğerleri de maddeyi akıllaştırdılar. (26)

Başkaları da "Akılla vücut ayrı nitelikler taşır ve ikisi de varlık olarak birbirinden bağımsız ve gerçekte birbirinden ancak aklın maddeye yetişmesinde bir sakınca da yoktur.

ayrıdır; buradaki yetişmenin anlamı, akılda maddenin kendisinin değil suretinin ve benzerinin resmedilmesidir, bunun tersinin olması da imkansızdır." dediler. (27)

Ancak İslam ve diğer semavi dinler üç gerçeğin varlığını kabul eder. Allah (c.c), Akıl ve madde. Madde varlığın esasları arasına girer; ancak aklın da maddenin de varlığı Allah'tandır.

İmam'ın düşünceleri ve sözleri bu gerçeğe dayanır. Bu da materyalistlerin, ütopycıların ve her ikisini birleştiren -hem ruhun hem beden gerçeğini kabul eden- ama Allah (c.c)'ın varlığını inkar eden üçüncü grubun düşünceleri ile çelişir.

Bunları incelediğimiz zaman materyalistlerin; çalışmanın madde olduğunu, ve evrende maddeden başka hiçbir şeyin olmadığını düşünerek çalışmayı kutsadıklarını görürüz.

insanın değeri de ürettiği gıda, giyim ve inşa ettiği bina nispetine göredir. Eğer İmam "İnsanın değeri yaptığı ihsan kadardır" diyorsa, aynı zamanda "Allah (c.c)'ın istediği olur" diyordu.

Eğer İmam insanlara faydalı olan çalışmayı kutsuyorsa bunu Allah'a imanla birlikte kutsuyordu. Çünkü Allah madde üstüdür. Onu duyular idrak etmez ve o bütün varlıkların aslıdır.

İmam (a.s), hayatla ilgisi olmayan boş ve anlamsız tartışmalardan sakınılmasını tavsiye eder. Örneğin, senden ruha inanmanı ister; çünkü ruh varlığa kök salmış sabit bir gerçektir.

Aynı zamanda inanç konusunda bu kadarı ile yetinmeni, ruhun özelliğini, basit bir cevherden mi yoksa şeffaf atomlardan mı meydana gelip gelmediğini araştırmanı istemez.

Senin bu araştırman bazı inanç sahiplerinin Hz. İbrahim'e inen kurbanın ağırlığının yüz kg ağırlığında olup olmadığını veya Hz. Nuh'un gemisinin uzunluğunun seksen arşın olup olmadığını araştırmasına benzer ki bunları tartışmanın hiçbir anlamı yoktur.

Materyalistler, canlı varlığı duyguları ile sınırlandırır bundan ötesini anlamsız ve boş laf olarak görürler. İmam (a.s) ise canlı varlığı duyguları ile sınırlandırmaz,

akıllı varlığın düşüncelerini hissedilenle veya edilmeyenle ilgili olsun sözlerini dünyasına ve ahretine faydalı olabilecek şeylerle sınırlandırmasını ister. Onun "İlim fiille birlikte olmalıdır. En adi fiil, imana ulaşamayarak sözde kalarak, etkisi ahlakta ve eylemde görülmeindir." Sözleri bu anlamdadır.

Allah (c.c) da Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır.

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِنْ نَجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاةِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا {النساء/114}

"Bir sadaka vermeyi yahut iyilik yapmayı veya insanlar arasını düzeltmeyi emredeninki hariç, onların aralarındaki gizli konuşmalarının çoğunda hiçbir hayır yoktur.... Nisa Suresi 114."

İMAMA GÖRE AKIL

Akıl İmam (a.s)'a göre vahiy, duygu ve deneyimle birlikte irfan ve bilginin nedenlerinden biridir. Ancak vahiy ile diğer unsurlar arasında fark çok büyüktür. Vahiy doğa ile veya doğa ötesi ile ilgili olsun istisnasız bildirdiği her şey Hakkel Yakindir. (Gerçeğin ta kendisidir.) (28) Duygularla deneyimin alanı maddeyi aşamaz.

Aklın da aşamayacağı sınırlı bir alanı vardır. O, her etkinin bir etkileyicisi, her düzenin bir düzenleyicisi, adaletin iyi, zulmün kötü, yararlı olanın hayır yararsız olanın şer olduğunu bilir,

aynı zamanda akıl, duygu ve tecrübe ile günlük hayatımıza gerekli olan icat ve keşiflerle ilgilenir. Aklın görevi sadece bu kadardır. O halde ortada aklın, duygunun idrak etmediği ve deneyimle bilinmeyecek şeyler vardır. Buna rağmen akıl, gerçekliğini ve değerini korur.

İMAM VE AHLAK

İmam (a.s)'ın bizi aydınlatan sözlerinden biri de "hayırla şer, güzellikle kötülük tek bir şeyin içinde bulunan gerçek sıfatlardır." Akıl da, sabit ve gerçek şeyleri ifade eder.

Yoksa kişisel teori sahiplerinin ifade ettikleri gibi; kişinin çevresi, terbiyesi veya kişiliğindeki iyilik veya kötülük oranına göre iyi veya kötü bir şekilde konuşmaz. İmam (a.s)'ın bu konudaki sözleri gerçekçidir.

Bunu "Hak kişilerle değil, kişiler Hakla bilinir." Veya "Hakkı bilersen Hak Ehlini de bilirsin" Sözleri çok güzel dile getirmektedir. Bu sözlerin gerçekleşmesi için Hakkın kendiliğinden ayakta durması,

her türlü koşuldan bağımsız kılınması gerekir. İmam (a.s); akla, aştığı takdirde cahilliğe düşeceği ve tökezleyeceği bir sınır çizmiştir. Özellikle Allah (c.c)'ın zatı ve gerçeği ile ilgili olduğu zaman.

Bu konuda şöyle diyor: "Evhamlarda Allah (c.c) için ne düşünülüyorsa gerçek onun tersidir." Yani, aklın tasavvur gücü varlık esasının sınırında durur. Çünkü akıl Allah zatının gerçeğini tasavvur etmekte yetersizdir.

İMAM VE KANT

Kant'ın "Akıl zaman ve mekanla sınırlı, şehvetle çevrilidir. Bu nedenle akıl, yaşadığımız bu alemin hiç bir şeyi ile sınırlandırılmayacak, bildiğimiz hiçbir şeyi ile vasıflandırılmayacak olan Allah (c.c)'ın mahiyetini idrak etmesi imkansızdır.

" Diyen düşüncesi İmam (a.s)'ın düşüncesine yakındır. Kant, İmam'ın "Allah vardır ancak aklın evhama ve çelişkiye düşmeden aşamayacağı sınırları vardır." Düşüncesini de ikrar eder.

Ancak İmama göre "akıl Allah (c.c)'ın mahiyetini bilmeden varlığını bilir." Kant'a göre "Allah (c.c) kalp yoluyla bilinir, akıl ise ne varlığın temelini ne de Allah (c.c)'ın mahiyetini bilebilir"

Doğrusu bilemiyoruz kalbin, sebepler ve sebebiyet verenlerle, nedenler ve sonuçlarla, ne işi olabilir? İmam (a.s); aklın, kendi görüşü ile düzenleyen olmadan düzen olamayacağını, neden olmadan sonuç olamayacağını bilerek Allah (c.c)'ın varlığına inanacağını görmektedir. Bunların hepsi de kalpten uzak şeylerdir.

Her Şeye rağmen İmam (a.s), bilginin nedenini vahiyle sınırlandırmaz, her bir unsurun ilgili olduğu alanla sınırlı kalması koşuluyla buna deneyimi, incelemeyi ve akklı da ekler.

HERKESİN ÜSTADI

Ne Hz. Muhammed (s.a.a)'in zamanında ne de dört halifenin zamanında ilim için kurulmuş ne okullar, ne de enstitüler vardı. Sahabeler çevreye dağılır Peygamberden ve Kur'an-ı Kerim'den öğrendiklerini insanlara öğretirlerdi. Yalnız bu öğretiler ibadet, farzlar ve benzer hükümleri aşmazdı.

Ancak Kur'an-ı Kerim'in bilimsel sırları ve gaybi mucizeleri, bilimselliği, tekniği ve her Şeyi kapsaması her zamana ve her mekana uyumluluğun sırrını sadece ilahi ilmin derinliğini bilenler bilir.

Onlar da Hz. Muhammed (s.a.a) ve Ehl-i Beytidir. Diğerleri ise ya hiçbir Şey bilmez veya bildikleri kendi zamanının koşullarına uygun olan insanların ve bindikleri atlarının Őeceresini yazma, hurafeler,

Ayyafeler (kuşların uçuşundan anlam çıkarmak) iz sürme, rüya tabiri, nalbantlık, hastaları demir ve ateşle dağlamak gibi Şeyleri bilirdi. Eğer sahabelerden birinin işe yarar bir marifeti olmuşsa, bunun kaynağı peygamber veya Ehl-i Beytidir. Bu konuda örnekler sayısızdır. Ben burada birkaç örnek vereceğim.

Halife Ömer; meclisinde, Bedr savaşına katılan yaşlı sahabelerle birlikte İbn-i Abbas'ı da bulundururdu. Bu durumdan rahatsız olan sahabeler bir gün ona "neden bu genci bizimle birlikte bulunduruyorsun?" diye sordular. Buna karşılık bir gün onları topladı, İbn-i Abbas'ı çağırđı ve onlara Kur'an-ı Kerim'in bazı ayetlerinin anlamını sordu,

bir kısmı sustu bir kısmı da: "bilmiyoruz" diye cevap verdi. İbn-i Abbas ise ayetlerin anlamını açıkladı. O zaman Ömer onlara "İşte görüyorsunuz değil mi?" dedi. (29) Eğer İmam (a.s)'ın öğrencisi Bedr'in yaşlıları ve sahabelerin büyüklerine ders verebildiyse öğretmenine ne demeli? İbn-i Abbas'a "senin ilmin amcanın oğlu Ali'nin ilmine göre nispeti nedir?

" diye sordukları zaman denizle su damlası arasındaki fark gibidir" diye cevap verdi. Aslında Hz. Ali (a.s)'nin ilmi deniz değil okyanustur. Çünkü Müslümanlar İbn-i Abbas'a Deniz ve Bilge adını takmışlardı. İbn-i Salih şöyle rivayet ediyor: "İbn-i Abbas'ın kapısında bilgi sormak için bekleyenleri gördüm; evin önü ve sokak dolusu idi."

İbn-i Abbas Muaviye ile birlikte hacca gittiği zaman Muaviye'nin bir maiyeti, İbn-i Abbas'ın da ilim talep edenlerden bir maiyeti vardı. Bağdadi, Ata'nın şöyle söylediğini rivayet eder.

"Ben İbn-i Abbas'ın meclisinden daha faydalı bir meclis görmedim, Kur'an'dan, Gramerden, Şiirden veya Fıkıhtan sormak isteyenlerin hepsi bir arada onun meclisinde idi"

İbn-i Abbas'ın anlattığı izah ettiği bütün bu ilimler Ebu'l Hasan'ın genişliği ve derinliği belirsiz okyanusundan sadece bir damla idi. İbn-i Abbas İmam (a.s)'ın yegane öğrencisi değildi,

Hız. Ali (a.s.) peygamberden sonra istisnasız herkesin üstadı idi. Herkes ondan ilim alıyor, onun sözlerini Kur'an-ı Kerim'i delil gösterdikleri gibi delil olarak gösteriyorlardı.

Çünkü Hz. Muhammed (s.a.a) onun için "Ali Kur'anla, Kur'anda Ali İledir, havz'ın başında bana gelinceye kadar birbirlerinden ayrılmayacaklardır. (30) demiştir. Bu hadisten aşağıdaki sonuçları elde ederiz:

1-Kur'an-ı Kerim'in

(وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ) (الحشر/7)

"Peygamber, size ne verirse onu alın ve neden vazgeçmenizi emrederse ondan vazgeçin" Haşır Suresi:7

ayeti, Peygamber hadisinin Kur'an-ı Kerim gibi olduğuna, "Ali Kur'anla beraberdir" ve "...Ali Kur'anın mertebesindedir" hadislerinin, Ali'nin, Allah (c.c)'ın yolu, kullarına karşı hücceti olduğuna, ona karşı gelenin Kur'ana karşı geldiğine delildir. bütün bu nedenlerle bize göre Hüccet (Delil) ve İtaat açısından Allah (c.c), Hz. Muhammed (s.a.a) ve Hz. Ali (a.s) birdir.

2- Hz Ali (a.s) Kur'an-ı Kerim'in bütün ayrıntıları ile bütün gerçeklerini ve ilimlerinin tamamını bilir. Eğer bilmediği bir şey olsaydı o zaman biri diğeri ile birlikte olmazdı.

3- Hz. Ali (a.s) Kur'an gibi hatasızdır. Batıl onun ne önünden ne de arkasından gelir.

4- O Kur'an gibi ölümsüzdür ve bu ölümsüzlük kıyamet gününe kadar sürecektir.

5- Hz. Ali (a.s)'nin Kur'ana, Kur'anında Hz Ali (a.s)'ye ihtiyacı vardır. Çünkü beraberliğin anlamı birinin diğesine ihtiyacının olmasıdır. Hz. Ali (a.s) ilim kaynağı olarak Kur'ana başvurur, Kur'anında Hz. Ali'nin izah ve açıklamasına ihtiyacı vardır. Bunu için İmam (a.s) Kur'an için "O suskun Kur'an bende konuşan Kur'anım." demiştir.

O, Hakla Batıl arasında bir ölçüttür. Onun için Hz. Muhammed (s.a.a) ona: "Hiçbir mümin senden nefret etmez, hiçbir münafık da seni sevmez." demişti. Yine bundan

dolayı o Cennet ve cehennem ehlinin ayırıcısıdır. Yani mümin onu sevmesi, münafık da ondan nefret etmesi ile belli olur.

Bu durumda, açıkça görülüyor ki Hadisi Şerif, Hz. Ali (a.s) ve Kur'an-ı Kerim tamamen aynı düzeydedirler. Aralarındaki beraberlikten ve alakadan dolayı Kur'anın yüceliği ne ise Hz. Ali (a.s)'nin yüceliği odur.

Eğer "Ali Kur'anla beraberdir" hadisini göz ardı edip Hz. Ali (a.s)'nin doğumundan ölümüne kadar hayatını ve davranışlarını inceleyecek olursak göreceğiz ki o bütün hayatını Kur'an-ı Kerim için adamıştır.

O ki küçükken Kur'an-ı Kerim'i Peygamberden öğrendi, büyüünce de Peygamberle birlikte onu savunmak için savaştı. Halife olduktan sonra da, Nakisin, Kasitin ve Marikinlerle (Sadakatsiz,

Haksız ve Kur'an yorumunda sorumsuzluk yapanlar) la savaştı. Üç Halifenin zamanında Kur'anın öğretilerini yaymak için elinden gelen her şeyi yaptı. O halde söz konusu hadis; ispat edilmiş bir gerçeği, İmam'ın çocukluğu, gençliği ve yaşlılığında yaptığı özveriyi ifade ediyor.

Kahire Üniversitesi Bilimler Fakültesi dekanı sayın Ali El Jundi'nin dediği gibi: "Bu açık seçik gerçeği görmeyenler; sadece görmek istemeyen hakka inat eden, alışılmışın dışına çıkan ve gözün görebildiği kulağın işitebildiğini inkar edenlerdir."

Allah (c.c); Hz. Ali (a.s)'nin iyiliğini, Hz. Ali (a.s) ile de bu milletin iyiliğini istedi. örnek olarak yetişmesi için onu, kendi benzerinin ve kendisinden daha üstün birinin yanında büyümesini sağladı.

El Şabi, Hz. Ali (a.s.) için şöyle yazar: "Ali'nin bu ümmetteki durumu Meryem oğlu İsa'nın Beni İsrail'deki durumuna benzer". Hasan El Basri de onun için "Allah (c.c)'ın düşmanlarına attığı isabetli bir oktur." demişti. O kendini Kur'an-ı Kerim'e adanmış, onu öğrenmiş ve öğretmişti.

Hikmet sahibi Ali (a.s)'ye gelince, Peygamberlerden sonra – Ebu'l Haseneyn'den (Hasan ve Hüseyin'in babası) başka bu vasfa layık kimseyi göremiyorum- eğer Hikmet sahibi olmasaydı Hikmet sahibi olması gerekirdi,

çünkü hikmetin bütün koşulları ve nedenleri onda mevcuttu. Onun özü temiz, gönlü hoş, ruhu berrak, zekası keskin, gaybi ince şeylerden tahmin ederdi. Doğru çıkan bir çok tahmini oldu. Onun adamlarından biri bir gün: "Ey Emir El Müminin sende Gaybin bilgisi vardır." deyince gülmüş ve "bu gaybi bilmek değildir. Bu

alimden öğrenmiş olmaktır." Diye cevap vermiştir. (31)

HZ.ALİ(A.S)'NİN İMAMETİ HZ.ALİ(A.S)'NİN İMAMETİ

GAİPLER

İmam (a.s) der ki: "Kahin sihirbaz gibi, Sihirbaz da kafir gibidir. Kafir de cehennemliktir." Meşhur olayı hepimiz biliyoruz, bir gün sefere çıkacağı zaman çevresinden biri ona "Bu yönden gidersen korkarım istediğine kavuşamayacaksın" dediği zaman ona:

"Senin bu sözüne kim inanırsa Kur'an-ı Kerim'i yalanlamış olur." Diye karşılık verdi. Yine bir gün bir münecime rastlamıştı, ona çatık bir çehre ile: "bu hayvanın karnındaki erkek mi dişi mi olduğunu biliyor musun!!? Senin sözlerine kim inanıyorsa Kur'an-ı Kerim'i yalanlıyordur." dedi.

إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي
(نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ) (لقمان/34)

"Şüphe yok ki kıyâmetin ne zaman kopacağı, yağmurun ne vakit ve nereye yağacağı Allah katındadır. Ve hiç kimse Rahîmlerdekini, yarın ne kazanacağını ve nerede öleceğini bilemez; şüphe yok ki Allah, her şeyi bilir, her şeyden haberdardır". Lokman:(34)

Hiz. Cafer Sadık der ki: "Falcı Melun, Münecim Melun, Kahin Melun, Sihirbaz da Melundur."

İmamiyye alimleri de "Kim bir Münecim veya Kahine inanırsa Hiz. Muhammed (s.a.a)'e indirilene inanmıyor demektir." dediler. Hak ve ilim yolundan sapıp hile, yalan, ikiyüzlülük ve sahtekarlık yapanları da dinde bidat yaptıkları,

düzeni ve insan ahlakını tahrip ettikleri için en sert şekilde kınamışlardır. Ayrıca sihirbazlıkla uğraşanı; Müslüman ise öldürülmesini, gayrimüslim ise cezalandırılması gerektiği görüşünde birleşmişlerdir.

Şimdi akla bir soru gelebilir; eğer sihir ve kehanet Hiz. Ali (a.s) ve taraftarlarının yanında bu kadar günah ise neden kendisi kendi zamanından sonra meydana gelecek olayları haber verdi?

(Bu sorunun cevabı aşağıdaki satırlarda verilmiştir.) Alimlerin yeryüzünün dönüşünü ölçerek Güneş ve Ay tutulmasını haber vermeleri mantıklıdır; ama herhangi biri, onlarca yıl sonra belli bir yerde meydana gelecek bir yangını,

çıkacak bir devrimi, Allah (c.c)'ın filanın soyundan bir yöneticinin veya bir alimin yaratacağını önceden bildirmesi veya benzeri olayları bilmesi, mümkün olmayan konuları haber vermesi imkansızdır. Bu sorunun cevabını İmam'ın şu sözlerinden çıkartmamız mümkündür.

"Kim bilgisi olmadan fetva verirse ona yeryüzü ve gökyüzü lanet eder"

"Söylenmeyecek şeyi söyleme, hatta bildiğin her şeyi söyleme."

"İlme gerek duymayacak hiçbir hareket yoktur."

Onun bu konudaki sözlerini toplayacak olsam bir kitap oluşurdu. İmam (a.s)'ın, kendi yasakladığı şeyleri kendisinin yapması düşünülemez! O bilenden öğrendiği için gelecekte olacak şeyleri haber vermişti.

Önceki bölümde anlattığımız gibi adamın biri ona "Ey Emir El Müminin sende Gaybin bilgisi vardır." dediği zaman gülmüş ve "Bu gaybi bilmek değildir bu Bilenden öğrenmiş olmaktır." Diye cevap vermişti.

İmam (a.s)'ın kastettiği "Bilen" Peygamberdir. Onun gelecekle ilgili söylediği her şeyi (Bilimle öğrenilmesi mümkün olmayan şeyler) Peygamberden öğrenmişti.

عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ أَحَدًا / إِلَّا مَنْ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ
(رَصَدًا) {الجن 26/27}

"Gizliyi bilen odur, gizlediği şey de hiçbir kimseye açılmaz. Ancak peygamberlerden seçtiği müstesna. Cin Suresi:26-27" Peygamber de gerekli gördüğü seçkin kimseye verir.

Peygamber (s.a.a), gaiple ilgili olarak bir kısmı zamanımızdan önce, bir kısmı zamanımızda gerçekleşen bir çok olayı haber vermişti. Bizden önce gerçekleşen olaylar arasında şunları sayabiliriz:

· Kendisinden sonra Müslümanların hükmedecek-lerini ve Sezar ile Kısra'nın (Eski Roma ve İran İmparatorları) hazinelerini fethedecek-lerini bildirmişti.

· Abdullah İbn-i Abbas doğduğu zaman annesi Ümmül Fadl'a "Halifelerin babasını götür" demişti.

· Hz. Ali (a.s)'ye "Nakisler, Kasitler ve Marikilere (sadakatsiz, haksız ve dinden çıkanlara) karşı savaşıyorsun" demişti.

· Hz. Ali için "O ölmeden sakalı cephesinden kızılacaktır." demişti.

· Ayşe'ye "Cemel'e (deve) binecek olan sensin ve Havaib köpekleri sana havlayacaktır." demişti.

· Ebu Zerr El Gaffari'ye Osman'ın Rebeze'ye yapacağı sürgünü kastederek "seni bu yerinden çıkarırlarsa ne yapacaksın?" diye sormuştu.

· "Bedir gününde, malı olmadığını iddia eden amcası Abbas'a da 'Eşin Ümmül Fadl'a saklaması için verdiği para nerede?' diye sormuştu.

- Kızı Fatıma'ya "Ben vefat ettikten sonra bana ilk katılacak olan sensin!" demişti.
- Ammar İbn-i Yasir'e "Seni zalim zümre öldürecektir, dünyada son yiyeceklerin arasında ayrılan olacaktır." Diye haber vermişti. (ayran içtikten sonra onu Muaviye'nin ordusu öldürdü)
- Göğüslü lakabı ile bilinen Haricilerin reisinin öldürüleceğini söylemişti. (Nehrevan savaşında öldü).
- Zübeyr'e "Sen Haksız olarak Ali'ye karşı savaşacaksın." demişti. (Cemel gününde Hz. Ali (a.s)'ye karşı savaştı)
- Mervan oğulları için "onlar otuz kişi oldukları zaman Allah (c.c)'ın malını talan, kullarını köle, Dinini de tahrif edeceklerdir".demişti.
- İran imparatoru Kisra adamlarını göndermiş; Peygamberi ölü yada diri olarak getirmelerini emretmişti. Ona vardıkları zaman onlara Kisra'nın; oğlu Şeyrevih tarafından öldürüldüğünü" söyledi. (olaylarda bunu doğruladı).
- Ayrıca "El Hurra" vakasını anlattı. Sahabelerden Zeyd İbn-i Suhan için "onun bir parçası kendisinden önce cennete gidecektir demişti. (Nehavend gününde Allah (c.c)'ın yolunda eli kesildi) bu hadis Tefsir ve Tarih kitaplarında, özellikle Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim'de zikredilmiştir.

Kendisinden sonra Ehl-i Beytinin başına gelecekleri defalarca imalarla anlatmıştı. (32)

Zamanımızda gaybla ilgili gerçekleşen ikinci kısma gelince, baskısını Muhammed Ali Subayh'in yaptığı Sahih Buhari C:9, 109. Sayfada "Fırat nehri, neredeyse gizlenen bir altın hazinesini meydana çıkartacak." demiştir. -Petrole işaret edilmektedir-

Aynı kitabın 61. sayfasında "Zaman yaklaşacak ve işler azalacak" demişti. ulaşımın artması ve aletlerle işçi ihtiyacının azalmasına işaret edilmektedir.

1953 baskılı Ahmed'in Müsned'inde C:12, 173. Sayfada: "Pazarlar ve zamanlar yaklaşacak" demişti, -zamanımızın en belirgin özellikleri arasında ihracatın kısa zamanda gerçekleşmesidir.!

Ahmed İbn-i Hanbel Müsnedinde rivayet eder ki: Hz. Muhammed (s.a.a) dedi ki: "İnsanın esasının ucu ve ayak kabısının kenarı kendisi ile konuşmadan kıyamet kopmayacaktır." -Küçük radyolar ve iletişim antenleri kastedilmektedir.-

Aynı kitaptan: "kişiler çıkacak ve sığır gibi dilleri ile yiyeceklerdir." yalan ve iftiraya dayalı gazete sahipleri kastedilmektedir.-

Bunların hepsinden daha ilginç olan da "İnsanların başına öyle vahim olaylar gelecek ki 'kendi kendilerine' Acaba peygamber bundan bahsetmiş miydi?" diye soracaklardır." Diyen hadisidir. Bu hadisi Ahmed İbn-i Hanbel rivayet etmişti. İbn-i Hanbel öleli 1138 yıl oldu.

Peygamber, (s.a.a) Arap yarımadasında çıkacak petrolü bildirmekle kalmadı. Onu çıkaracak süzecek ve kullanıma hazır duruma getirecek olanların sömürgeci, kötü ve rezil insanların olacağını haber vermişti. İbn-i Hanbel'in mesned'inde "kötü insanların hazırladığı madenler olacaktır" başka bir hadiste "Rezil insanların...."

Şeyh Ali Yezdi. "Eşşecere El Mubareke" adlı kitabında Hicri üçüncü yüzyılın alimlerinden Ali İbn-i İbrahim'in naklettiği uzun bir hadiste Peygamber (s.a.a)'in "Pazarlar yaklaşacak,

Faiz yeniden canlanacak, insanlar gaybla (birbirlerini görmeden) ve rüşvetle alışveriş yapacak, bazı kavimler gelirini Allah (c.c) yolunun dışında harcayacak, zina çocukları artacak, Kur'an-ı Kerim de şarkı gibi okunacaktır." Dediğini yazmaktadır.

Bunların içinde bu çağda gerçekleşmeyen kalmadı; ama "insanlar gayb'le (birbirlerini görmeden) alışveriş yapacak." cümlesi dikkat çekicidir ve bu gün tüccarlar arasında yapılan iş tarzına dikkat çekmektedir.

Biliyoruz günümüzde Doğudaki tüccar batıdaki tüccara telgraf çekerek birbirlerini görmeden, konuşmadan ve pazarlık yapmadan alışveriş yapmaktadır.

Aynı kitapta İmam (a.s)'ın: "Yer içindeki yanardağları çıkaracak, Yaz meyvesi kışın, kış meyvesi yazın yenecek. Ağaçlar yılda iki kez mahsul verecek, buğday ve arpa ekenler normalin yüz katı kadar verim alacak, yıl bir ay, ay bir hafta, hafta bir gün, gün de bir saat gibi olacaktır." Dediğini yazmaktadır.

Eğer Peygamber (s.a.a) dostlarına bu gaipleri anlattıysa benzerlerini İmam (a.s)'a anlatması daha evladdir. Madem ki aralarındaki yakınlık başla ceset arasındaki gibidir o zaman Ali kadar kim hak ederdi?

O halde İmam (a.s)'ın bütün anlattıkları Peygamber (s.a.a)'e dayalıdır. Bunları kim İmam için reddederse, kast etsin etmesin, Peygamber (s.a.a) için de reddetmiş olur

Garip olan şeylerden biri de İmam (a.s)'ın gaybı bildiğini reddedenler,ona bunu çok görenler, iki özürünün gaybı bildiğine ve Hz. Muhammed (s.a.a)'in zuhur edeceğini bildirdiğine inanıyorlardı (33)

El Razi, büyük kitabında "Alim El Ğayb" (Gaybi bilen) ayetinin tefsiri sırasında der ki: "Bağdat'ta Sultan Sancar İbn-i Melik Şah zamanında kahin bir kadın vardı. Bu

kadın gaybı bildirir

ve söyledikleri aynen çıkardı. Kelam ve hikmet ilmi tahkikçilerinden bir çok kişi ona inanırdı." Ebu El Bereket ise "El Muteber" adlı kitabında daha ileriye gitmiş ve otuz yıl yakından takip ettikten sonra kadının gaybi tam olarak haber verdiğine kanaat ettiğini yazmıştı.

Aslı ve gerçeği belirsiz bir kadın, gaybi haber veriyor, ona büyük alim ve tahkikçiler inanıyor. Hatta şüpheciliği ile ünlü El Razi bile "Gaip ilmi velilere mahsus değil sihribazlarda da olabilir....."

demektedir. O halde Allah (c.c)'ın Peygamber (s.a.a)'ine Peygamberin de İmam (a.s)'a öğretmesinde ve onun bunları anlatmasında garipsenecek ne var?

Belki birisi: "İleri sürdüğün deliller Allah (c.c)'a ve Hz. Muhammed (s.a.a)'e vahyin indiğine inanan bir Müslüman'ı ikna edebilir çünkü bütün yazdığın kanıtlar Kur'an-ı Kerim ve İslam'ın usulüne inanmış kimselere yöneliktir.

Ancak Allah (c.c)'a inanmayan veya Allah (c.c)'a inanıp da Hz. Muhammed (s.a.a)'in peygamberliğine inanmayana bu deliller geçersizdir. inanmak zorunda da değildir" diyebilir.

Buna karşılık ben derim ki: İmam (a.s)'ın gaybi bildiğine inanmayandan inanması için dinini veya inancını değiştirmesini beklemiyorum; ama eğer insaf sahibi ise onun aklına

ve vicdanına sesleniyorum: "eğer birisi bilim veya deneyime dayalı olmadan olacak bir şeyi haber verirse ve o şey yüzde yüz bir doğrulukla meydana gelirse bu doğruluğu nasıl yorumlarsın?

H. Muhammed (s.a.a) ile H. Ali (a.s)'den naklettiğimiz gaipleri ne ile açıklayabilirsin? İmam (a.s)'ın İran'daki petrolü kastederek "Ne altındır ne gümüşdür ama Talkan'da bir hazine vardır." sözünü neye bağlayabilirsin? İmam (a.s)'ın bu hadisini İmam Ebu El Ganaim El Kufi "El Fiten" adlı kitabında rivayet etmişti ve Ebu El Ganaim öleli yüzyıllar oldu.

İmam (a.s)'ın torunu H. Cafer Sadık 'ın aşağıdaki hadisini acaba ne ile açıklayabileceksin?. "Gün gelecek Doğudaki Batıdaki de doğudakini görebilecek ve duyabilecek.

Her millet sesi kendi dilinde dinleyecek. Araplar yabancı işgalciden kurtulup kendi kendini yönetecek ve gemlerini koparacaklardır. Toplumlari da her cins insan yönetecektir."

(34) İmam (a.s) bu gerçekleri bin iki yüz yıldan fazla bir zaman önce dile getirdi.

Kitaplara bin yıldan fazla bir zaman önce kaydedildi ve hepsi gerçekleşti. Hepimiz bunları gördük ve yaşadık.

Şu anda batı dünyası doğu dünyasına Radyo ile hitap ediyor, yakında da Amerikalıları ve Avrupalıları televizyonda da seyredeceğiz ki bunun tasarıları şimdiden yapılmaktadır. Toplumların çoğunda demokrasi gelişerek soy ve para aristokrasisini yok etti.

Nakroma, Kastro gibi her cins ve renkten insanlar halkları yönetti. Araplarda egemenlik yoluna girer girmez gemlerini koparıp birbirlerine hakaret etmeğe başladılar. Sanki sömürgecinin musibeti onları birleştirmişti. Egemenliğe tam kavuşurken her biri gücünü kardeşinin üzerinde göstermeğe başladı.

İmam (a.s)'ın yüzyıllar önce haber verdiği olaylar gerçekleşmiştir Bu gaipleri sadece Allah (c.c) ve onun seçtiği erdemli kulları bilir.

Bir kez daha tekrar ediyoruz: "İmam (a.s) gaybi bilmiyordu, Peygamberin Allah (c.c)'tan öğrendiğini o, peygamberden öğrenmiş ve bildirmişti. Gaybi bilmekle onu bildirmek arasında çok büyük fark vardır. Her ne kadar bildirmek için bilmek gerekiyorsa da bu bilgi kişisel değil birinden öğrenmektir."

İNSANLIĞIN HAYALİ

İnsanlığın var olduğu günden beri bir hayali vardır ve her insan bu hayalin gerçekleşmesini ister. Ancak bunun mümkün olmadığını bilir veya öyle olduğunu düşünür.

Ancak Ehl-i Beyt (a.s) bunun gerçekleşeceğini kesin ve mutlak bir dille bildirdiler. Bu hayalin gerçekleşme müjdesini şu şekilde bildirdiler. El Şecere El Mubareke ve Bihar ül Anvar'ın 12. cildinde şöyle yazar:

"Mirasın paylaşılmadığı, ganimete sevinilmediği, hiç kimsenin zulmedilmediği, hiç kimsenin hiç kimseden korkmadığı, kanın akıtılmadığı, rızkların denkleşeceği ve eşit paylaşılacağı,

herkesin iyi bir durumda ve güvende olacağı, kurtların koyunlarla otlayacağı, çocukların vahşi hayvan ve aslanlarla oynayacağı rızkın toprak kadar bol olacağı,

birisinin bir yerden bir yere yolculuk yaparken yanına ne yemek ne para alacağı, gökyüzünün bereketini indireceği, yeryüzünün hazinelerini ve verimini çıkaracağı, fakirin zenginleşeceği, hiç kimsenin hiç kimseye büyüklük yapmayacağı, sıtmanın pire ve sinekten, zehirin haşerelerden yok edileceği zaman gelmeden kıyamet kopmayacaktır.

Miras paylaşılmayacak çünkü rızk toprak gibi bol olacak. Onun için ne miras

bırakmağa ne almağa gerek kalacak. Kan dökülmeyecek çünkü paylaşım eşit şekilde olacak.

Gökyüzü bereketini ve yeryüzü verimini çıkartacaktır, çünkü bilim bazı ülkelerin tekelinde kalmayıp bütün ülkelere yayılacak ve bilim nerede olursa verim ve bereket olacaktır.

Sıtma pire ve sinekten, zehir haşerelerden yok edilecek çünkü ilerleyecek olan ilimle haşereler ve hayvanların hatta insanın bile yapısı değiştirilecektir.

Bilim bütünüyle yıkım ve yok etme yerine yapım ve üretime yönelecek, insanlığın hayalini gerçekleştirecektir. Bu asırdaki insanın hayatını bir asır öncesinin hayatı ile karşılaştıracak olursak farkın korkunç derecede büyük olduğunu göreceğiz.

Bunun nedeni de bilimin ilerleyişidir. Hayatımızdaki ve düşüncelerimizdeki bu değişikliklerin nedeni de büyük buluş ve keşiflerdir. Gelecekte ki buluşlar da geçmişe göre çok büyük olacaktır. İlim büyük bir hızla ilerlemekte, onunla birlikte hayatımızdaki arzulanan sonuca doğru yürülmektedir.

Göstergeler o yönde geliyor ki gelecekte doğa insana kendi kızlarından daha çok itaat edecektir. İnsanların savaşız, barış sever ve daha iyi bir yaşamı tercih ettiklerini

göz önüne alacak olursak bunun kesin sonucu her şeyin değişeceği ve insanların hayatının Peygamber (s.a.a) ve Ehl-i Beyt (a.s)'inin müjdelediği gibi olacağı kesindir. Gelecek olan her şey de yakındır.

HZ.ALİ(A.S)'NİN BAZI ÖZELLİKLERİ

İnsan, herhangi bir insan, kendi kişiliğinden ve izlenimlerinden ayrı olamaz. Bilgi ve düşüncelerini gayret etse de kişiliğinden ve birikiminden uzak tutup olaylara mal edemez. Nasıl ki alimsiz ilim, resamsız resim olamazsa; failsiz fiil yazarsız yazı ne kadar imkansızsa bu da o kadar imkansızdır.

Eğer herhangi bir konuda bilgi sahibi olur ve o konuda konuşacak olursak, o şey hakkında kendi kavramımız ve tasavvurumuzla konuşmuş oluruz. Bazen uyumlu bazen uyumsuz olabilir,

gerçekle onu akseden duygu arasında benzerlik olmayabilir. Çünkü gerçek, fikirden bağımsızdır. fikirde de gerçeği bilme zorunluluğu yoktur. Bu ilke peygamber

ve Allah (c.c)'ın kitabını kavramış olan ve Hz. Ali (a.s) gibi ilmi doğrudan Peygamber (s.a.a)'den alan veliler haricinde herkes için geçerlidir. Onun ilmi gerçeğin kendisini teşkil eder bunun içindir ki o "örtü açılsaydı imanım artmazdı"

demoştı.

Çünkü bilgisini arttıracak yeni bir Şey olmayacaktır. Tıpkı hacca giden bir insanın Kabe'nin varlığı hakkında daha fazla bilgiye ihtiyaçı olmayacağı gibi. İmam (a.s)'ın bilgisi de hatasız ve kusursuz olarak gerçeği tam olarak ifade etmektedir.

Şu bir gerçektir ki, Allah (c.c)'ın Kitabına ve Peygamber (s.a.a)'in mütevatir hadisine (ard arda sıralanan) dayanan kişinin ilmi gerçektir.

Biz de bu bölümde söz konusu temele bağlı kalarak İmam (a.s)'ın sıfat ve özelliklerini anlatacağız. Kur'anın dışında ve hem Şii hem Sünni rivayetçilerin naklettiği hadislerin dışında hadis zikretmeyeceğiz.

PEYGAMBERİN KARDEŐİ

İbn-i Hacer'in, 1375 tarihinde basılan "El Savaik El Muhrika" adlı kitabının 122. sayfasında şu hadis mevcuttur: Peygamber (s.a.a) dedi ki "KardeŐlerimin en hayırlısı Ali, amcalarımın en hayırlısı Hamza'dır." 120. sayfada da Hz. Ali (a.s)' ye "Sen dünyada ve ahrette kardeŐimsin" "Ali benden ben de Ali'denim" hadislerini zikreder. Bir grup müfessir Hud suresinin 17. ayetindeki őahidin Ali olduğu konusunda birleŐmektedir.

(أَقَمَنَّ كَانَ عَلَى بَيْتِي مِنْ رَبِّي وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِنْهُ ... (هود/17)

"Rabbinden apaçıık bir delile sâhip olan, bundan başka bir de kendinden bir őahidin okuduğunu ... Hud:17"

El Razi, "őahit kelimesinin üç ayrı yorumu vardır. Üçüncüsü Ali'dir okuyan ise Muhammed'tir." demektedir. El Suyuti, Eddur El Mensur kitabında Tabari de tefsirinde "Rabbinden apaçıık bir delile sâhip olan Hz. Muhammed (s.a.a)'tir, kendinden olan őahit de Hz. Ali (a.s)'dir" diye yazmaktadır. (35)

NECVA SAHİBİ(SIRDAŐ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَاجَيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ تَجَواكُمُ صَدَقَةً ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ وَأَطْهَرُ فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا (قَالَ اللَّهُ عَفْوَ رَجِيمٌ (المجادلة/12)

Ey inananlar, Peygamberle gizlice konuşacağınız vakit, konuşmaya başlamadan önce bir sadaka verin; bu, sizin için hem daha hayırlıdır, hem de daha temizdir..... Mucadele:12

Hem Şii hem Sünni müfessirler bu ayeti uygulayan tek kişinin Hz. Ali (a.s) olduğu konusunda hemfikirler. Peygamber (s.a.a), Müslümanlar tarafından fazla soruya muhatap olunca sıkılmış ve bu ayet inmiştir.

Bu ayette sorudan önce bir sadaka verilmesi emredilince soru sormaktan vazgeçmişlerdi. Sadece Hz. Ali (a.s) sadaka vererek soru sormağa devam etmişti. Daha sonra bu ayet neshedilmiştir. İmam (a.s), Peygamber (s.a.a)'le aralarındaki yakınlığı anlatırken şöyle der: "eğer ona sorarsam cevap verirdi; susarsam o benimle konuşurdu."

İLK MÜSLÜMAN

(وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ / أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ (الواقعة 10/11)

"İlk inananlar ki onlar yakın olanlardır. Vakıa:10"

Sünnilerin büyük alimlerinden El Fadıl İbn-i Ruzbahan "İbtal El Batıl" adlı kitabında der ki: "Sünni rivayetlere göre Ümmetlerin ilk inananları üç kişidir. Firavunların mümini, Habib El Naccar ve Hz. Ali (a.s)dir." Şüphesiz Hz. Ali (a.s) İslam'a ilk inanan kişi ve inkar edilemeyen faziletlerin sahibidir.

Altı sahih kitabında zikredilen bir hadis de şöyledir: "Talha İbn-i Şube övünerek dedi ki: 'Allah'ın evini ben hakke diyorum; çünkü anahtar bendedir.' Abbas da dedi ki:

'Ben daha çok hakke diyorum; çünkü su verme şerefi bana aittir.' Hz. Ali (a.s) de dedi ki: 'Ben İslam'a ilk inanan ve Allah (c.c) yolunda en çok cihat yapan kişiyim.' ardından İmam (a.s)'ın diğerlerinden daha çok faziletli olduğunu kanıtlamak için Allah (c.c) tarafından şu ayet indirilmiştir:

جَعَلْنٰمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ آمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللّٰهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ

الظَّالِمِينَ / الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللّٰهِ وَأُولَئِكَ (هُمُ الْفَائِزُونَ (التوبة 19/20)

"Hacılara su verme ve Mescid-i Harâm'ı îmar etme işiyle uğraşanların derecesini Allah'a ve âhret gününe inanıp Allah yolunda savaşan kimsenin derecesiyle bir mi tutarsınız?

Allah, zulmeden topluluğu doğru yola sevk etmez. İnananların, yurtlarından göçenlerin ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla savaşanların Allah katında dereceleri pek büyüktür ve onlardır muratlarına erenlerin, kurtulup nusret bulanların ta kendileri. Tevbe:19-20"

BELLEYEN KULAKLARIN SAHİBİ

(لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيَهَا أُذُنٌ وَاعِيَةٌ (الحاقة/12 ...

"Bu, size bir öğüt ve ibret olsun ve belleyip unutmayan kulaklarda kalsın diye.
Hakka:12"

El Fadıl İbn-i Ruzbahan "İbtal El Batıl" adlı kitabında der ki: "Müfessirler (Ehl-i Sünnet Müfessirleri) bu ayeti şöyle açıklar: Bu ayet indiği zaman Peygamber (s.a.a), Ali'ye dönerek dedi ki: "Bu kulakların senin olması için dua ettim." ve Hz. Ali (a.s) bu konu için "O günden sonra hiçbir şey unutmadım." dedi. Bu da on